CHARLOTTE MANN

Stăpâna castelului Vandermoor

Traducerea si adaptarea în limba română de
ALEXANDRA-MINODORA DUMITREL

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Markus de Haltern îşi opri Vulpea - calul său preferat si privi ca fermecat tabloul care i se oferea pe neaşteptate. La poalele dealului, contesa Irina şedea pe malul lacului şi hrănea lebedele albe ale castelului Vandermoor. Soarele îi poleia părul şi-i dădea o strălucire de mătase, iar culoarea albastră a rochiei radia de lumină, ca şi cum cerul îi împrumutase din harul sfânt.

Lebedele se întorceau mereu încrezătoare la mal şi ciuguleau precaute din mâna fină a Irinei bucăţele mici de hrană. Irina le oferise încredere din timpul copilăriei şi lebedele o cunoşteau ca pe o prietenă care făcea parte din viaţa lor.

Markus nu se mai sătura privind acest tablou idilic. O durere dulce îi ardea în piept şi el simţi încă o dată cât de

tare o iubea pe Irina. Inima lui îi aparţinea în întregime. Cu ea dorea să-şi împartă averea, moşia si întreaga viaţă.

Coborî dealul şi ocoli lacul, astfel ca să-i iasă în cale Irinei pe drumul de întoarcere la castel. Deşi el ajunsese pe malul celălalt al lacului, Irina şedea încă visând în acelaşi loc, privind lebedele, care, sătule acum, alunecau maiestuos pe oglinda apei. Contesa observă călăreţul abia când copita calului se opri în apropierea sa şi privi în sus.

- Bună dimineaţa, contesă Irina, o salută Markus şi sări din şa. Sper că nu vă deranjez din contemplare? întrebă el şi se apropie.

Irina îi zâmbi şi scutură negativ din cap.

- Nu, cum s-ar putea, domnule Markus? Mă bucur să vă văd. îl invită lângă ea. Luaţi loc lângă mine, să savurăm împreună această minunată dimineaţă.

- Mulţumesc. N-am să aştept să mă invitaţi de două ori. Markus se aşează lângă prinţesă, pe iarbă.

- Nu vi se pare un tablou încântător? întrebă Irina şi-i arătă lebedele. Atâta graţie şi farmec mă aduc mereu la extaz.

- Da, aprobă Markus. Atâta graţie şi farmec trebuie să ne aducă mereu la extaz.

Totuşi, el nu se uita spre lebedele, care

aparţineau de multe generaţii castelului Vandermoor, ci la femeia fermecătoare de lângă el, iar inima îi bătea atât de tare, încât se temea ca aceasta să nu observe.

Astă-seară am să-i mărturisesc dragostea mea, îşi propuse el. Si dacă inima ei îmi va răspunde, am să o rog să fie soţia mea.

La acest gând, se văzu întinzând braţele şi cuprinzând-o pe Irina, având voie să-i sărute buzele dulci, iar sângele îi umplu inima şi simţi nevoia să închidă ochii o clipă pentru a savura clipa norocoasă.

Contele Soliturn stătea la fereastra camerei de lucru şi-i observa în tăcere pe cei doi tineri, jos, lângă lac.

Baronul mi-ar fi un ginere bun, se gândea el. Markus este un om de încredere şi simpatic. Si chiar dacă nu este atât de bogat, se înţelege că ar fi fericit să-şi primească partea de avere şi să-şi administreze cu prevedere moşia. Dacă aş şti ce simte Irina pentru el. Nu s-a exprimat niciodată ce părere are despre el, iar la întrebările directe evită să răspundă. Poate este prea tânără pentru dragoste?

Jos, pe malul lacului, Markus de Haltern se ridicase şi-i oferise curtenitor mâna Irinei.

Ea îl privi şi o clipă, contele de Soliturn avu

impresia că baronul ar fi vrut să-i cuprindă fiica în braţe. Totuşi, Markus îşi permise doar să sărute mâna Irinei.

Poate ar trebui să-l încurajez puţin? se gândi contele. Ar putea fi destul de uşor să-l reţină deoarece se pare că se teme să nu fie considerat un vânător de zestre. Contele râse şi îi privi în continuare pe cei doi. Erau o pereche frumoasă. Apoi se trase un pas înapoia ferestrei, căci nu vroia să fie văzut.

Astă-seară, la bal, va avea desigur ocazia să poarte împreună o discuţie în particular.

Markus de Haltern o conduse pe Irina pînă la poarta castelului. Spera ca ea să-l invite să intre să ia o gustare, însă Irina îi întinse mâna şi se despărţiră.

- Mulţumesc pentru că m-aţi condus, domnule Markus. Ne vedem diseară, cred?

- Da, răspunse el. Astă-seară. îi luă mâna cu o strângere tandră şi-i căută privirea. Veţi fi desigur, din nou, cea mai frumoasă.

Irina râse şi pentru câteva secunde, ochii ei albaştri străluciră.

- îmi dezvăluiţi culoarea rochiei dumneavoastră? o rugă Markus.

- E ca o floare de magnolie în aprilie, răspunse

Irina.

- Ce visător! exclamă Markus. O vedea deja pe Irina îmbrăcată în rochia de bal înaintea lui. Aproape nu mai pot aştepta să vă văd îmbrăcată în minunata rochie de bal.

Se aplecă uşor în faţa ei şi în timp ce Irina urca uşoară ca un fulg treptele largi ale castelului, o urmări admirativ cu privirea. Se arăta ca întotdeauna fermecat de graţia ei.

Irina se întoarse încă o dată spre el din vârful scărilor şi-i făcu un semn de rămas-bun, înainte de a-l urma pe unul din servitorii castelului.

Markus perseveră secunde în şir, aşteptând să-şi zărească pe ascuns iubita. Ca într-un vis, îşi chemă calul, sări în şa şi-şi îndemnă Vulpea sa devotată mângâind-o pe gât.

- Hai, iubitule, să mergem. Hai şi du-mă acasă, să-mi pot lăsa inima să respire, să spun visul meu de dragoste vântului şi copacilor. Până diseară trebuie să mă stăpânesc. Apoi voi da glas inimii.

Calul porni ascultător pe drumul spre casă.

Markus se retrase în visare, cum făcea de obicei când se întorcea de la castelul Vandermoor.

O cunoştea pe Irina de Soliturn demult, de când era copilă, dar abia de câteva luni, de când contele

se hotărâse să dea un bal în cinstea întoarcerii fiicei de la internat, Markus se îndrăgostise de ea; devenise între timp o fermecătoare domnişoară.

Uneori, inima lui tulburată îl făcea să-şi imagineze că este cu femeia iubită în braţe şi toate visele se transformau în realitate, iar el rămânea ore în şir transpus. Totuşi, până astăzi îşi revenise repede de fiecare dată din stările de vis, căci Irina nu-i dăduse nici un semn că ar fi împărtăşit cumva sentimentele lui.

Contele Soliturn îl primise mereu plin de bunăvoinţă. Uneori părea că lasă să se înţeleagă că-i face plăcere să-l ştie pe tânărul stăpân al moşiei învecinate în compania fiicei sale. Oare îşi va menţine această bunăvoinţă când va afla că baronul doreşte mâna contesei?

Markus ajunse la drumul de ţară. De cealaltă parte începeau pământurile moşiei sale. Calul se opri, ca şi cum ar fi dorit să-i amintească stăpânului că trebuie să fie atent la eventuala circulaţie din zonă înainte de a traversa şoseaua.

Tânărul baron se gândea: "Deştept animal!" îl lăudă el şi-l mângâie cu dragoste pe gât. în acelaşi moment, se apropie de ei într-o viteză incredibilă un automobil sport decapotabil. Şoferul probabil îl

observase de departe pe călăreţ.

Ar fi trebuit să-şi dea seama că şi călăreţul l-a observat. Un claxon ar fi fost deci inutil. Totuşi, şoferul îl acţionă exact când ajunsese lângă cal şi călăreţ.

Calul deveni agitat la vederea automobilului ivit în drum şi mai cu seamă la sunetul persistent al claxonului. întâi se sperie şi apoi începu să necheze, încât Markus reuşi cu greu să-l liniştească.

- Calm, bătrâne, stai liniştit, îi vorbi el cu blândeţe şi-l mângâie pe spate. Nu s-a întâmplat nimic. încercă să-şi stăpânească propria iritare, deşi era furios, căci automobilul cel roşu îi speriase calul din pură obrăznicie.

Markus privi în urma maşinii. Mergea direct la castelul Vandermoor. Cine putea fi? Si ce căuta acolo? Era oare o cunoştinţă a contelui Soliturn? Sau o cunoştea doar pe Irina? Venise oare din cauza ei la Vandermoor?

Plin de gânduri şi întrebări fără răspuns, călăreţul trecu drumul şi porni pe o cărare din pădure care ducea la conacul moşiei Haltern.

Si acum, dacă inima Irinei nu era liberă, dacă bătea sensibilă pentru alt bărbat? Această ipoteză îl apăsa atât de tare pe tânărul baron, încât respiraţia îi

deveni dificilă. Frica de a pierde femeia iubită încă înainte de a o fi câştigat îi tăia respiraţia ca un aer tare de munte. îşi dorea să nu se fi temut atât şi să-i fi mărturisit dragostea.

Contele Soliturn stătea în uşa camerei sale de lucru.

- Irina! strigă el chemând-o, în timp ce ea traversa marele hol de la intrare.

Tânăra se opri şi se întoarse să-l privească.

- Tată? întrebă ea râzând şi veni spre el.

- Vrei să-mi ţii puţin companie? o întrebă el şi deschise larg braţele.

- Desigur, cu plăcere, aprobă Irina şi-l sărută tandru pe obraz.

- Ai fost la lebede? se interesă contele. îi înconjură uşor umerii cu braţul şi o conduse spre un fotoliu comod.

- Stau cu atâta plăcere acolo, lângă lac! răspunse Irina. Astăzi a fost deosebit de frumos.

- Deoarece baronul Markus ţi-a făcut surpriza să vină acolo? îi scăpară cuvintele de pe buze contelui.

- Markus? O roşeaţă fugară trecu peste obrajii Irinei. Mi-a ţinut puţin companie şi m-a condus până la castel. Ne-ai văzut?

Contele Soliturn ridică din umeri.

- Eram cu totul accidental în dreptul ferestrei. Markus vine în ultimul timp destul de des la Vandermoor, nu ţi se pare? Luă din caseta de fildeş abia umplută o ţigară şi o tăie atent cu cuţitaşul. Nu te-ai întrebat deloc oare de ce face acest lucru?

O cercetă pe Irina cu o privire fugară şi observă că roşeaţa din obrajii ei devenise mai intensă.

- Doar este vecinul nostru, răspunse fata.

Te deranjează că se plimbă călare aşa de dimineaţă până în zona noastră?

Contele Soliturn ridică mâinile, respingând ideea.

- Dimpotrivă, n-am nici un singur cuvânt împotriva lui, copila mea, o asigură el. Ba chiar îl apreciez mult pe Markus. Este de spiţă nobilă şi foarte capabil. Tatăl lui ar fi mândru dacă ar putea vedea cât de multe îmbunătăţiri a adus moştenirii primite.

O mică undă de duioşie trecu tacit între tată şi fiică, apoi Irina întrebă încet:

- Ai fi vrut să ai mai degrabă un fiu decât o fiică, nu-i aşa? îmi pare rău dacă ...

- Irina, dragă! o întrerupse contele, impresionat. îşi aşează ţigara nefumată încă într-o scrumieră şi se grăbi spre fată. Cum poţi să gândeşti astfel? O strânse cu dragoste la piept. Nici un copil n-a sădit atâta dragoste în sufletul meu ca tine. Nici o

moştenire de la iubita ta mamă nu-mi este mai scumpă ca tine. Sprijini cu drag capul copilei pe umărul său. Să nu mai aud niciodată ceva asemănător din gura ta!

Irina tăcu la pieptul tatălui.

- Iartă-mă, tată. N-am vrut să te supăr.

Contele îi mângâie cu duioşie părul mătăsos.

- Ai să vrei să te măriţi într-o zi şi ai să-mi aduci în acest fel un fiu în castel.

Sunt sigur că va fi cineva în mâinile căruia să pot încredinţa liniştit moşia. Si dacă acel cineva ar fi ca Markus de Haltern, n-aş putea fi mai fericit.

Contele simţi clar că la auzul acestei consideraţii, Irina tresări. Se gândise oare şi ea la o astfel de legătură? Contele Soliturn aştepta cu sufletul la gură răspunsul Irinei, doar că vorbele ei nu sosiră. Fata se desprinse din îmbrăţişarea tatălui şi spuse:

- Trebuie să mă interesez de ornamentele florale pentru astă-seară, argumentă ea şi se ridică grăbită, încât contele trebui să se mulţumească doar cu atât, fără a putea cerceta mai adânc în sufletul fetei.

Tocmai când Irina vroia să părăsească biroul contelui, de afară pătrunse în castel un zgomot puternic de motor de automobil.

- Ce s-a întâmplat? întrebă contele, încruntat.

Cine şofează în aşa hal şi ne deranjează liniştea cu un zgomot atât de inutil? Se îndreptă spre fereastră şi tocmai văzu când un tânăr elegant sări cu uşurinţă din automobilul sport de culoare roşie şi se repezi spre trepte. Un vizitator? se adresă el Irinei.

Aceasta însă răspunse, scuturând negativ din cap:

- Nu aştept pe nimeni. Poate vrea să vorbească cu tine?

- Nici eu nu aştept pe nimeni. Irina îşi urmă tatăl spre fereastră şi aruncă o privire de control spre automobilul sport. Nu cunosc pe nimeni cu un astfel de automobil.

Câteva secunde mai târziu, la uşa camerei de lucru se auzi un ciocănit şi Benton, valetul, intră.

Adusese cu el pe o tavă de argint o carte de vizită.

- Domnul vă roagă să-l primiţi, anunţă el în stilul său festiv, contelui.

Contele aruncă o privire cărţii de vizită şi făcu ochii mari, şi mai mirat.

- Mă duc să mă interesez de flori, spuse Irina şi-o luă înaintea lui Benton spre uşă.

- Cum crezi, copila mea, răspunse contele, derutat. Neliniştea îi cuprinsese mâinile, atât de mult îl deranja această întâmplare care-i aducea un

vizitator surprinzător.

Irina nu plecase încă. Rămăsese în picioare, îngrijorată.

- Sau poate vrei să rămân alături de tine? întrebă ea.

- Nu, nu, o îndepărtă contele. Interesează-te de flori, vezi ca seara asta totul să fie bine pregătit pentru oaspeţii noştri.

Irina se apropie de el şi-l mângâie cu dragoste pe obraji.

- Ti-e teamă de el? îşi întrebă tatăl, cercetându-l cu privirea.

- Să mă tem? contele oftă şi scutură din cap. Nu, n-am nici un motiv să mă tem, răspunse el şi-i aranjă cu grijă o buclă după ureche Irinei. După nume, se pare că trecutul meu a înviat iarăşi, râse amar contele. Acum nu vreau să-mi las vizitatorul să mai aştepte. O sărută pe Irina pe frunte şi părăsi camera de lucru.

în timp ce intra în micul salon, contele zări la fereastră un tânăr cu părul negru, bine făcut, după cum îl arăta silueta. Faţa sa era în semiîntuneric, totuşi contele recunoscu imediat apartenenţa acestuia la unul din foştii săi prieteni din tinereţe.

- Bodo de Thamin? întrebă el şi făcu câţiva paşi în

întâmpinare.

- Da, răspunse tânărul domn. Fiul prietenului dumneavoastră Robert.

Contele Soliturn îi strânse tânărului ambele mâini cu căldură.

- Fii binevenit, Bodo.

- Mulţumesc. Bodo strânse şi el mâinile celuilat cu putere. Tatăl meu era singur că mă veţi primi ca pe un prieten, deşi noi nu ne-am cunoscut niciodată.

- A fost cel mai bun prieten al meu, răspunse contele Soliturn şi ochii-i deveniră umezi.

Dacă mi-a trimis fiul, ar trebui să consider că nu mai este de mult supărat.

Abia acum văzu chipul lui Bodo.

- Tata nu mai este supărat, conte Soliturn.

Şi m-a rugat înainte să moară să fac drumul până la Vandermoor să vă spun acest lucru şi să vă transmit ultimele lui salutări.

Contele Soliturn fu afectat profund.

- Mort? şopti el. Robert e ... mort? Se clătină pe picioare şi deveni atât de palid, încât Bodo de Thamin întinse braţele să-l sprijine, şi-l conduse cu grijă spre unul din fotolii.

Contele Soliturn căzu oftând profund în fotoliu.

- Mort! murmură el cu uimire şi ridică mâinile să-

şi ascundă ochii în lacrimi în faţa tânărului domn.

Bodo de Thamin se aşează lângă el şi aşteptă un timp să-şi revină. Abia după un timp spuse:

- Tatăl meu mi-a vorbit mult despre dumneavoastră în ultimele sale zile.

Acum, contele Soliturn ridică privirea cercetător spre tânăr.

- Presupun că v-a povestit ce s-a întâmplat atunci?

Contele Bodo râse şi aprobă.

- Vechea poveste; doi bărbaţi care iubesc aceeaşi femeie şi din care cauză frumoasa lor prietenie se destramă.

Contele Soliturn se ridică şi se apropie cu paşi nesiguri de fereastră.

- Nu mă miră că dumneavoastră nu aveţi înţelegere pentru situaţia de atunci, tinere prieten, replică el.

Dragostea este un lucru ciudat. Este mai puternică decât orice prietenie. în faţa ei nu există compromisuri. Aşa cum stăteau lucrurile, doar unul dintre noi putea fi fericit.

- Si acest - unul - aţi fost dumneavoastră, continuă Bodo.

Contele Soliturn se întoarse şi-l privi îngândurat.

- Atunci, aşa au părut lucrurile, mai spuse el. M-am simţit cel mai fericit bărbat de pe pământ. Dar a trebuit să plătesc dur pentru acest noroc. Mi-au fost îngăduiţi doar câţiva ani.

- Stiu, spuse serios Bodo. Frumoasa Eliette a murit la naşterea primului ei copil. Si n-a fost un băiat, ci o fată.

- O fată care mi-a dăruit tabloul viu al mamei sale, spuse contele. Deşi aceasta n-a însemnat pentru mine doar fericire, căci ori de câte ori o privesc pe Irina, am în faţa mea chipul Eliettei, iar durerea şi tristeţea mea de ani şi ani de zile nu s-au micşorat cu nimic.

- Aşa că, în cele din urmă, aţi pierdut mai mult decât tatăl meu, continuă Bodo.

- N-aş putea contesta această constatare, răspunse contele. Si dacă am presupune că aşa i-a fost sortit, inima lui a găsit curând o altă dragoste.

- Părinţii mei au fost destul de fericiţi, râse Bodo jucându-se cu degetele. în orice caz, n-a fost o fericire calmă, contemplativă. Mama era mult prea temperamentală pentru astfel de viaţă. Râsul său deveni mai profund. Ea descindea dintr-o veche ramură nobiliară spaniolă şi avea lavă în loc de sânge.

Povestea tânărului conte devenea captivantă.

- îmi permiteţi să cred că n-aţi venit până aici, la Vandermoor, doar pentru o vizită scurtă, ci veţi rămâne un timp mai îndelungat oaspetele nostru? Aş vrea să ştiu mai multe despre viaţa tatălui dumneavoastră. Şi aş dori să-l cunosc mai bine pe fiul celui mai bun prieten al meu.

Bodo se ridică.

- Rămân cu plăcere, îl asigură acesta pe conte. Mulţumesc pentru invitaţie. Aveam de fapt alte planuri, dar dacă mă invitaţi cu atâta dragoste, am să mă organizez altfel. Voi putea să aranjez în aşa fel lucrurile, ca totul să se desfăşoare după dorinţa dumneavoastră. Vă rog doar să-mi permiteţi să-mi aduc bagajul.

- Desigur, răspunse contele şi întinse braţul să-i cuprindă umerii cu un gest patern. înainte de a porni iar la drum, trebuie să luaţi o mică gustare împreună cu mine.

Capitolul 2

Contesa Irina trecu prin camerele de primire şi prin ambele săli şi verifică pregătirile pentru balul care urma să aibă loc. Nu găsi însă nimic de ordonat, căci Benton veghease continuu, cu multă atenţie şi talent pe toţi angajaţii, şi ţinuse chiar personalul auxiliar sub control.

- Sper, contesă Irina, ca totul să fie aranjat pe placul dumneavoastră, se interesă el, când ea ajunse să inspecteze grădina de iarnă.

- Mulţumesc, Benton, va fi o serbare minunată, aprecie ea. Poate doar ornamentele de flori din hol ar putea fi puţin mai mari.

- Desigur, contesă. Benton se înclină uşor. Au fost deja comandate patru decoraţiuni. Ghirlandele vor sosi după amiază devreme. Contesa mai are vreo dorinţă?

- Aş vrea ca uşile terasei să fie deschise numai după aprinderea lampioanelor din parc, preciză Irina. Şi aduceţi vasele de flori suspendate, chinezeşti, din salonul galben în grădina de iarnă.

- Foarte bine, contesă. Benton rămase aşteptând.

- Asta e tot, Benton. Irina înclină uşor capul, aprobator. Mulţumesc.

Când se întoarse, al doilea servitor al castelului

Vandermoor o aştepta.

- Domnul conte vă roagă să veniţi în salonul mic, i se adresă el respectuos.

- în salonul mic? întrebă Irina, surprinsă, şi îşi aminti imediat că acolo invita tatăl său musafirii neaşteptaţi.

- Dacă îmi permiteţi să vă conduc? i se adresă servitorul şi porni înaintea ei.

Servitorul deschise uşa salonului mic şi o invită pe contesă să intre. Contele Soliturn îi ieşi în întâmpinare cu braţele larg deschise.

- Draga mea copilă! S-a întâmplat o minune! spuse el bucuros, eliberând-o din îmbrăţişare.

Mulţumită Tie, Doamne, fiul celui mai bun prieten al meu din tinereţe nu s-a temut de drumul lung din Argentina până aici, pentru a-mi transmite ultimul salut al tatălui său. Doresc să-i urezi şi tu contelui Bodo bun venit la Vandermoor.

Apoi făcu un pas lateral, îşi puse mâna dreaptă pe umărul Irinei şi-i întinse lui Bodo mâna stângă.

- Aceasta, prietene este fiica mea şi imaginea vie a frumoasei sale mame.

Când Irina păşi în faţa tânărului conte, privirea ei simţi dogoarea ochilor negri şi i se păru că o flacără parcă o cuprinse. Un fior îi străbătu corpul şi trebui să

se străduiască să-şi păstreze stăpânirea de sine.

- Primiţi şi din partea mea urarea de bun venit la Vandermoor, conte Bodo, spuse ea încet.

Contele Bodo nu era neobişnuit cu societatea femeilor şi citi imediat pe faţa Irinei ce se petrecuse cu ea. îşi cunoştea prea bine puterea asupra femeilor şi afişă un zâmbet satisfăcut în timp ce se aplecă politicos asupra mâinii Irinei.

- Mulţumesc pentru urarea dumneavoastră călduroasă, spuse el şi buzele lui atinseră ca o adiere strângerea de mână.

Gustarea fu servită în sufrageria mică. Era amenajată cu mobilă scumpă Biedermeier, tocmai pe gustul fostei contese Soliturn. în memoria ei, deasupra servantei atârna portretul ei într-o ramă scumpă de porţelan.

Contele Bodo descoperi tabloul imediat ce intră în cameră.

- Ce tablou! exclamă el destul de tare şi privirea lui o cuprinse imediat pe Irina. Este ca şi cum tabloul ar fi prins viaţă şi ar fi coborât din ramă printre noi.

Contele Soliturn îl aprobă.

- Da, aşa este, oftă el şi îşi trecu mâna într-un gest de oboseală prin părul des şi cărunt. Această asemănare a fost pentru mine ani la rând bucurie şi

durere în acelaşi timp.

Contele Bodo se apropie de tabloul contesei decedate şi se înclină în faţa lui ca şi cum ar fi vrut să-i prezinte întregul său respect.

- Mama a fost o femeie frumoasă, spuse el căzând pe gânduri, totuşi, dânsa este o madonă.

Irinei i se ridică tot sângele în obraji, ca şi cum complimentul i-ar fi fost adresat. Inima îi bătea puternic în piept, iar răsuflarea devenise accelerată. Se simţea într-o stare de agitaţie pe care n-o mai trăise până atunci, o stare emoţională excepţională şi încet, încet, ştiu că aceasta e dragoste. Bodo de Thamin îi provocase această furtună în suflet şi totul de acum se referea la el, căci şi el părea îndrăgostit.

Ozi plină de vise.

Contele Bodo păru că-şi aminteşte ceva şi se întoarse căutând privirea Irinei:

- Mă simt ca într-un vis. în timpul călătoriei mele încoace, am încercat să-mi imaginez ce voi trăi aici. Unele le ştiam din descrierile tatălui meu, altele din tablouri. Realitatea depăşeşte însă totul. Sunt copleşit.

Aparent fără intenţie atinse mâna Irinei şi simţi cum fata se înfioară.

- Dacă aşa este, conte Bodo, puteţi considera

castelul Vandermoor ca şi căminul dumneavoastră, răspunse contele Soliturn. Rămâneţi aici atâta timp cât doriţi. Tatăl dumneavoastră a fost pentru mine ca un frate. Fiul său îi va lua locul în inima mea. îi întinse apoi cu dragoste ambele mâini şi-i ură: încă o dată fii bine venit! dragul meu.

După aceste cuvinte, contele Bodo putea să considere că a câştigat întreaga simpatie a bătrânului conte. îi mulţumi în cuvinte alese şi continuă, invitând-o pe Irina să ia loc la masă.

Contele Soliturn comandă cele mai alese feluri de mâncare şi desigur o şampanie scumpă. Bodo savură mâncarea cu un apetit deosebit, în timp ce contele Soliturn şi contesa Irina gustau câte puţin şi doar din politeţe, pentru ca oaspetele să nu se simtă singur la masă.

- Vă este prea dureros să vorbiţi despre tatăl dumneavoastră? se interesă contele Soliturn.

- Deja mai puţin, răspunse Bodo. Ştiu însă că aceasta a fost dorinţa lui, ca dumneavoastră să aflaţi totul despre el. De aceea, îmi va face plăcere să vă vorbesc despre el şi despre mama mea. Duse paharul cu şampanie la buze şi privi peste pervazul ferestrei, visând afară. Era frumoasă - Carmencita noastră, oftă el înainte de a bea. Toţi bărbaţii îi

cădeau la picioare, dar ea l-a iubit doar pe tata. Aproape l-a divinizat în felul ei, continuă el cu un uşor surâs. Şi el se simţea atunci ca un rege.

- Ceea ce desigur în dezamăgirea lui de atunci a fost destul pentru a-l reabilita, aminti contele Soliturn.

Privirea lui Bodo se întoarse înapoi, o măsură pe Irina şi se adresă din nou contelui.

- într-o oarecare măsură, sublinie el. Dacă poţi să te îndrăgosteşti în viaţă de două ori, totuşi nu este acelaşi fel de dragoste. Privirea lui rătăci din nou asupra Irinei şi rămase în contemplare pe chipul ei. Uneori crezi că iubeşti şi abia când soarta îţi scoate în cale marea iubire a vieţii, constaţi că tot ceea ce a însemnat pentru tine iubire până atunci a fost doar un foc de paie, nesemnificativ şi trecător.

Irina realiză ceea ce vroise tânărul conte să spună prin aceste vorbe. Inima ei tresări.

După gustare, contele Soliturn şi contesa Irina îşi conduseră oaspetele la maşină.

- E o maşină rapidă, observă contele.

- E doar împrumutată, răspunse Bodo. Acolo, în Argentina, am într-adevăr o maşină rapidă. La distanţele de acolo, pe anumite drumuri, e indicat să foloseşti astfel de vehicule. Aici, am constatat că

puterea motorului o poţi exploata destul de rar. Apoi râse şi ridică din umeri. Poate că va trebui să mă mulţumesc cu o maşină mai serioasă.

Mulţumi din inimă pentru călduroasa primire şi promise să se întoarcă în aceeaşi după-amiază. Apoi se urcă în automobil, făcu încă un semn de salut Irinei şi contelui Soliturn, şi demară în trombă.

Irina privi fascinată în urma lui, până când automobilul roşu deveni un punct în depărtare.

Contele Soliturn o observă şi punându-şi braţul pe umerii ei, spuse:

- Te vei bucura să-l revezi, nu-i aşa?

Irina râse fericită, şi-l aprobă.

- Da, foarte, îşi permise ea. Pentru mine, e ca şi cum el ar schimba totul. Soarele arată mai luminos, iarba de pe pajişte parcă n-a fost niciodată mai verde ca astăzi.

Contele Soliturn râse uşor şi o trase cu drag lângă el.

- Te-ai îndrăgostit, inimioara mea, spuse el şi îşi apropie un moment faţa de părul ei mătăsos.

Aşa se întâmplă când cineva este cu adevărat îndrăgostit.

- Da, oftă Irina. Da, asta poate fi dragoste adevărată. Se rezemă de umărul tatălui. Şi el? îşi

îndreptă privirea spre conte. Crezi că şi el s-a îndrăgostit?

- Aşa părea, din câte am observat, răspunse contele, şi urcă alături de Irina treptele spre intrare. Mă întreb doar ce va spune Markus când va afla.

Irina se opri brusc.

- Markus? întrebă ea uimită şi deveni pentru o clipă mai palidă. în ultimele două ore nu se gândise o secundă măcar la el. Acum abia îşi dădu seama.

- Da, Markus. Faţa contelui deveni serioasă. Te iubeşte din toată inima şi până acum am avut impresia că nici ţie nu-ţi este indiferent. De fapt, mă aşteptam ca astă-seară să aibă ocazia de a clarifica aceste lucruri şi să accept logodna voastră pe care sigur o va cere.

- Da, respiră profund Irina. Până acum, totul era altfel. Lumea mea a devenit deodată alta. Markus îmi este drag şi preţios, dar pentru mine Bodo înseamnă altceva, nu ştiu ce, cred că dragoste. Abia acum, prin el, voi afla ... Se întrerupse brusc şi îşi privi tatăl, nefericită. Sunt rea din cauza asta?

- De ce, pentru că nu mai vrei să te căsătoreşti cu Markus, ci cu Bodo? întrebă contele Soliturn şi scutură din cap. Nu, asta e ceva ce nimeni nu poate explica. Se petrece cumva ca o boală. Nu poţi face

nimic să te opui. Cine ştie mai bine ca mine? continuă el melancolic, oftând.

- Mulţumesc pentru înţelegere, tată, răspunse Irina zâmbind.

Braţ la braţ, tată şi fiică se întoarseră înapoi în palat.

- Vrei să-mi povesteşti mai multe despre acele timpuri? întrebă Irina.

- Da, cu plăcere, răspunse contele. Aceste amintiri sunt încă vii în sufletul meu şi pot spune că m-au însoţit toată viaţa. O conduse apoi în bibliotecă şi scoase dintr-un raft un volum gros, legat în piele. în el am toate amintirile pe care le-am păstrat de atunci, spuse el şi se aşeză lângă Irina.

Apoi vârî o mică cheiţă aurie în lăcăţelul frumos ornamentat şi deschise coperta din piele. în faţa ochilor nu apăru un album, cum probabil ar fi aşteptat Irina, ci o casetă legată de asemenea în piele, în care fuseseră adunate la un loc fotografii şi diverse mici obiecte.

- Robert de Thamin şi cu mine am fost prieteni de când ne-am întâlnit la internat, îşi începu contele povestea vieţii. Primisem împreună aceeaşi cameră şi în aceeaşi seară am decis să fim mereu uniţi în faţa oricăror greutăţi ale vieţii, în lumea străină din jurul

nostru. După moda jurămintelor din tinereţe, am jurat în noapte, sub lună plină, şi am pecetluit jurământul ca fraţi de sânge.

- Fraţi de sânge? spuse Irina cu o uşoară mirare.

Contele Soliturn râse uşor de uimirea fetei.

- Nu trebuie să te simţi şocată. Ne-am înţepat puţin cu un ac în vârful degetelor şi am lăsat să curgă câte o picătură de sânge într-un pahar cu suc de mere pe care apoi l-am băut. Asta pare acum, după atâta timp, puţin amuzant, dar atunci noi consideram jurământul nostru foarte serios. Am fost în toţi acei ani un trup şi un suflet. Eram aproape nedespărţiţi, încât porecla noastră era "gemenii".

în acest moment, contele se întrerupse din povestire, deoarece Benton îşi făcuse apariţia în bibliotecă. Ducea cu el un coş cu trandafiri roşii pe jumătate înfloriţi.

- Aceste flori au sosit pentru contesa Irina, anunţă el.

- Trandafiri? ochii Irinei străluciră. Apoi însă îşi aminti că Bodo de Thamin abia părăsise Vandermoor de câteva minute. Deci, florile nu puteau fi de la el.

- Mulţumesc, Benton. încuviinţă apoi servitorului să lase florile.

Poţi să le laşi pentru moment aici.

Benton aşează coşul cu trandafiri pe o măsuţă joasă, se înclină uşor şi se retrase.

Contele Soliturn îşi privea fiica, aşteptând. Bănuia de la cine au venit trandafirii. Probabil că şi ea ştia.

Irina îi admiră, dar nu spuse nimic.

- Nu vrei să citeşti că ţi-a scris Markus? o întrebă direct contele.

- Dacă mi-a trimis trandafiri roşii, nu este greu de bănuit ce a dorit să-mi spună, răspunse ea. Si de aceea nici nu mă pot bucura acum de florile sale, continuă ea cu un uşor oftat.

Contele Soliturn îi luă mâna şi i-o strânse cu dragoste şi înţelegere.

- Nu trebuie să te pripeşti, copila mea, o atenţionă el. Bodo îţi este deocamdată complet străin. în timp ce Markus ... Irina îi aruncă o privire complet nemulţumită. Ai dreptate, copila mea. O mângâie părinteşte pe creştet. Dragostea este un dar ceresc. Noi suntem supuşii ei. Ne uneşte sau ne desparte viaţa dintr-un motiv sau altul. Ceea ce până ieri părea foarte sigur, astăzi nu mai este valabil.

Irina îşi lăsă capul pe umărul tatălui.

- Nu-i aşa, cum să-l accept aşa deodată pe Markus, răspunse ea.

Acum ştiu că niciodată nu voi simţi pentru el ce simt pentru Bodo. Parcă m-a cuprins un fel de ameţeală şi nu pot face nimic să mă opun.

Bodo de Thamin se întoarse înapoi în oraş, căută hotelul la care trăsese şi împachetă cele câteva lucruri în singurul bagaj pe care şi-l luase cu el la plecare.

"A fost o idee bună să merg imediat la Vandermoor", se gândi el în timp ce fluiera una din melodiile lui preferate. "Nici n-aş fi putut avea o idee mai bună, căci astfel toate grijile mele sunt spulberate."

Se grăbi la telefon şi ceru legătura cu recepţia.

- Vă rog să-mi faceţi nota! ceru el. Plec imediat. Apoi aşeză grăbit receptorul în furcă şi privi în jur.

"De acum, voi avea o suită princiară", gândi el. Fiecare dorinţă îmi va fi citită în priviri. "Iar după ce vor suna clopotele de nuntă şi micuţa contesă va păşi alături de mine la altar, voi deveni un om aranjat."

Apăsă apoi capacul cufărului ca şi cum prin acest gest ar fi închis un capitol al vieţii lui de până acum.

"Şi pentru asta n-a trebuit să aduc nici o jertfă." Râse distrat.

"E dulce micuţa contesă - foarte dulce. Imaginea ei neprihănită mă incită. De fapt, păcat că s-a

îndrăgostit de mine la prima vedere. Ar fi fost mult mai incitant dacă ar fi trebuit s-o cuceresc."

îşi luă mantaua de piele pe braţ şi părăsi camera de hotel. Puţin mai târziu, şedea din nou în automobil şi conducea înapoi spre castelul Vandermoor.

Când aproape ajunsese la castel, atenţia îi fu atrasă de o amazoană. Călărea un cal alb ca spuma si de sub cască îi zburau pletele blonde. Bodo strânse genele, deoarece lumina soarelui îl orbea. Puteau oare să-l însele ochii? Călăreaţa din faţa lui era într-adevăr Irina de Soliturn?

Acceleră si claxonă în acelaşi timp.

Irina îl observase, recunoscuse mai întâi masina rosie si apoi şoferul, faţa ei nostimă se înroşise.

Bodo se apropie si conducea acum încet.

Irina călărea alături.

- Ce surpriză minunată! îi strigă Bodo.

Irina râse. Se străduia să nu-şi arate emoţia, dar nici să fie indiferentă.

- Am fugit de învălmăşeala de la castel, încercă ea să explice, deşi cuvintele nu sunară prea convingător şi Bodo realiză că pornise călare în întâmpinarea lui. Nerăbdarea de a-l vedea o adusese aici.

- Se anunţă o sărbătoare specială, presupun? Bodo opri motorul şi coborî din maşină. îi întinse

mâna Irinei şi o ajută să coboare din şa. Dintr-o dată, se afla atât de aproape de Bodo, încât îi simţea răsuflarea pe faţă. O cuprinse un fior, ca şi cum ar fi cuprins-o în braţe s-o sărute, ceea ce de fapt nu se întâmplă.

Bodo n-o sărutase, o ţinea însă sub observaţie şi-i citise în priviri totul.

Aceşti ochi negri necruţători topiseră mândria multor femei.

- Da, va fi o serbare deosebită, răspunse Irina într-un târziu. Tata a decis că trebuie să fie un bal de bun venit. Dacă sunteţi de acord, continuă ea repede.

- Dacă sunt de acord? răspunse Bodo râzând şi strânse uşor mâna Irinei. Totul îmi convine atâta timp cât sunteţi aproape de mine, frumoasă contesă Irina.

Irina susţinu privirea ochilor lui un timp, apoi pleoapele ei coborâră.

- Cred că ar trebui să mă întorc la castel, spuse ea. S-ar putea să-mi observe lipsa.

"Deci, m-a aşteptat deja un timp aici" continuă Bodo observaţia în gând. Spuse apoi cu voce tare:

- Cum ar fi dacă v-aţi urca în maşina mea? Vă promit să conduc foarte atent. Murgul dumneavoastră presupun că-şi va găsi singur grajdul

sau nu?

- O, ba da, ştie drumul, doar că ... încercă Irina să obiecteze.

- Doar că? întrebă Bodo şi-i strânse mâna mai hotărât. Trebuie să închei eu cuvintele dumneavoastră, că nu vă face plăcere să mergeţi cu mine cu maşina?

- O, nu, îl contrazise Irina în grabă. Nu este deloc aşa. Vin cu plăcere cu dumneavoastră.

- Minunat! se bucură Bodo.

Hei, aleargă la grajd, îndemnă el murgul şi-i dădu din prietenie o palmă.

Calul rămase însă pe loc şi întoarse capul după călăreaţa
lui.

- E bine, Heiko, spuse Irina şi-l mângâie pe bot. Aleargă înapoi la grajd, bunul meu prieten.

Heiko necheză, o privi încă o dată şi porni în trap. Oricum, alerga o anumită distanţă, se oprea şi o căuta cu privirea, apoi pornea iar, ca şi cum ar fi vrut să se asigure ce se întâmplă cu călăreaţa lui.

Bodo o conduse pe Irina pe partea cealaltă a maşinii şi-i deschise politicos portiera. îşi arăta acum manierele sale cavalereşti. Evită să ambaleze motorul prea tare şi şofă pe cât posibil într-o viteză

potolită.

Heiko simţise maşina străină şi alerga uşor când înainte, când în urma ei, aşa ca să poată păstra un ochi vigilent asupra stăpânei.

Bodo îl observa în oglinda retrovizoare.

- Un cal devotat, observă el mirat.

- L-am primit pe Heiko în dar când era doar un mânz, explică Irina însoţitorului. Si de atunci, am rămas prieteni foarte buni. De fiecare dată când vin de la internat, Heiko are voie în parc să mă aştepte. El este întotdeauna primul care mă întâmpină.

Bodo râse.

- Deci, am un rival foarte gelos, preciza el.

- Dacă dumneavoastră aveţi acolo o moşie atât de mare, trebuie că sunteţi obişnuit să vă purtaţi cu caii, răspunse Irina. Asta va simţi şi Heiko. Şi după ce vom călări de câteva ori împreună, se va obişnui cu dumneavoastră.

Asta nu prea-i plăcu, s-ar fi putut spune că Bodo făcuse deja în această clipă prima sa greşeală fundamentală, căci el nu iubea caii, se simţea mai bine la volanul maşinii sale rapide decât în şa.

- Sunt un călăreţ pasionat, o asigură el. Cu toate astea, n-am avut niciodată o relaţie atât de apropiată cu caii noştrii ca dumneavoastră.

- Cu caii este la fel ca şi cu oamenii, replică Irina. Prieteniile adevărate se dezvoltă foarte rar.

- Asta e atât de adevărat! sublinie Bodo. N-am avut niciodată un prieten care să-mi fie atât de aproape cum au fost tatăl meu cu tatăl dumneavoastră. Poate şi datorită faptului că n-am avut ocazia să cunosc tineri de vârsta mea şi de aceeaşi condiţie socială cu care să petrec împreună trecerea anilor. Am crescut de fapt pe moşia tatălui meu şi am fost instruit de un profesor, în particular.

între timp ajunseseră la castel, aşa că Irinei nu-i mai rămase timp să pună întrebări. Bodo era bucuros că poate schimba vorba.

- Vandermoor este un castel romantic, spuse el.

îmi pare rupt dintr-un basm devenit realitate. Aduse maşina până la scară, coborî şi-i oferi cavalereşte mâna Irinei s-o ajute.

- Cea mai mare uimire mi-o produce însă frumoasa zână, care m-a adus aici, continuă el şi căută privirea Irinei.

Capitolul 3

Markus de Haltern nu presimţea ce se petrecuse între timp la castel. Număra orele până la revederea cu frumoasa contesă şi cu cât se lăsa seara, cu atât neliniştea lui creştea.

Se schimbase mult prea devreme în hainele pentru bal, dar nu vroia să apară înainte de timpul cuvenit la castel, aşa că măsura cu pasul toate camerele conacului său, încolo şi încoace.

Când mă voi întoarce acasă, gândea el, soarta îşi va fi spus deja cuvântul. Irina va fi a mea. în fapt, nici n-ar fi trebuit să tac atâta, trebuia să fi spus mai de mult ce simt.

Când servitorul său intră să-l anunţe că este timpul să plece la moşia Vandermoor, Markus respiră adânc. Acum, îl despărţeau doar câteva minute de următoarea întâlnire cu Irina.

După ce intră cu şoferul său pe aleea principală a castelului, Markus trebui să încetinească, deoarece se formase o întreagă coloană de maşini care se întindea până la scara intrării principale.

Markus îşi dădea silinţa să-şi ţină sub control nervozitatea crescândă. Când într-un final automobilul familiei de Haltern ajunse în faţa impunătoarelor trepte, tânărul baron respiră uşurat.

Un lacheu veni în întâmpinare, îi deschise uşa şi-l conduse pe trepte până sus.

Irina îl întâmpină, îi întinse mâna şi el o sărută, dar vorbele ei îi sunară străin în urechi, de parcă n-ar fi vorbit cu vocea ei obişnuită.

- Mulţumesc frumos pentru aranjamentul floral, continuă ea grăbit, dar nici o silabă nu amintea că era vorba despre trandafiri, de trandafiri roşii - florile iubirii!

Contele Soliturn îl salută pe Markus paternal, ca totdeauna. Sau cuvintele sale au fost mai impersonale? Markus nu reuşi să se gândească la acest aspect, căci îi fu prezentat contele de Thamin.

- Fiul celui mai bun prieten al meu din copilărie, spuse stăpânul castelului. Este pentru un timp oaspetele nostru scump la castel.

Markus constată dintr-o privire cum îl priveşte Irina pe străin şi ştiu imediat ce se petrecuse. Irina se îndrăgostise de acest străin.

Recunoaşterea că femeia iubită i-a fost luată de alt bărbat deveni dureroasă. Se auzi singur făcând observaţii politicoase cu o voce stăpânită şi se grăbi să treacă mai departe. Auzea vorbindu-se şi râzând în jurul său, dar totul părea atât de ireal ca într-un vis stupid.

Cel mai bine s-ar fi simţit să plece din castel, dar pentru asta îi lipsea forţa necesară. Se vorbea cu el, primea salutări,
i se adresau întrebări. Răspundea tuturor, se străduia să fie politicos ca de obicei, dar reacţiona ca o marionetă şi-i era teamă că-şi poate pierde stăpânirea de sine în orice moment, deoarece durerea din piept creştea continuu şi ameninţa să explodeze.

Un servitor îi oferi un pahar de şampanie. îl luă şi bău mecanic şi deodată cupa strânsă cu putere se sparse în mâna sa. Se răni în cioburi şi abia durerea îl făcu să se sperie.

Acum, trebuia să se ocupe doar de el. Tânărul baron murmură o scuză şi încercă să se ferească de privirile curioase. Se retrase în nişa unei ferestre şi fumă o ţigară trăgând fum după fum.

- Nu trebuie să exageraţi acest incident, spuse neaşteptat o doamnă lângă el şi când privi în acea direcţie, lângă el se afla Helena de Marken. Desigur, paharul avea o fisură, îi zâmbi ea fără griji. Nimeni nu poate fi asigurat contra acestor incidente. îl prinse apoi de braţ. Doare?

- Nu, nu doare deloc, o asigură Markus. Râsul ei îl durea mai mult decât rana din palmă.

Căci din această seară ştiu cât de mult va suferi ea, deoarece îl iubea, iar el nu putea răspunde acestei iubiri.

Contele Soliturn deschise balul cu fiica sa. După runda de onoare, îl invită pe contele de Thamin.

Markus stătea încă în nişa ferestrei şi privea dansatorii. Nu, el urmărea o singură pereche şi dacă ar mai fi avut vreo îndoială, acum putea definitiv s-o înlăture. Irina îl iubea pe contele de Thamin şi nu făcea nici un secret din asta. Si contele Thamin avea ochi doar pentru ea. O ţinea strâns în braţele sale ca şi cum n-ar fi vrut să-i mai dea drumul niciodată, şi o privise neclintit tot timpul dansului.

Nu vorbeau unul cu celălalt, ci doar se priveau neîncetat.

- Frumoasă pereche, nu-i aşa? întrebă Helena alături de
el.

- Cum? întrebă Markus readus din visare.

în timp ce Helena încerca să lege o conversaţie cu el, se apropie unul din domni şi o invită la dansul următor.

Markus fu bucuros să rămână singur.

Trebuie să mă retrag, se gândi el. Este peste puterile mele să stau să-i privesc toată seara cât sunt

de fericiţi împreună. Nu va observa nimeni dacă plec.

Totuşi, când părăsea nişa ferestrei, contele Soliturn apăru lângă el.

- Markus, cum v-aţi rănit? Observă imediat bandajul improvizat pe mâna sa dreaptă.

- Nu este nimic serios, răspunse Markus. îmi pare rău de pahar.

Contele Soliturn îşi dăduse însă seama.

- Acesta nu este totuşi purul adevăr, îşi exprimă el părerea. Cauza principală este că nu v-aţi întâlnit aşa cum trebuia.

- Nu, chiar nu este atât de grav, îl asigură Markus încă o dată. Privirea lui îl ocoli pe conte, o căuta din nou pe Irina, care dansa mai departe cu contele de Thamin.

Contele Soliturn îi urmărise privirea.

- Pare a fi jocul sorţii, spuse el. Aşa cum tatăl său a iubit-o pe mama ei. Acum foarte mulţi ani în urmă, tatăl lui a trecut oceanul pentru că mama Irinei m-a ales pe mine.

- Da, dacă aşa stau lucrurile ... Markus tuşi uşor, apoi se înecă iar, deoarece simţi un mare nod în gât. Cuvintele contelui reuşiseră să închidă şi ultima cale pe care ar fi putut-o spera între ei doi. îi doresc Irinei tot binele.

îl salută pe conte şi vru să plece.

- Nu, rămâi te rog, Markus, îl invită contele Soliturn şi-i puse mâna pe braţ. Este încă ceva ce vreau să vă spun. Am fost întotdeauna vecini buni şi cred că am fost şi prieteni. Nu vreau să pierd această prietenie numai pentru că lucrurile au luat alt curs decât ne-am dorit dumneavoastră şi cu mine. Pot să înţeleg dacă pentru un timp veţi ocoli domeniul Vandermoor. Vă rog însă să nu uitaţi pentru totdeauna drumul la Vandermoor. Apoi însă, va trebui să reveniţi la plimbarea dumneavoastră şi pe la noi. Si Irinei i-ar părea rău să piardă prietenia dumneavoastră.

Markus de Haltern îşi strânse puternic buzele.

- Prietenia mea vă rămâne, conte Soliturn. Si acum, scuzaţi-mă vă rog. Dacă apreciez corect situaţia, participarea mea la acest bal nu este în mod deosebit binevenită.

Faţa contelui deveni serioasă.

- Nu, prietene, spuse el şi-i întinse mâna. îmi pare rău.

Markus o cuprinse pe Irina îndelung, cu o ultimă privire,
ca pentru o despărţire definitivă. Apoi plecă cu paşi grăbiţi şi părăsi castelul.

Irina nici nu observase. Ea nu simţi deloc lipsa baronului. Avea ochi doar pentru contele de Thamin. în timpul dansului se simţise fericită în braţele lui şi ar fi dorit ca această seară să nu se termine niciodată.

După ce pe terasă şi în parc se aprinseră lampioanele, uşile terasei se deschiseră. Serbarea ajunsese la punctul culminant.

Bodo era decis să bată fierul cât e cald, atâta timp cât situaţia îi era favorabilă. Dansă cu Irina prin uşile deschise ale terasei şi ieşi afară.

- Ce noapte minunată, îi şopti el foarte aproape de ureche, aşa încât respiraţia lui caldă să-i înfioare pielea. Niciodată stelele n-au fost mai luminoase ca acum, nici aerul mai plin de parfumul florilor. Puteri miraculoase ne-au aşeptat. Irina, să lăsăm adevărul să-şi spună cuvântul.

Ea se înfioră la vorbele lui şi nu se opuse deloc braţelor care o strângeau tot mai puternic, încât aproape nu mai putea să respire. închise ochii şi se lăsă cu totul la voia întâmplării, când Bodo îşi lipi obrazul de al ei.

- De când te-am văzut azi-dimineaţă, Irina, mă simt ca fermecat. Niciodată inima mea n-a fost mai plină de iubire ca acum. Cred că numai soarta m-a

adus aici, să te întâlnesc şi să-mi găsesc fericirea vieţii mele.

Buzele lui atinseră pleoapele Irinei cu un sărut fierbinte. Irina! spuse el. Dulce Irina, te iubesc, te implor, fii a mea! Fără tine, viaţa mea nu mai are sens. Vreau să te ţin mereu în braţe ca acum, până la sfârşitul zilelor mele.

Irina deschise ochii şi-l privi. Pasiunea din privirea lui ameninţa să o ardă.

- Si eu te iubesc, şopti ea. Si eu te iubesc. Apoi simţi buzele lui fierbinţi sărutând-o şi răscolindu-i simţurile.

- Irina! jubilă Bodo, acum când se simţi sigur de ea. Irina mea! Pasiunea mea fierbinte, Irina! O sărută din nou, mereu, până când cucerirea ei fu deplină.

Bodo îşi aşeză braţul ocrotitor pe umerii Irinei şi o conduse înapoi spre terasă.

- Ce crezi, tatăl tău va fi de acord cu dragostea noastră? întrebă el râzând fericit alături de ea.

Obrajii Irinei se îmbujorară, iar ochii ei deveniră strălucitori de emoţie şi fericire.

- Te va cuprinde în braţele sale ca pe fiul lui, răspunse ea fără şovăială. Vizita şi afecţiunea ta l-au emoţionat profund. Sunt sigură că nu şi-ar fi dorit alt ginere mai mult ca pe tine.

Contele Soliturn nu fu deosebit de susprins când Bodo de Thamin se prezentă în dimineaţa următoare conform ritualului cerut rangului, să ceară mâna fiicei sale.

- E drept ca totul să se petreacă astfel, spuse el şi-l cuprinse cu dragoste în braţe. Fii binevenit la noi ca un fiu drag. Mă bucur că prin dragostea voastră tot ce a fost tulbure în trecut s-a şters. Doar un lucru să-mi promiţi: să-mi faci copila fericită.

- Nimic nu-ţi pot promite cu mai multă plăcere, dragă tată, îl asigură Bodo. Cel mai frumos vis al vieţii mele va fi s-o fac pe Irina cea mai fericită femeie de pe pământ. Nimic nu este mai scump inimii mele.

Câteva săptămâni mai târziu, la castelul Vandermoor se sărbătorea logodna oficială a tinerei perechi. Chiar Markus de Hal tern primi o invitaţie, numai că el nu luă parte la petrecere, ci trimise doar un cadou scump.

Evita domeniul Vandermoor din seara în care soarta îi arătase clar că inima Irinei aparţine altui bărbat. Imediat ce treburile cu strânsul recoltei se încheiaseră, dori să plece într-o lungă călătorie, să încerce să uite. înainte de toate, nu dorea să fie aici să audă clopotele bisericii anunţând căsătoria, să

audă strigarea din biserică pentru Irina şi rivalul său.

Irina era bucuroasă că n-a trebuit să-l întâlnească pe Markus în tot acest timp. în orele de linişte, îşi permitea să căineze durerea lui, dar de fiecare dată fericirea ei revenea mereu învingătoare şi-i alunga întristarea. Pentru ea, totul părea bine stabilit şi cu un final fericit. Credea acum în fericire, că nimeni şi nimic nu i-o mai putea schimba.

Toamna veni în acest an rece şi umedă.

Era atât de furtunoasă, încât în mijlocul lui octombrie toţi pomii se ridicau golaşi spre cerul întunecat.

Irina râdea deasupra furtunii şi ploii nesfârşite. Nimic nu putea să-i strice bucuria, să-i tulbure fericirea. Pentru ea înfloreau trandafirii iubirii, indiferent dacă soarele strălucea sau ploaia îi bătea insistent în fereastră.

Doar contele Soliturn simţea că fericirea fiicei sale parcă nu era atât de stabilă cum credea ea, ci se sprijinea pe nişte picioare de lut. îi ajunseseră la urechi unele zvonuri care-l puneau pe Bodo de Thamin într-o lumină dubioasă. încă se îndoia dacă să creadă ceea ce mai mult sau mai puţin putea fi adevărat şi evită să clarifice aceste lucruri într-o discuţie deschisă cu viitorul ginere.

Nici un tânăr bărbat nu este un înger, se linişti el. Dragostea - adevărata dragoste - îl va conduce şi-l va face să fie un soţ bun.

Pentru Bodo, de când o întâlnise pe Irina, începuse o nouă viaţă. Putea oare cineva să fie mai atent şi mai iubitor ca el?

Dar soarta nu se lăsa intimidată, încât bătrânul conte îşi vârî singur capul în nisip pentru o vreme.

într-o dimineaţă, în faţa castelului opri o limuzină neagră, şi un domn decent îmbrăcat anunţă că doreşte să vorbească cu contele Soliturn. Deoarece acesta preciză că este vorba despre o afacere discretă, contele îl primi, deşi numele său nu-i era cunoscut.

După câteva argumente clarificatoare, contele Soliturn află spre surprinderea sa, că viitorul său ginere a ajuns să datoreze o sumă de aproximativ 25.000 de mărci prin diverse manipulaţii şi înşelătorii.

Contele Soliturn ceru insistent străinului:

- Sunteţi sigur că este vorba de o înşelătorie? întrebă el autoritar.

- Bineînţeles, răspunse vizitatorul şi-l privi deschis în ochi pe conte, ca şi cum ar fi vrut să înlăture greutatea ce apăsa acum asupra acestuia.

- Poate ... mă gândesc ... Contele Soliturn îşi

drese glasul şi îşi dădu silinţa să-şi păstreze cumpătul. Poate este vorba de o neînţelegere?

Vizitatorul ridică uşor bărbia şi arăta ca şi cum această remarcă venise ca o declaraţie de război.

- Cred că este în interesul amândurora dacă această afacere va fi reglată între noi, replică el, ca şi cum n-ar fi luat în seamă obiecţia contelui. De aceea am venit până aici, ca dumneavoastră ... să vă asumaţi ... scuzele pentru ginerele dumneavoastră, dacă desigur vreţi să feriţi renumele familiei dumneavoastră de un denunţ.

Contelui Solturn i se ridică tot sângele în obraji.

- Denunţ? tună el şi ridică mâinile spre cer. O, Doamne, nu! Te rog, Doamne, asta nu! Am să aduc lucrurile în ordine.

Trase cu o mână tremurând' sertarul măsuţei de scris şi scoase de acolo carnetul de cecuri.

- Vreţi să primiţi un cec de la mine? întrebă iritat contele.

Celălalt râse şi aprobă.

- De la dumneavoastră, conte Soliturn, întotdeauna. Asupra dumneavoastră nu există nici cea mai mică îndoială. Dumneavoastră sunteţi un cunoscut om de onoare. Si de aceea mi-am dat osteneala să vorbesc mai întâi cu dumneavoastră,

înainte de a face pasul următor în ceea ce-l priveşte pe contele de Thamin.

- Vă sunt îndatorat pentru acest gest, răspunse contele Soliturn. Scrise cecul şi se pregăti să-l înmâneze bărbatului. Aveţi vreun act sau ceva asemănător? Expresia feţei sale arăta că vrea să clarifice cât mai repede situaţia ginerelui său. Atunci, vizitatorul deschise mapa sa neagră, pe care tot timpul o ţinuse în poală şi scoase din ea un teanc de înscrisuri îndosariate cu grijă şi i le întinse contelui.

- Vreţi să aruncaţi o privire?

Contele Soliturn frunzări documentele în grabă. Era enervat că trebuie să se ocupe cu astfel de lucruri.

- îmi daţi voie să vă arăt ca să puteţi fi liniştit? întrebă vizitatorul. Misitul verifică cecul şi îl adăugă în mapa sa neagră, nu înainte de a arunca încă odată o privire de verificare. Ne-am înţeles deci, preciză el.

De ce ar fi trebuit să vă fac rău dumneavoastră? Se ridică. Mă retrag.

Contele Soliturn îl chemă pe Benton şi permise vizitatorului să plece.

Capitolul 4

Irina şi Bodo de Thamin plecaseră dis-de-dimineaţă în marele oraş din apropiere pentru a face ultimele cumpărături în vederea călătoriei lor de nuntă.

Căsătoria urma să aibă loc în trei zile.

Fericiţi şi încărcaţi cu multe pachete şi pacheţele ajunseră la castel abia după-amiază.

Benton îi întâmpină şi le luă imediat mantourile în hol.

- Ce vreme nesuferită! spuse Bodo. Să sperăm că la nunta noastră va fi mai bună. Mi-am dorit dintotdeauna o zi de nuntă plină de soare.

Irina i se agăţă de gât şi-şi rezemă capul de umărul lui.

- Dacă asta vrei, atunci vom amâna căsătoria până va fi vară iar? Asta vrei? îl întrebă ea alintat.

- Nu, în nici un caz! Bodo o sărută tandru pe obraz.

Căsătoria noastră nu va fi întârziată nici cu o singură oră, preciză el.

- Nici cu o singură oră, şopti Irina şi totul sună ca un jurământ de dragoste.

- Unde este contele, Benton? se adresă apoi Irina

valetului.

- în camera sa de lucru, contesă. Domnul conte vă roagă imediat ce v-aţi întors, pe dumneavoastră, conte de Thamin să veniţi la dânsul, anunţă el.

- Tata este nerăbdător să afle dacă am terminat de cumpărat totul, fu de părere Irina. Să nu-l lăsăm să ne aştepte inutil. Hai să mergem la el, da?

- Iertaţi-mă, contesă, interveni Benton. Domnul conte l-a invitat la dânsul doar pe contele Thamin.

- Doar pe mine? întrebă Bodo şi o privi nedumerit pe Irina. Treburi bărbăteşti, glumi el. Deci, fii amabilă şi nu-ţi strica bucuria pentru aceste mici secrete pe care vrea să mi le împărtăşească.

O sărută pe Irina pe frunte. Du-te sus să te refaci după atâta alergătură.

Irina se supuse şi Bodo se uită în urma ei până când ajunse sus pe trepte. Apoi se îndreptă spre camera de lucru a bătrânului conte. Bătu scurt şi intră.

Contele Soliturn şedea în spatele măsuţei de scris. Faţa sa era cenuşie, iar ochii îl priviră pe cel ce intrase într-un fel care-l făcu pe Bodo să-şi înghită cuvintele de salut pe care le pregătise.

- Benton mi-a spus ... murmură el apropiindu-se

şi dregându-şi glasul, deoarece simţea că în timpul absenţei sale se petrecuse ceva important.

Contele Soliturn strânse buzele cu hotărâre şi-i arătă fotoliul pe care dimineaţă stătuse executorul.

Bodo urmă îndemnul şi deveni din secundă în secundă mai nesigur. Când contele Soliturn trase din nou sertarul măsuţei de scris şi scoase din ea un dosar întreg de documente, Bodo înţelese într-o secundă că fusese demascat.

Contele Soliturn îi întinse hârtiile răscumpărate.

- Presupun că te-ai folosit de astea? întrebă el şi vocea sa nu mai păstra nici măcar o umbră de politeţe.

Bodo privea pe deasupra documentelor incriminatoare cu care contele îşi cheltuise banii, gândind cum ar putea acoperi timpul rămas până la căsătorie, acum că jocul său fusese demascat.

Ar fi trebuit să iau în serios această ultimă atenţionare a cămătarului, gândea el. Dar cum şi-ar fi putut imagina că va îndrăzni să vină până aici.

Si mai sunt doar trei zile până la nuntă!

Contele Soliturn nu-l scăpa din ochi. Jocul mimicii viitorului său ginere îi arăta foarte clar că orice speranţă era nefondată, ar fi putut să încerce să

spună că totul e o neînţelegere.

- Crezi că poţi să-mi oferi o explicaţie? spuse contele şi se rezemă cu spatele de fotoliu, pregătit să aştepte.

Bodo îşi drese iar glasul, îşi frecă degetele între ele şi ridică din umeri.

- Desigur, spuse el. O explicaţie. Mă tem însă că nu mă va pune într-o lumină favorabilă.

- Nu înţeleg deloc toate aceste lucruri, oftă contele Soliturn scuturând negativ din cap. Cum se poate întâmpla aşa ceva? Si pentru ce ai făcut astfel de lucruri? Dacă erai în dificultate, trebuia să vii să-mi spui limpede. Te-ai îndoit cumva că te-aş fi ajutat? Stiu foarte bine că pot exista dificultăţi la transferul de bani. Aşa ceva se poate însă reglementa.

Bodo sperase că descoperirea cărţii sale de credit ar fi putut să fie făcută abia după căsătorie. Acum se simţea ca un diletant neputincios în faţa destinului. N-avea de ales. Trebuia să recunoască faptul că este sărac.

- Nu există nici un fel de bani, care ar putea fi transferaţi, răspunse el brusc. Totul a fost pierdut.

Contele Soliturn se aplecă şi-l privi înmărmurit.

- Cum adică ... totul a fost pierdut?

Bodo ocoli privirea cercetătoare a acestuia.

- Da, cum aţi auzit, totul a fost pierdut, repetă el.

Apoi continuă aproape impertinent. Dacă ţi-ai cunoscut îndeajuns de bine prietenul, n-ar trebui să te mire ce afli; că el iubea viaţa şi asta costă întotdeauna bani, cu cât înaintezi în vârstă.

Contele Soliturn simţi că se sufocă şi duse degetul arătător să-şi lărgească nasturele cămăşii.

- Si de ce n-ai spus nimic până acum?

- Pentru că nu m-a întrebat nimeni, răspunse Bodo obraznic. îşi recâştigase stăpânirea de sine. Si în afară de aceasta n-am venit aici să mă laud cu averea mea, ci să transmit ultimele salutări din partea tatălui meu decedat unui vechi prieten din tinereţe.

Contele Soliturn îl privea uluit. Bodo lăsa impresia că puţin îi pasă, că este oricum învingător.

- Dincolo, acolo unde m-am născut şi am crescut, continuă el cu hotărâre, un prieten este un prieten, indiferent dacă este bogat sau sărac. Am considerat că poate şi pentru mine aici în castel am găsit într-adevăr vechiul prieten al tatălui meu. Apoi se ridică. îmi pare rău că m-am înşelat. îmi pare rău pentru tot. Se grăbea să plece. Voi părăsi Vandermoor chiar în

acest moment şi niciodată nu vreau să vă mai văd în ochi!

Pus în faţa acestei scene, contele Soliturn uitase că Bodo îi pusese numele şi prestigiul în pericol, pentru că efectiv cheltuind aiurea şi fără acoperire, îi furase bani. Se simţea lovit în locul său cel mai sensibil: vorbise îndoielnic despre prietenia adevărată dintre el şi defunctul conte de Thamin.

- Dacă îmi permiţi să-mi iau rămas-bun de la Irina, plec imediat.

- Irina? Contele Soliturn sări în sus la auzul numelui fiicei sale dragi. Irina va ... Si amuţi imediat, căci în acel moment uşa se deschise şi contesa intră în camera de lucru a tatălui său.

- Gata cu secretele! strigă ea, veselă şi cu ochi strălucitori. Nu mai vreau să fiu exclusă.

Contele o privi cu atenţie, iar Bodo îşi frecă nervos bărbia.

- Vezi, Irina ... spuse el.

Ea însă nu-l lăsă să vorbească ci îi sări râzând în braţe, îl cuprinse de gât şi-l sărută pe gură.

- Ascultaţi puţin, nu voi căuta pretexte, scumpilor mei. Am observat mai de mult că am trecut cumva în umbra voastră. Amândoi mă priviţi ca şi cum aţi

aştepta de la mine doar lucruri rele. Fiţi liniştiţi însă, nu ştiu nimic şi nici n-am ascultat pe la uşi. Secretul nostru este încă secretul nostru. Vă promit că nu voi pune întrebări penibile, ci voi aştepta până când voi afla totul.

Abia în acest moment realiză contele Soliturn că nu-i va fi uşor să-l gonească din castel pe Bodo de Thamin. Irina îl iubea şi credea în el cu orbire.

Ar fi un şoc teribil pentru ea să afle că dragostea ei aparţine unui nemernic.

Căzu înapoi în fotoliu şi-şi cuprinse capul în mâini.

Bodo exploată situaţia în favoarea lui.

- Vino, scumpa mea. Lasă-l pe tatăl tău singur pentru o vreme. Trebuie să se gândească acum în linişte la toate acestea. îşi aşeză braţul pe umerii ei şi o trase grăbit să iasă din cameră.

în urechile contelui sunau încă cuvintele viitorului său ginere, ca un ecou. îi era foarte clar cât de riguros va şti Bodo să-şi folosească acest avantaj în favoarea sa.

Ce mai putea face? Ce era mai bine pentru copila sa? Contele Soliturn îşi frământa de zor capul fără să găsească nici un răspuns. Era încă în camera sa de lucru, se ridica, se aşeza şi se uita în toate părţile, se

simţea ca un puşcăriaş evadat, care se ştie căutat şi încearcă să-şi ascundă cătuşele. în cele din urmă, nu mai suportă spaţiul îngust al camerei de lucru. îl strigă pe Benton, îi ceru să-i aducă mantoul şi părăsi castelul. Afară, ploaia îi biciuia faţa, dar el nu băgă de seamă.

Mergea cu paşi mari înainte, îşi ridică gulerul mantoului şi-şi vârî mâinile în buzunare.

Drumul îl ducea direct la lacul care se afla în parcul domeniului Vandermoor.

Lebedele, observă el, perechi unite între ele pe viaţă, se adăpostiseră într-un mic golf. Nu-şi amintea din istoria vechiului castel de cât timp înoată lebede pe lacul de la Vandermoor; aduseseră oare noroc în viaţa locuitorilor castelului?

Aceste gânduri erau pentru conte o mică luminiţă în infernul în care intrase, singura pe care contele reuşise să şi-o ofere.

Trebuie să găsesc o cale de ieşire din această situaţie, se încuraja el. Poate că mi-o oferă chiar Bodo, schimbându-şi comportamentul? Aşa este; Robert a fost întotdeauna un uşuratic. Si atunci este de mirare că fiul îi seamănă? N-ar trebui să-i dau o şansă alături de Irina, să se schimbe? Ea îl iubeşte

din toată inima şi aş feri-o de o mare suferinţă dacă nu va trebui să se despartă de Bodo.

Voi vorbi încă o dată cu Bodo, îşi propuse contele. Trebuie să-l dojenesc mai aspru. Si dacă o iubeşte într-adevăr pe Irina, cum a arătat până acum, s-ar putea ca în ciuda tuturor celor întâmplate, să fie un soţ bun.

Rămase o clipă locului, se îndreptă de spate ca şi cum ar fi dus o povară grea pe umeri şi se întoarse, căci ajunsese măcar la concluzia că trebuie să vorbească din nou cu Bodo.

Dar nu putu face nici un pas îndărăt, deoarece i se păru că aude o voce, o voce de copil care striga plângând după ajutor.

Rămase pe loc şi ascultă din nou, deşi era aproape sigur că trebuie să fie un copil, dar pe vremea asta? Ce căuta oare în curtea castelului?

Vocea se auzi încă o dată şi acum contele fu sigur că nu se înşală. Un copil care cerea ajutor şi strigătul părea că vine dinspre lac.

Se întoarse iar şi alergă într-acolo.

- Unde eşti? strigă el împotriva furtunii şi a ploii biciuitoare, dar cuvintele fură spulberate imediat ce ieşiseră de pe buzele sale.

Apoi, o umbră străbătu deodată aerul. Era o creangă mai mare pe care furtuna o rupsese dintr-un copac şi o azvârlise spre lac. De creangă atârna ceva roşu.

O căciuliţă de copil! îi trecu prin minte contelui. Căzuse într-adevăr un copil în lac.

Contele Soliturn nu se gândi prea mult cum şi de ce. îşi scoase mantoul şi haina şi sări în lac. Apa rece fu ca un şoc pentru corpul său, dar era prea agitat să-şi dea seama cât este de rece. înotă grăbit spre locul în care copilul se agăţase cu ambele mâini de creanga cea mare. Ajunse lângă el tocmai când acesta încerca din răsputeri să-şi recupereze căciuliţa.

Cu destulă greutate, contele reuşi să prindă copilul pe jumătate îngheţat şi să înoate cu el înapoi la mal. Acolo, înveli copilul în propriul său mantou şi alergă cu el spre palat.

Băiatul avea probabil vreo şase - şapte ani. Avea faţa slăbuţă şi se agăţase de salvatorul său, bucuros că a scăpat de moartea cea crudă. Abia acum îl recunoscu pe conte şi începu să strige şi să dea din picioare.

- Nu trebuie să te temi de mine, încercă contele

să-l liniştească. Nu mă recunoşti? Sunt contele Soliturn. Vreau doar să te ajut. Ai să faci o baie fierbinte, ai să primeşti haine uscate şi apoi te vom duce la mama ta.

Imediat ce contele aminti de mama, Hansi se dezmetici; de aceea ajunsese el în lac.

- Mama e bolnavă, spuse el cu o voce pierdută. Nu trebuie să ştie că am căzut în lac. Doctorul a spus că nu trebuie să se enerveze şi că trebuie ... Hansi îşi frecase până acum buza inferioară şi deodată deveni conştient că făcuse
o mărturisire.

- Dacă mama ta este bolnavă, nu-i frumos din partea ta să pleci de-acasă şi să faci prostii, îl dojeni contele.

Hansi nu-i răspunse însă, ci strângea dinţii apăsat peste buza inferioară, ca nimeni să nu-i poată scoate un cuvânt în plus.

Contele Soliturn se opinti cu căratul băiatului până sus în faţa uşii de la intrare. Benton deschise şi rămase şocat la vederea copilului şi a stăpânului său.

- Domnule conte?

- Ia băiatul, Benton. Cineva să-i facă o baie şi poate găseşte undeva prin castel nişte haine uscate

care să i se potrivească. înainte de a-l duce acasă, vreau să-i vorbesc.

- Desigur, domnule conte, aprobă Benton. Dar şi dumneavoastră sunteţi ud complet.

- L-am pescuit din lac în ultimul minut. Desigur, şi eu am nevoie de o baie.

- Imediat, domnule conte. Benton alergă cu Hansi spre camera servitorilor şi-l predă cu instrucţiunile de rigoare unei cameriste. Apoi se ocupă singur de conte.

Hansi realiză curând că în castel toată lumea se purta frumos cu el. Baia caldă îl linişti. Bău o cană mare cu cacao şi se încălzi. Dar la bucătărie nu mâncă nimic.

- îţi plac prăjiturile? se interesă Roza. Mie încă nu mi s-a întâmplat să văd un tânăr căruia să nu-i placă prăjiturile. Atunci, mănâncă. Nu trebuie să te jenezi.

- Hansi înghiţi în sec, privi pofticios la o bucată de prăjitură mai mare şi înghiţi din nou, deoarece de poftă i se umpluse gura cu salivă. Dar nu vru să mănânce deloc.

- Mă uit la tine că ai mânca bucuros din ele, spuse Roza, care credea că tânărul are o reţinere. Hai, îndrăzneşte.

Hansi scutură negativ din cap, se întoarse spre ea şi apoi întrebă:

- Pot să iau prăjiturile cu mine? Mama mea este bolnavă şi doctorul a spus că trebuie să mănânce ceva bun.

Roza mângâie micuţul pe părul buclat.

- Mănâncă liniştit. Pentru mama ta primeşti în plus o bucată mare pentru acasă.

- Precis? întrebă Hansi.

- îţi promit, îl asigură Roza.

Hansi nu mai aşteptă alt îndemn, ci înghiţi dintr-o îmbucătură prăjitura cea mai mare. Vroia să facă şi cu cea de-a doua la fel, aşa că Roza îi strigă:

- încet! Ai să te îneci! Poţi să te saturi fără grijă.

Contele Soliturn îşi făcuse şi el între timp baia. Ceru să
fie adus Hansi.

- Ei? îl întrebă contele şi-i zâmbi. Acum, mărturiseşte. Ce căutai în parc? De ce ai căzut în lac? Nu ştii că pe vremea asta urâtă e periculos să te scalzi în lac?

- Nu ştiu să înot, răspunse brusc micuţul.

- Am văzut, îl aprobă contele.

Cum ai ajuns atunci aşa departe de mal, dacă nu

poţi să înoţi?

Hansi îşi frământa de zor mâinile şi privea în podea.

- Nu pot să spun, fiindcă ... fiindcă dumneavoastră apoi ... cred, a fost doar aşa ... Tuşi, se înecă iar şi strânse din buze, în semn că nu mai spune nimic.

Contele Soliturn se apropie de el şi-i ridică uşor bărbia cu degetul arătător.

- Uită-te la mine, îl rugă el. Si eu am fost un băiat mic, aşa ca tine. E mult de atunci, dar îmi amintesc bine, şi eu făceam nenumărate prostii. îţi promit că nu te pedepsesc şi nici nu-i spun mamei tale nimic de năzdrăvănia ta. Dar vreau să ştiu adevărul. Trebuie că ai avut un motiv întemeiat, ca pe o astfel de vreme, să faci o plimbare cu luntrea pe lac. Căci ai plecat cu luntrea, nu-i aşa? Hansi aprobă. Si apoi, barca s-a răsturnat şi ai căzut în apă. Adevărat? continuă contele. Hansi aprobă din nou. Deci ţi-ai pierdut echilibrul, explică mai departe contele. Asta înseamnă că te-ai aplecat peste marginea bărcii, deoarece vroiai să prinzi ceva.

Atunci, lacrimi mari izbucniră din ochişorii speriaţi ai lui Hansi.

- Da, dar nu pentru mine, oftă el. Vroiam să iau o

raţă, deoarece mama este aşa bolnavă şi doctorul a spus că trebuie să mănânce regulat şi noi n-avem bani fiindcă mai de mult tata aducea câte o dată o raţă acasă şi atunci putea mânca friptură. Cuvintele ţâşniră şuvoi de pe buzele micuţului.

- Ai vrut deci să furi o raţă? întrebă contele surprins, deoarece nu s-ar fi gândit în nici un caz la aşa ceva.

Hansi îşi şterse lacrimile de pe obraz.

- Credeam că dacă vremea este aşa de urâtă, sigur în parc nu mai e nimeni şi nu mă va vedea nimeni când iau raţa. Si oricum sunt atât de multe, încât dacă luam una, nu
i se va simţi lipsa. Dacă mama s-ar face sănătoasă, aş fi putut... Se întrerupse din nou şi-şi ascunse obrajii umezi în palme.

Contele Soliturn îl mângâie impresionat pe părul cârlionţat.

- Nu-i nimic, Hansi. Linişteşte-te. Nu ţi se va întâmpla nimic. Este trist că vroiai să furi ceva nu pentru tine, ci pentru mama ta. Ai vrut să faci asta, doar pentru că n-ai găsit altă cale de ieşire din situaţia asta grea. în locul tău, nici un alt tânăr nu poate face prea mult. Să furi nu este desigur o

soluţie. Acum însă nu trebuie să-ţi mai faci griji pentru mama ta. Va avea destulă mâncare şi mă voi ocupa personal ca mama ta să fie bine îngrijită.

Faţa lui Hansi se lumină.

- Adevărat? Ochişorii îi străluceau din nou. Oh, dacă faceţi asta...

- Stai liniştit, micuţule, îl opri contele râzând. De acum, ai în mine un prieten adevărat.

Contele Soliturn nu-l lăsă pe Hansi să plece singur acasă. Un servitor îl însoţi, ducând cu el un coş greu plin cu multe alimente de la bucătărie.

Mama lui Hansi mulţumi mult, totuşi cadoul contelui o stânjeni. Se ruşina de sărăcia ei.

Contele Soliturn ştiu însă s-o liniştească.

- Ar trebui să-mi fie mie ruşine, nu dumneavoastră, replică el. Căci atât de aproape de mine o femeie suferă neajutorată şi bolnavă, iar micuţul său fiu este încărcat cu griji şi probleme pe care nu le poate rezolva, în timp ce eu nu m-am interesat deloc de această problemă. Vă promit că de acum totul va fi altfel. Contele strânse mâna femeii la despărţire. Voi da dispoziţie la castel ca dumneavoastră şi fiul dumneavoastră să fiţi aprovizionaţi în mod regulat. Si de dragul micuţului,

va trebui să acceptaţi ajutorul meu. Am să fac ceva pentru el, căci de azi încolo este prietenul meu.

Chipul lui Hansi devenise roşu de emoţie şi bucurie.

Era atât de fericit că cineva îi preluase grijile şi mama sa va fi din nou sănătoasă.

La întoarcerea acasă, contele Soliturn se simţi pentru prima oară în acea zi cu sufletul împăcat.

Toate celelalte probleme fuseseră lăsate deoparte, cumva se vor rezolva, gândi el. Trebuie să găsesc o cale s-o feresc pe Irina de această mare dezamăgire. Trebuie să fie fericită cu Bodo, iar el nu trebuie să piardă şansa de a-şi face un viitor mai bun.

Capitolul 5

încă în acea seară, contele Soliturn avu o primă rundă de discuţii cu viitorul său ginere.

- Din grija mea faţă de Irina, vreau să-ţi ofer încă o şansă, spuse el. Aştept însă de la tine să dovedeşti că meriţi această încredere. îţi voi da o sumă lunară de bani care să-ţi asigure independenţa. în schimb, am să-ţi pretind să încerci să te faci cumva util aici, la castel.

- Stiu câte ceva despre cai şi despre creşterea vitelor, răspunse Bodo. Dacă aş avea ocazia, aş putea să mă ocup de administraţie, cred că m-aş descurca bine şi acolo.

- Nu trebuie să decidem chiar în seara asta, preciză contele. în trei zile are loc nunta. Apoi, plecaţi în călătoria de nuntă. Până când vă întoarceţi, voi găsi o ocupaţie temporară pentru tine.

- Voi accepta orice muncă, promise Bodo. Dar Irina nu va afla ce s-a întâmplat?

Contele Soliturn scutură negativ din cap.

- De la mine, nu. Nu vreau să-i distrug imaginea pe care şi-a făcut-o despre tine. Trebuie să fie fericită pe deplin. Si deocamdată sunt aici şi voi veghea permanent asupra ta.

în timpul mesei de seară, când toată lumea era

prezentă, păru că fericirea se reîntorsese la castelul Vandermoor. Bodo se arăta foarte atent cu Irina, iar contesei îi strălucea fericirea în ochi.

Spre ora nouă, contele se retrase.

- Deja pleci? întrebă Irina, surprinsă. N-ai mers niciodată aşa devreme la culcare.

- Mă simt puţin obosit după baia involuntară din lac, răspunse contele Soliturn.

O sărută pe Irina pe frunte. Si în afară de asta, ar fi de mirare ca o mireasă atât de fericită să ducă lipsa tatălui ei cu două zile înainte de nuntă.

Irina îi cuprinse gâtul cu ambele braţe şi se alintă la pieptul lui.

- Nu trebuie să crezi că acum te iubesc mai puţin, tată.

- Sigur că nu, inimioara mea. Contele Soliturn îi mângâie duios părul blond, mătăsos. între noi nu s-a schimbat nimic, draga mea. Noapte bună!

Apoi părăsi micul salon şi urcă treptele.

Picioarele îi erau grele ca plumbul şi inima îi bătea atât de furtunos, de parcă ar fi încercat să urce la trei mii de metri altitudine.

Benton îl ajuta în fiecare seară să se schimbe.

- Dacă îmi daţi voie să observ, domnule conte, spuse el după ce îi aruncase de mai multe ori priviri

îngrijorate, arătaţi foarte obosit ... ca să nu spun bolnav. N-ar fi mai precaut să anunţăm doctorul?

- N-are rost. Contele Soliturn se opuse. De ce? O să-mi fie bine. M-am obosit azi peste măsură. După ce voi dormi, totul va fi uitat.

- Cum credeţi, domnule conte. Benton se retrase imediat în atitudinea sa rezervată.

Contele dormi prost însă în această noapte. Visa că se urcă în Alpi, că lebedele părăsiseră lacul, iar fiica sa îşi ştergea lacrimile cu vălul de mireasă. Se trezise de mai multe ori, însă îi fusese imposibil să-l cheme pe Benton.

Când servitorul îi aduse în dimineaţa următoare, la timpul obişnuit, gustarea de dimineaţă, îl găsi pe conte cu faţa în pernă şi constată că acesta îl recunoaşte cu greu, deoarece avea febră mare. Când se părea că l-a recunoscut pe Benton, contele încercă să-i vorbească, dar cuvintele erau neinteligibile.

Benton nu mai stătu pe gânduri, ci chemă doctorul neîntârziat, fără a mai cere permisiune. Când doctorul
Steiger află ce s-a întâmplat, sosi în mare grabă. îl consultă pe conte şi stabili că a făcut aprindere de plămâni.

- Trebuie să vă duc neapărat la spital, conte,

spuse el. Contele Soliturn părea să se fi trezit un moment din
delirul său datorat febrei.

- La spital? oftă el. Nu, nu, nu se poate. E nunta! Nu-mi pot părăsi copila!.

- Nunta va fi amânată câteva săptămâni, îşi linişti doctorul pacientul. în această stare, nu puteţi participa oricum la căsătorie.

- Lebedele! strigă contele Soliturn. Au plecat. Am văzut. Lebedele au plecat! Trebuie să le căutăm! Trebuie să se întoarcă înapoi! reintră în delir contele.

Doctorul Steiger îşi puse mâna pe braţul contelui.

- Lebedele sunt pe lac, conte. Am trecut chiar adineaori cu maşina pe lângă ele şi le-am văzut cu propriii mei ochi. De ce ar fi plecat?

- Au plecat! şopti contele cu buzele tremurânde şi în ochii săi sticloşi din cauza febrei se citea frica.

- N-au plecat, conte. Aveţi febră şi deliraţi. Doctorul Steiger îi făcu o injecţie să-l liniştească. Apoi vorbi cu Irina.

- Desigur, mai întâi trebuie să se însănătoşească tata, decise ea. Nunta va fi amânată. Am să-l liniştesc eu pe tata. Vru să meargă imediat în dormitorul tatălui ei, dar doctorul o reţinu.

- Contele doarme, acum. Se va trezi după câteva

ore. Presupun că vreţi să-l însoţiţi la clinică, nu?

- Vom merge amândoi, preciză Bodo.

Contele Soliturn nu fu conştient două zile. La spital, îl internaseră la salonul de reanimare. Doctorii se luptară din greu pentru viaţa lui. în cele din urmă, depăşi criza. Pericolul persistă însă încă o săptămână. Contele era foarte slăbit şi inima sa încă nu-şi revenise.

Irina petrecu multe ore la căpătâiul tatălui ei. Faţa sa deveni palidă şi slabă, iar în ochii ei nu mai strălucea fericirea când îl vedea pe Bodo.

- Nu trebuie să-ţi mai faci griji cu mine, copila mea, o rugă contele. Din zi în zi mă simt mai bine. Simt că în curând această poveste nedorită se va sfârşi.

în realitate, se simţea din zi în zi mai slăbit. Contele îi mărturisi numai doctorului său asta, dar nu primi de la el un răspuns direct, acesta îi ceru să mai aibă răbdare.

După alte două săptămâni, starea contelui se înrăutăţi în loc să devină mai bună, şi contele Soliturn începu să simtă că va muri în curând. Inima sa îşi pierdea încetul cu încetul puterea.

Gândul la moartea apropiată îl măcina pe conte zi şi noapte, nu atât din cauza sa, cât mai ales pentru

Irina. Era atât de tânără, ştia atât de puţine despre viaţă. Oare Bodo va fi de partea ei, va fi un garant sigur pentru fericirea fiicei sale? Nu va uita el oare toate promisiunile imediat ce va deveni stăpânul moşiei Vandermoor? Dacă Irina s-ar fi decis asupra lui Markus de Haltern, se gândea contele, ar fi putut închide acum ochii liniştit.

De la întâlnirea avută la bal, contele însă nu-l mai văzuse pe tânărul baron. Totuşi, îşi amintea foarte bine discuţia pe care o avusese atunci cu Markus. Dacă ar fi putut să-l reţină?

Desigur, ar fi putut atunci să-l oprească, îşi dădu singur contele răspunsul. Markus este prin excelenţă un om de onoare. Nu şi-ar fi încălcat niciodată cuvântul.

Dacă ar putea să depăşească situaţia şi să-mi facă o vizită? se frământa contele. Trebuie să vorbesc cu el neapărat. Trebuie să-i las în grijă fericirea Irinei. Trebuie să-l rog sub jurământ să rămână un bun prieten, chiar dacă acest lucru acum îl doare.

O noapte întreagă de nesomn, contele Soliturn se gândi la toate aceste probleme. Apoi telefonă la domeniul de Haltern. Markus însă nu se afla la conac, era plecat într-o călătorie şi se găsea pe o insulă

însorită din sud.

- Trebuie totuşi să-l găsesc, spuse contele Soliturn, dezamăgit. Este de maximă urgenţă. Nu pot să aştept până când se va întoarce. Puteţi cumva să mă ajutaţi?

- Baronul de Haltern telefonează la fiecare două zile, răspunse administratorul. Pot să-i transmit că l-aţi căutat. Sigur vă va suna dânsul.

- Nu sunt la Vandermoor, preciza contele. Mă aflu la spital. Trebuie neapărat să-i vorbesc, eu ... inima mea! Vă rog spuneţi-i că nu mai am ... timp, îl rugă contele cu o voce pierdută.

Abia în acest moment realiză administratorul cât de gravă era situaţia.

- Am să-i dau de ştire imediat, conte Soliturn, promise el cu multă solicitudine. Unde vă poate găsi?

- Clinica privată a doctorului Sorrin, la spital. Contelui îi tremura receptorul în mână. Mulţumesc pentru înţelegere. Si te rog, nu spune nimănui nici un cuvânt, mai spuse el cu ultimele forţe.

- Aveţi încredere în mine, conte Soliturn, îl mai asigură administratorul domeniului de Haltern.

Contele Soliturn închise epuizat ochii. Puţin mai târziu, când sora medicală veni să-l vadă, adormise. Receptorul îi alunecase din mână şi rămăsese lângă

el, pe marginea patului.

Când, două ore mai târziu, Irina veni să-l viziteze, contele dormea încă. Ea se aşeză pe marginea patului şi-l privea îngândurată. "Cât de palid este!" se gândea ea îndurerată. "Si cât de slab îi este chipul! Sănătatea lui n-a făcut nici un progres."

Vorbi apoi în şoaptă cu doctorul Sorrin. Acesta o mângâie însă şi-i ură curaj. Apoi îi dădu unele explicaţii pentru starea de epuizare a pacientului. Si chiar când ea încercă voit obiectiv să-i spună că starea tatălui ei nu pare a se ameliora, ci dimpotrivă pare a se înrăutăţi, doctorul o sfătui să aibă răbdare.

Doar Bodo aflase de câteva zile întregul adevăr. El ştia că starea contelui nu va reveni la normal. Era vorba doar de câteva zile până când lumina vieţii sale se va stinge.

Markus de Haltern tocmai ieşise din marea în care înotase, ajunsese la mal şi se întinsese pe spate. Privea cerul care se întindea calm şi albastru deasupra lui. Nu exista nici un norişor şi totul era cât se poate de firesc, căci aici era vară.

Amintirea verii trecute îl făcea însă pe Markus să devină melancolic, se gândea la ce se întâmplase acasă, în patria sa, se gândea la timpul când crezuse în dragostea şi fericirea sa. Irina îşi dăduse probabil

de mult consimţământul altui bărbat. Era, credea el, plecată deja în călătorie de nuntă undeva în lumea largă. Sigur, era foarte fericită şi n-avea de ce să se gândească la bărbatul care sperase să poată păşi alături de ea la altar.

Când Markus se îndrepta spre hotel păşind peste nisipul alb al plajei, veni spre el un mesager.

- O convorbire telefonică, domnule, îi spuse acesta în limba engleză. Din Germania. Trebuie să telefonaţi dumneavoastră, cât mai repede posibil.

Markus fu tulburat considerabil de această ştire şi presupuse că s-a întâmplat o nenorocire la Haltern. Află apoi de la administratorul său de apelul contelui Soliturn.

- Desigur că vin. Iau primul avion spre casă, răspunse Markus, emoţionat. Telefonaţi-i contelui şi spuneţi-i că vin. Voi pleca de la aeroport direct la spital. Plata, vă rog! strigă el către recepţie, în timp ce ieşea din cabina telefonică şi întinse cartea de credit. Si când este următoarea cursă de avion spre Germania?

- Aveţi următoarea cursă într-o jumătate de oră, răspunse recepţionerul după o privire fugară spre ceas. Pe acesta însă nu cred că-l mai prindeţi.

- Trebuie, răspunse categoric Markus. Chemaţi-mi

un taxi. Nu stau să împachetez. îmi puteţi trimite lucrurile direct acasă. Trebuie să prind neapărat avionul! E vorba de viaţă şi moarte! Ajutaţi-mă!

- Desigur, dacă aşa stau lucrurile. Imediat, îl asigură recepţionerul şi ridică deja receptorul telefonului, în timp ce Markus urcă în fugă până în camera sa să se pregătească rapid de drum. Când coborî din nou în hol, taxiul îl aştepta.

- Cât? întrebă Markus scurt; i se spuse o sumă, o trecu pe fila cu numărul cărţii sale de credit, adăugă semnătura sa obligatorie şi-i înmână recepţionerului încă o bancnotă mare. Mulţumesc. Te rog, reglementează restul lucrurilor pentru mine. Cu asta, ieşea deja pe uşă.

Soferul taxiului ştia deja despre ce e vorba şi că va primi un bacşiş serios, aşa încât conduse ca un diavol.

Markus ajunse la aeroport în ultimul minut. O stewardesă îl aştepta la scara avionului. Uşa se închise imediat după el şi avionul începu să ruleze pe pistă, înainte ca Markus să ajungă la locul său.

Patru ore mai târziu, ateriza în Germania. La ieşirea din aeroport îl aştepta şoferul său.

- Winter? Eşti aici? întrebă baronul surprins.

- Stiam că veţi veni cu cursa aceasta sau cu

următoarea, domnule baron, răspunse şoferul. Aţi avut un zbor agreabil?

- Da, mulţumesc. Ai mai aflat ceva? se informă Markus.

- Eu? întrebă mirat şoferul. Nu, nu ştiu nimic.

- Atunci, direct la spital, preciză Markus. Grăbeşte-te, te rog, Winter. Timpul fuge.

Winter făcu tot ce este posibil şi ajunse la spital într-un timp record. Deşi aştepta o laudă din partea baronului, rămase surprins.

- Aşteaptă în parcare! îi strigă Markus coborând din mers, fără a aştepta ca maşina să se oprească definitiv.

Traversă holul cu paşi grăbiţi şi abia în timp ce liftul îl ducea la cel de-al treilea etaj îşi dădu seama că aici s-ar putea s-o întâlnească pe Irina. Inima îl împiedica să gândească, deşi trebuia să dea ochii cu ea. Ezită un moment să părăsească liftul, dar gândul că a ajuns poate prea târziu şi că a trebuit în ultima clipă să înşele încrederea contelui, îl împinse înainte. Se prezentă în faţa asistentei medicale şi o rugă să-l anunţe pe conte.

- Pe contele Soliturn? Scutură negativ din cap. N-are voie să primească nici o vizită. îmi pare rău.

- Contele mă aşteaptă, îi spuse Markus. Am venit

direct din vacanţă, deoarece mi-a transmis că vrea să-mi vorbească neapărat, doar dacă n-a murit.

- Ei, cum, spuse asistenta îmbunându-se. Dar, dacă aşa stau lucrurile ... Vă rog, veniţi.

Markus porni în spatele ei. în clipa următoare, nu mai ştiu ce era mai dureros pentru el: întâlnirea cu femeia încă iubită sau imaginea unicului prieten care-i putea fi tată pe patul de moarte.

Când intră în camera de spital, fu şocat şi simţi nevoia să respire profund, căci contele era acum doar o umbră a stăpânului de altă dată. Faţa lui trăda o epuizare completă şi devenise albăstrie. Cearcăne întunecate se formaseră sub ochii săi larg deschişi, iar buzele sale deveniseră înguste şi palide. Lângă patul său şedeau Irina şi Bodo de Thamin.

Irina se înroşi toată când privirea ei întâlni vechiul prieten de familie. Mâinile ei se întinseră spre el ca şi cum ar fi vrut să-i transmită că se bucură să-l vadă.

Chipul lui Bodo rămase întunecat, aproape ostil. îl privi pe vizitator ca pe un intrus.

Contele Soliturn îşi mişcă buzele într-un zâmbet îndurerat.

- Markus, şopti el fără putere. Prietene drag! Mâna contelui se mişcă şi se întinse spre el, într-un gest neajutorat, încât Markus cu greu reuşi să-şi

reţină lacrimile.

- Conte Soliturn! Se grăbi spre el, îi cuprinse mâna cu dragoste, cu ambele mâini, ca şi cum ar fi dorit să-i transmită din viaţa şi din puterea sa.

Contele tuşi.

Nu era mai puţin emoţionat ca Markus. Faptul că îşi întrerupsese vacanţa şi zburase în patru ore pentru a-l vedea, îl impresionase profund.

- Mulţumesc, Markus, oftă el şi închise ochii pentru o clipă.

Câteva secunde, în camera spitalului se lăsă o linişte adâncă. Apoi, contele spuse:

- Vă rog, lăsaţi-mă un moment singur cu Markus.

Bodo ridică ochii spre tavan. Apoi o privi pe Irina, care,
fără să ezite, spuse:

- Desigur, tată. Aşteptăm afară până ne chemi.

Apoi se uită la Markus cu o privire tragică şi-l făcu aproape să-şi piardă cumpătul. Dar Bodo o prinse de mână şi-i spuse:

- Hai să mergem, atunci! Stia că acum nu poate da înapoi.

Contele Soliturn aşteptă până când uşa se închise în spatele lui Bodo şi al Irinei, apoi deschise ochii şi-l privi intens pe Markus.

- Iertaţi-mă, baroane Markus, că mi-am permis să vă încarc cu problemele mele.

- Nu vorbiţi astfel, conte, îl rugă Markus. Am venit cu plăcere. Am fost mereu prietenul dumneavoastră şi ştiu că şi dumneavoastră veţi rămâne mereu prietenul meu. N-are importanţă nimic din ce s-a întâmplat între noi în ultimele luni. Toate aceste lucruri nu ne pot înstrăina.

- Ce bine îmi fac aceste vorbe spuse de dumneavoastră, Markus, afirmă contele. Atunci, am dreptul să sper că nu-mi veţi lua în nume de rău, dacă am să vă reamintesc promisiunea că îmi veţi fi mereu aproape.

- Este valabil pentru totdeauna, întări Markus.

- Si sentimentele dumneavoastră pentru Irina? întrebă contele.

- Nu se vor schimba niciodată, afirmă Markus. Am încercat s-o uit pe Irina, dar îmi este peste puteri. Nu mi se va putea întâmpla niciodată, chiar dacă aş zbura la polul Nord. Stiu asta precis.

Un moment, contele se temu să vorbească mai departe. îi era foarte greu să vorbească, dar dragostea pentru Irina şi grija lui pentru ea îl făcu să-şi adune toate forţele.

- Fericirea Irinei nu este atât de imaculată cum

pare din afară, începu el cu grijă. Au fost descoperite unele probleme acum câteva săptămâni, pe care am putut încă să le reglementez. Irina n-a aflat nimic despre asta, iar Bodo a promis să se schimbe. Dacă Dumnezeu mi-ar fi îngăduit încă câţiva ani, aş fi putut sigur să-l aduc pe calea cea bună ... Se întrerupse şi oftă adânc.

Markus aşteptă răbdător până când contele reuşi să continue.

- Irina are nevoie de un prieten adevărat, Markus, când nu voi mai fi ... Aş vrea să mor cu conştiinţa împăcată că dumneavoastră veţi rămâne prietenul ei sincer, cum aţi fost şi până acum, şi veţi veghea la tot ce se petrece.

Markus întârzie cu răspunsul câteva secunde.

- Stiu cât de mult vă cer, prietene Markus, continuă contele Soliturn. Vă va fi foarte greu să rămâneţi atât de aproape de Irina. Totuşi, vă rog încă o dată, din toată inima, îndepliniţi-mi dorinţa. Fiţi în continuare prietenul ei de nădejde, pentru ca să pot muri în linişte.

Atunci, baronul Markus luă mâna contelui şi o puse la inima sa.

- Vă jur, conte Soliturn. Voi fi acelaşi ca şi până acum, cel mai bun prieten al Irinei. Inima mea va

bate totdeauna pentru ea. Cel de Sus să-mi dea puterea să-mi pot ţine acest jurământ.

- Mulţumesc. Mii de mulţumiri, bunul meu prieten, oftă contele, uşurat. Dumnezeu a fost martor acestui jurământ şi vă va acorda fericirea pe care o meritaţi.

După aceste cuvinte, contele rămase un timp liniştit, apoi îl rugă:

- Vreţi să-i chemaţi pe Irina şi Bodo, baroane Markus?

- Da, desigur, răspunse Markus. îl privi lung pe conte şi-i ură "Rămâneţi sănătos!"

Contele Soliturn îl privi şi el cu luare aminte şi-i răspunse la fel de cald:

- Rămâneţi sănătos!

Apoi îl urmări cu privirea până la ieşirea din cameră. "De ce oare nu vede Irina unde poate găsi adevărata fericire?" rămăsese în continuare întrebarea perpetuă în mintea contelui.

Afară, pe hol, Irina şi Bodo stăteau lângă o fereastră. Când Markus ieşi din salonul contelui, Irina alergă spre el.

- Markus! Ce se întâmplă cu el? întrebă ea cu buzele tremurânde, privindu-l cu ochii înlăcrimaţi. Va muri, nu-i aşa?

Markus simţi cum inima i se frânge când văzu

suferinţa femeii iubite. îi strânse mâinile cu căldură şi-i cuprinse ocrotitor umerii.

- Da, Irina, mă tem că va muri, răspunse el.

- Oh, Markus! Irina izbucni în plâns şi fără să mai gândească ce face îşi sprijini capul de pieptul lui, căutând adăpost şi ocrotire.

Fiori de emoţie îl trecură pe Markus. Femeia iubită venise să plângă la pieptul său, îi simţea apropierea, sufletul ei tremura şi cerea ocrotire, necazul îi arătase că în sufletul ei îl preţuia. Atât de aproape! îi răscolise inima şi sentimentele. îşi puse braţul pe umărul ei, s-o liniştească.

- Oricând ai nevoie de un prieten, Irina, voi fi mereu alături de tine.

Sigur că în aceste clipe ar fi uitat toate îndoielile şi i-ar fi mângâiat chipul plâns şi părul răvăşit, dacă Bodo n-ar fi intervenit:

- Irina mă are pe mine. N-are nevoie de nimeni altcineva! spuse el cu o voce atât de dură, încât Markus şi Irina tresăriră.

- N-am avut intenţia să vă deranjez în nici un fel, preciză Markus cu o voce oficială. Contele Soliturn vă aşteaptă.

Se înclină în semn de salut şi se îndepărtă cu paşi repezi.

Irina privi în urma lui, nedumerită. Simţise cât de tare-l jigniseră cuvintele lui Bodo şi-i părea rău. S-ar fi simţit mai bine dacă ar fi mers după el să-i ceară iertare.

Dar Bodo era acolo. îi cuprinse umerii posesiv cu braţul şi spuse:

- Să nu-l lăsăm pe conte să aştepte, Irina.

Capitolul 6

Contele Soliturn auzise că Irina şi Bodo intraseră în cameră, dar era încă epuizat după discuţia lungă cu Markus şi nu avea puterea să deschidă ochii. Abia când Irina îi atinse mâna, deschise ochii s-o privească.

- Copila mea, şopti el. Copilul meu drag. Privirea lui încerca să-i reţină chipul în suflet cu toată puterea. Să mă ierţi că te părăsesc atât de devreme. Aş fi dorit mult să mai fiu cu tine.

- Ah, tată! Irina plângea, răvăşită, şi-şi ascunse faţa în mâna contelui. Te rog, nu mai vorbi aşa cu mine. Mă doare prea tare.

- Liniştеşte-te, inimioara mea, o rugă contele. Si nu mai plânge. îmi faci despărţirea şi mai grea. Nu mai am atâta putere. Dar trebuie să-ţi spun un lucru pentru sufletul tău.
Nu uita să te-ngrijeşti de lebedele de pe lac. Stii ce se scrie în cronica domeniului Vandermoor: atâta timp cât lebedele rămân pe lacul moşiei, norocul n-o va părăsi.

- "Dacă norocul îţi este ..." Irina ridică faţa şi-l privi cu durere pe conte. "Dacă norocul îţi este credincios, trebuie să rămâi. Atunci, n-ai voie să ne părăseşti", cită Irina din memorie.

Contele zâmbi, încurajând-o.

- A muri e totuşi un lucru natural, copila mea. Unul pleacă mai devreme, altul pleacă mai târziu. Ceasul meu a venit acum. Si nu mă pot împotrivi sorţii. Am gustat toate urcuşurile şi coborîşurile vieţii. Am avut şi noroc destul, am cunoscut şi suferinţa, aşa cum suferă un om care pierde o fiinţă iubită. Aş rămâne cu mare drag cu tine, dar ...

Vocea i se pierdu. Privirea alunecă spre Bodo, se văzu că încearcă să-l roage pe viitorul soţ al fiicei sale să nu-şi uite promisiunea de a o face fericită, dar soarta nu-i mai lăsă forţa să articuleze aceste cuvinte.

Privirea lui se întoarse înapoi la Irina. O asigură încă o dată că a fost unica lui fericire după moartea soţiei iubite. Apoi, privirea rămase fixă şi capul îi căzu uşor într-o parte.

Bodo văzu imediat ce se întâmplase. Irina încă nu-şi dăduse seama.

- Tată? îl strigă ea, uşor speriată. Se aplecă asupra lui şi-l chemă din nou. Tată?

Bodo veni imediat în spatele ei, o cuprinse de umeri şi o trase deoparte.

- Si-a găsit liniştea, spuse el, şi o cuprinse pe Irina în braţe. Acum, realiză şi ea ce se întâmplase.

- Nu! O, nu! strigă ea şi începu să plângă în hohote.

- Hai, vino! Bodo o scoase apoi din cameră. Irina vru să se împotrivească, ar fi dorit să rămână alături de tatăl său decedat, dar Bodo o luă cu el. Acum este mai bine să mergem, preciză el. Poţi să-ţi iei rămas-bun de la dânsul mai târziu.

Irina simţea cum se chinuie să nu i se împotrivească. Pur şi simplu se supunea pentru că nu avea forţa să se opună.

După ce Bodo se ocupă de formalităţile necesare pentru scoaterea contelui din spital, o conduse pe Irina la castelul Vandermoor. Si acolo luă desigur hăţurile în mână ca un stăpân, ca şi cum ar fi fost deja conte de Vandermoor.

Irina îl lăsă să conducă totul, mai mult încă, s-ar putea spune că era bucuroasă că cineva ia decizii în locul ei. Când Bodo o întrebă totuşi dacă este de acord cu deciziile luate de el, aprobă şi spuse:

- Ce faci tu e bine, Bodo.

Era atât de copleşită de durere, încât totul îi era indiferent.

Aştepta doar clipa când va putea sta la catafalcul tatălui ei, pentru a-şi lua un ultim rămas-bun de la dânsul. Abia când Bodo o anunţă că defunctul conte

va fi depus la capela mortuară, Irina se opuse.

- Nu! Nu, nu se poate aşa ceva! îl contrazise ea cu putere. El aparţine castelului Vandermoor. Va fi adus aici, în bibliotecă, şi eu voi sta de veghe la catafalcul lui.

Bodo înghiţi în sec.

- Aşa vrei tu? întrebă el uimit.

- Vreau să stau de veghe la căpătâiul lui, repetă Irina.

- Dar nu este peste demnitatea ta? întrebă Bodo uluit, deşi simţea că Irina aştepta ca şi el să facă acelaşi lucru. Acesta e un obicei învechit. Un mort trebuie să stea la capela funerară.

- Nu şi dacă a fost conte de Vandermoor, răspunse Irina îndârjită, şi-şi susţinu în continuare punctul său de vedere. Tatăl meu va fi depus aici, în bibliotecă, până când va fi condus pe ultimul drum, preciză ea încă o dată.

Bodo fu destul de deştept să nu mai insiste, să nu facă dovada forţei sale. Totuşi, încă nu era căsătorit cu Irina. Ea era deocamdată adevărata moştenitoare a domeniului Vandermoor. Era complet indispus, nu era deloc de acord cu aducerea contelui la castel, dar de această dată trebuia să cedeze.

- Dacă insişti atât, draga mea, spuse el, atunci voi

da dispoziţii în acest sens şi contele va fi adus aici după dorinţa ta.
***

în ziua următoare, contele Soliturn fu adus şi depus pe un catafalc în bibliotecă, între lumânări aprinse şi înconjurat de zeci de flori. Irina sosi imediat lângă catafalc. Arăta atât de slabă şi de palidă în hainele sale de doliu, iar ochii săi înroşiţi de plâns îi ascunsese în spatele unor ochelari fumurii.

Când îşi văzu tatăl fără viaţă, lungit în sicriu şi învelit în giulgiul alb de mătase, rămase un moment blocată şi-l privi ca şi cum persoana aceea nu-i era cunoscută, apoi picioarele i se înmuiară şi puţin lipsi să nu se prăbuşească.

Bodo sări imediat lângă ea şi o sprijini. Irina se rezema acum de el, aşa cum te-ai sprijini de un copac, fără să-i acorde nici o atenţie.

După un timp, Bodo vru să plece şi s-o scoată şi pe ea de acolo, dar Irina se opuse.

- Vreau să rămân, spuse ea hotărât.

Bodo nu se opuse şi o privi cu îngăduinţă. O aşteptă o jumătate de oră. Irina nu se clinti din loc în tot acest timp. Părea că durerea şi tristeţea îi dăduseră putere. Privea neclintită chipul împăcat al tatălui său.

- Haide, Irina, o rugă din nou Bodo, deoarece nu mai suporta să vadă cadavrul contelui.

Irina se trezi din absenţa sa, se uită în jur şi-l privi pe Bodo ca pe un străin.

- N-ar trebui să mai stai aici, îi spuse Bodo.

Irina se desprinse însă din braţele lui.

- Asta e doar treaba mea, răspunse ea cu o voce înstrăinată, aproape duşmănoasă. Pleacă şi lasă-mă singură!

Bodo ridică din umeri, nedumerit, şi se grăbi să plece. Un timp, se retrase în umbra încăperii, apoi se duse la bar. Dorea să uite neînţelegerile apărute, starea lui de enervare şi indispoziţia care-l cuprinsese cu ajutorul unui coniac.

Irina căzu din nou în durere şi visare până când Benton apăru lângă ea. El tuşi uşor pentru a-i atrage atenţia. Când Irina îl privi, spuse cu voce rugătoare:

- Iertaţi-mă, contesă, slujitorii castelului aşteaptă şi vă cer permisiunea să-şi ia şi ei rămas-bun de la contele Soliturn.

- Da, desigur, spuse Irina. Au tot dreptul. Dar vă rog, Benton, să nu-mi vorbească, îmi e prea greu.

- Desigur, contesă. Benton se înclină uşor. El care-i fusese atâţia ani contelui nu doar valet, ci şi om de încredere, nu era mai puţin impresionat ca

Irina, cu toate acestea chipul său atât de încercat nu trăda decât tristeţe şi surprindere.

Irina rămase în picioare lângă catafalc, în timp ce angajaţii tatălui său intrară cu sfială şi trecură să-i aducă un ultim omagiu. Si pe chipurile lor se citea întristarea şi consternarea, căci contele fusese un om plin de înţelegere, un stăpân bun. Nu exista nimeni care să nu-i regrete moartea.

După-amiază sosiră şi primii oaspeţi îndureraţi din vecini. Nu fuseseră trimise înştiinţări oficiale despre decesul contelui, dar ştirea se întinsese repede.

Irina se simţea mai liniştită că Bodo se ocupa de onorurile casei.

Astăzi, nu era capabilă să întreţină nici o conversaţie politicoasă. Inima îi era cuprinsă de o durere imensă, iar creierul său nu ştia decât un singur lucru: "Tata a murit! Vandermoor va fi pustiu fără el."

Spre seară, apăru la Vandermoor şi Markus de Haltern. Revederea cu femeia iubită în împrejurări atât de tragice îl marcase profund. Si cum Irina ştia cât de mult însemnase Markus pentru tatăl ei, îi ieşi în întâmpinare şi-i întinse mâna în semn de salut.

- Aţi fost cel mai bun prieten al lui, baroane Markus, spuse ea cu o voce pe jumătate pierită.

Păstraţi-l în amintirea dumneavoastră.

Markus îi luă mâna şi o duse la inima lui.

- Nimic nu poate fi mai sfânt, răspunse el.

Ar însemna mult pentru mine dacă mi-aţi permite să stau şi eu de veghe noaptea aceasta la catafalcul său.

Irina ezită un moment să răspundă. Ar fi aşteptat ca Bodo să-i ceară această permisiune, dar el nu spusese nimic despre asta.

Markus îi citise gândurile.

- Dacă totuşi logodnicul dumneavoastră doreşte acest lucru, sublinie el, pot fi desigur de acord să vin în altă seară.

Ca la comandă, Bodo apăru deodată în bibliotecă. Lui i se făcuse foame şi comandase pentru el şi câţiva din vizitatorii sosiţi pentru condoleanţe o mică gustare. De îndată ce-i văzu pe Irina şi pe Markus, chipul său se posomorî şi decise să intervină între ei.

- Irina, ar fi timpul să-ţi preiei sarcinile tale fireşti, spuse el, după ce îl salutase pe Markus cu o uşoară înclinare a capului. Ar trebui să-ţi inviţi oaspeţii la masă.

- Eu? întrebă ea intrigată. Nu pot să stau acum cu nimeni la masă. Benton va avea grijă de tot ce trebuie. Locul meu este aici.

- Cu toată înţelegerea pentru suferinţa ta, Irina, găsesc că exagerezi, răspunse Bodo scuturând din cap. Nimeni nu are nimic de câştigat, dacă tu stai tot timpul aici, nici măcar tatăl tău.

Markus nu comentă în nici un fel cât de mult o răneau pe Irina aceste vorbe.

- Am venit să stau de veghe prima noapte la catafalcul contelui Soliturn, spuse el. Era vorba dacă nu cumva doriţi dumneavoastră, conte de Thamin, să prestaţi acest serviciu de stimă şi de dragoste.

Din colţul gurii lui Bodo ieşi dispreţuitor:

- Nu văd la ce ajută acest lucru.

- E o tradiţie, răspunse Markus. în afară de aceasta, pentru mine este o necesitate să-mi dovedesc stima faţă de prietenul meu decedat.

- Doar nu trăim în evul mediu, spuse Bodo fără să cedeze, şi-i întoarse spatele.

Markus tăcu din respect, iar Irina se strădui să-şi reţină lacrimile. O durea că Bodo n-o înţelege, că lui totul i se pare complet altfel decât ei. Era contrariată, căci dragostea ei faţă de tatăl decedat nu putea fi luată drept tradiţie, deoarece însemna mult mai mult. Oare el nu simţea că are nevoie mai mult ca oricând de dragostea şi de înţelegerea lui?

- Voi rămâne eu atunci de veghe în această

noapte, decise Markus.

Irina i se adresă şi-i căută privirea.

- Vom rămâne atunci amândoi de veghe la noapte, răspunse ea.

Cuvintele Irinei îl despăgubiră pe Markus de multe. în ochii lui se ivi pentru un moment sentimentul că poate deveni din nou puternic. Dacă totuşi vroia să stea de veghe alături de el, aceasta însemna că sentimentele ei pentru el nu s-au schimbat între timp.

Benton îşi dădu seama că Irina ar trebui să bea măcar ceva cald, iar Markus aduse un fotoliu comod în apropierea catafalcului, deoarece se temea pentru forţele Irinei, dacă dorea să rămână de veghe întreaga noapte.

Bodo mai apăru o singură dată în bibliotecă şi încercă s-o convingă să-i cedeze locul la căpătâiul contelui, dar ea nu-l auzi. Atunci, se întoarse şi plecă fără să salute.

Markus privi în urma lui, fără înţelegere. Cum poate fi atât de fără inimă? Irina, în durerea ei, se poate îmbolnăvi. Dacă ar iubi-o din toată inima, ar fi trebuit în aceste zile să-i citească din priviri orice dorinţă. Cum poate fi atât de indiferent?

Markus nu se bucura să vadă că apăruse deja un

prim ghimpe în fericirea tinerei perechi. îi părea rău pentru Irina, deoarece trebuia să suporte pe lângă întreaga durere pricinuită de moartea tatălui său şi această deziluzie provocată de comportarea viitorului ei soţ.

Irina nu vorbea cu el şi Markus îi respecta tăcerea.

Spre miezul nopţii, Irina se prăbuşi la podea. Totul se întâmplă atât de rapid, încât Markus nu avu timp să reacţioneze, deşi până atunci n-o pierduse din ochi. O ridică în braţe şi o aşeză în fotoliu.

Ea îşi reveni rapid şi dori să se ridice, dar Markus o convinse să rămână în fotoliu.

- Vă rog să rămâneţi acolo, îi ceru el. Vedeţi că v-au cedat puterile, Irina. îi mângâie cu blândeţe părul. Pot să vă înţeleg durerea destul de bine, dar tatăl dumneavoastră ar fi foarte nefericit dacă din cauza decesului v-aţi îmbolnăvi. Mi-a cerut sub jurământ în ultimele sale clipe să veghez la bunăstarea dumneavoastră. De aceea, vă rog în numele dânsului rămâneţi aici, dacă nu doriţi să-l lăsaţi doar sub veghea mea.

Irina îşi ascunse faţa în palme şi începu să plângă încet, după ce întreaga zi se străduise să-şi stăpânească lacrimile în faţa atâtor oameni străini.

Markus ar fi luat-o cu drag în braţe să-i şteargă lacrimile şi s-o liniştească, dar aceste lucruri ar fi fost posibile doar dacă ar fi apucat să-i mărturisească dragostea şi Irina ar fi acceptat sentimentele lui.

Aşa că abordă lucrurile în alt fel; îl chemă pe Benton, şi se ocupară împreună de Irina. îi aşeză o pernă sub cap şi o mângâie tandru pe păr.

- Plângeţi, contesă Irina, spuse el cu dragoste, lacrimile vă vor uşura puţin sufletul.

Irina nu răspunse şi acceptă mângâierea duioasă a baronului.

Treptat, plânsul ei deveni mai puţin furtunos, iar când Markus o rugă să închidă câteva clipe ochii şi să se odihnească, îl ascultă. Devenise mai liniştită şi în cele din urmă chiar adormi.

Markus rămase de veghe lângă contele decedat şi iubita lui fiică adormită. în lumina lumânărilor, chipul ei îi părea chiar mai dulce ca altădată. Sau poate durerea pierderii iubitului său tată îi adăugase o trăsătură nouă, mai duioasă.

Se făcuse deja dimineaţă, dar Irina, extenuată, dormea încă. Corpul avea nevoie să se refacă.

Benton apăru în bibliotecă şi privi cu grijă tânăra lui stăpână.

- Pot fi cu ceva de folos, domnule baron? i se

adresă el lui Markus.

- Mulţumesc, Benton, răspunse el. Nu-mi voi părăsi locul până când nu se trezeşte contesa. Apoi, vom mai vedea. S-a trezit deja contele de Thamin? vru el să ştie.

- N-a chemat încă pe nimeni, răspunse Benton. Obişnuieşte să doarmă mai mult dimineaţa.

Markus avea pe limbă o replică usturătoare, dar nu spuse nimic, acceptă tacit răspunsul lui Benton.

Benton însă nu părăsi nici el biblioteca, până când contesa se trezi. Ea privi tulburată în jur şi trebui mai întâi să-şi dea seama unde se află; ceea ce vedea în jurul ei nu erau imagini dintr-un coşmar, ci chiar realitatea crudă.

Markus de Haltern stătea în picioare la catafalc veghindu-l pe conte. Se ridică în picioare, înlăturând pătura care o acoperise.

- Markus? îşi ridică privirea spre el. Dumneavoastră sunteţi încă aici?

- Vă aşteptaţi la altceva din partea mea, contesă Irina? întrebă acesta în loc de răspuns.

- Nu, oftă ea. îmi pare rău că am adormit. N-aş fi vrut să mi se întâmple aşa ceva. De aceea, nu trebuia să stau în fotoliu.

- Nu vă găsesc nici o vină, dumneavoastră aţi

vrut neapărat să petreceţi noaptea în veghe, Irina, răspunse Markus, dar rezistenţa dumneavoastră a cedat.

Irina se apropie de el şi-i puse mâna pe braţ.

- Este bine să ştim că prietenia noastră nu s-a pierdut, mai spuse ea.

Markus îi acoperi mâna gingaşă cu a sa şi o apăsă tandru.

- Nu se va pierde niciodată, Irina, o asigură el din vorbe şi din priviri.

în spatele lor se auzi deschizându-se uşa bibliotecii şi Bodo de Thamin îşi făcu apariţia. Nu dormise foarte bine în această noapte şi se gândise la unele lucruri. Ajunsese să-şi dea seama cât de nechibzuit fusese în ziua anterioară. încă nu era stăpânul domeniului Vandermoor şi atâta timp cât Irina nu era căsătorită cu el, trebuia să fie fericit să-i împlinească dorinţele, dar poate că totuşi ea nu dăduse prea mare importanţă acelui moment.

Privirea ambilor tineri care se aflau în bibliotecă îi dovedeau cât de bine făcuse să transpună vorbele sale în fapte.

- Bună dimineaţa, spuse el şi se apropie încet de ei.

Markus şi Irina se întoarseră spre el. înainte ca ei

să
poată spune ceva, Bodo îi spuse Irinei:

- Am venit să preiau veghea la catafalcul tatălui tău. îi cuprinse mâinile şi o trase la pieptul său. Te rog să mă ierţi că ieri nu eram pregătit să fac acest lucru. N-am realizat ce mult înseamnă pentru tine acest lucru. N-am putut să te înţeleg, căci acest lucru îmi era total străin. Iartă-mă, o rugă el încă o dată.

Irina nu-şi dădu seama că el făcea acest pas doar dintr-un simplu calcul. Crezu că era din dragoste. De aceea, vorbele lui îi uşurară sufletul şi o făcură să-şi recapete fericirea.

- Mulţumesc, iubitule. Râse chiar şi-l mângâie uşor pe obraji. Mulţumesc.

Bodo îi luă din nou mâinile şi le aşeză pe obrajii lui.

- De acum, nu vei mai avea de ce să te plângi din partea mea, iubito, o asigură el.

Markus privea consternat cum este din nou dat la o parte. Era pedepsit să vadă cum îl privea Irina pe Bodo de Thamin, cum i se mlădia vocea când vorbea cu el.

Mai bine ar fi zburat din cameră, dar se gândea în acelaşi timp la rugămintea contelui. Aşa că se stăpâni şi rămase.

Bodo îşi aşează apoi braţul stâng în chip de stăpân pe umărul Irinei şi se adresă lui Markus.

- Baroane, vă mulţumesc că aţi fost un prieten atât de generos cu logodnica mea în aceste ore, spuse el şi-i întinse mâna dreaptă. M-aş bucura dacă prietenia dumneavoastră m-ar include şi pe mine.

Markus îşi ţinu respiraţia. La orice s-ar fi aşteptat, doar la aşa ceva nu, căci ieri, contele de Thamin îşi arătase deschis ostilitatea. Ezită să-i răspundă. Irina crezu că ştie de ce şi interveni:

- Si eu vă rog, baroane Markus, să-i acordaţi prietenia dumneavoastră şi contelui. Aici, lângă catafalcul tatălui meu, permiteţi ca această prietenie să se înfăptuiască.

Markus trebui să se gândească din nou la jurământul făcut contelui de Soliturn. Avea oare o altă cale decât să accepte această solicitare? Cum ar putea s-o apere altfel pe Irina dacă va rămâne un străin pentru casa lor?

- Da, voi accepta, spuse el şi strânse mâna rivalului său.

Să lăsăm prietenia să învingă.

Contele de Thamin nu se limită doar la strângerea de mână, şi-l cuprinse pe Markus cu ambele braţe.

- Si acum, dragă prietene, ar trebui să părăsiţi

acest loc şi să plecaţi acasă, căci eu am rămas dator de ieri, preciză el.

Markus se simţi dat afară. Ar fi rămas cu plăcere să afle ce se petrece cu Irina, dar Bodo nu-i dădu nici o şansă să-l contrazică.

- Chiar şi Irina se va retrage, îl asigură Bodo. Voi cere insistent să se odihnească şi ea câteva ore. Contele Soliturn nu mi-ar ierta niciodată dacă, aşa cum am promis, nu voi avea grijă de fiica sa.

De această dată, Irina nu-l contrazise şi se retrase.

Capitolul 1

Markus de Haltern plecă acasă şi se întoarse la Vandermoor doar în ziua când urma să aibă loc ceremonia înmormântării.

Era o dimineaţă ceţoasă, cenuşie de noiembrie, părea că însăşi natura e tristă de plecarea contelui din rândul celor vii.

Irina veni sprijinită de braţul lui Bodo până la mormântul deschis al tatălui ei şi aruncă trandafiri albi. Faţa sa era ascunsă în umbra unui voal negru destul de dens, dar umerii săi încovoiaţi trădau cât de tare o apăsa durerea.

Mulţi oameni veniseră să ureze contelui la despărţire: "Odihnească-se în pace!". Aşa că ceremonia a durat destul de mult şi totul s-a răsfrânt destul de puternic asupra contesei.

Irina să străduia să se arate cât mai curajoasă şi, avându-l acum în mod conştient pe Bodo alături de ea, simţindu-se iubită, părea că se maturizase.

La încheierea ceremoniei de înmormântare, cei mai buni prieteni şi cunoscuţi ai contelui de Solinger fură invitaţi la castel la o masă de adio. Irina trebui să-şi dea jos voalul negru şi îşi puse din nou ochelarii cei negri.

O singură persoană lipsi de la masa de pomenire:

Markus de Haltern. După înmormântare, plecase discret acasă, deoarece era prea mare durerea s-o vadă mereu pe Irina la braţul altui bărbat, care primise acceptul dragostei ei.

Bodo de Thamin se bucurase mult de această rapidă despărţire de baron, căci în prezenţa lui se simţea tot timpul observat strict şi critic. îşi propusese să menţină această relaţie doar până la oficierea căsătoriei lui cu Irina, când obţinea dreptul irevocabil de stăpân la Vandermoor.

Irina nu găsi nici un motiv în următoarele zile de a discuta despre nuntă. Iar Bodo se arăta plin de dragoste, străduindu-se să fie grijuliu şi să-i îndeplinească toate dorinţele.

Sărbătoarea Crăciunului o determină pe Irina să se retragă într-un colţ de linişte, care corespundea cumva situaţiei. Dar cu o zi înaintea Anului Nou, Bodo o întrebă:

- N-ar trebui să invităm câţiva oaspeţi mâine seară, la
Vandermoor, Irina? Ea îl privi şocată. Acum, să începem Anul Nou complet singuri, este destul de sumbru, nu crezi? continuă Bodo.

- Presupun că în această zi vrei să ai alături un prieten, răspunse Irina. Pentru mine, este suficient să

te am pe tine. Nu simt nevoia să am nici un om străin lângă mine. Pur şi simplu nu-i pot împiedica să râdă.

- Crezi că tatăl tău ar fi de acord să te retragi din faţa tuturor celorlalţi? insistă Bodo, căci a trecut destul de mult timp de atunci pentru a lăsa acele zile în urma noastră.

Irina nu era prin excelenţă o fire foarte sociabilă. De la moartea tatălui său se schimbase mult, era tăcută şi închisă în sine şi reacţiona la toate încercările de înveselire, de schimbare a mediului în care se retrăsese printr-o rezistenţă îndârjită.

- A murit abia de câteva săptămâni, şopti ea cu buzele strânse. Trebuie să-mi mai dai timp să-mi pot reveni. Anul de doliu va trece destul de repede.

Bodo îşi înghiţi nemulţumirea cu un whisky şi spuse îngăduitor:

- Desigur, inima mea. Iartă-mă, n-am vrut să te deranjez. în sinea lui însă, tremura de enervare. Simţea nevoia unei vieţi normale. în aceste lungi săptămâni, ea preferase să se refugieze adesea în natură. Dacă ea crede că o să ne jucăm un an întreg cu căţeii castelului, se înşală, îşi spuse Bodo.

Sunt tânăr şi vreau să trăiesc!

A fost un ajun de Crăciun trist, iar în dimineaţa următoare Irina nu dori să facă nici o vizită. Dori să

meargă doar până la mormântul contelui.

Bodo o lăsă în pace, dar două zile mai târziu plecă, sub pretextul unor afaceri urgente, în oraş.

- Sigur nu vrei să vii cu mine, inima mea? o întrebă el. Si fără a mai aştepta răspunsul Irinei, continuă repede. Ar fi destul de obositor şi enervant pentru tine. Mai bine odihneşte-te până mă întorc. Nu stau mult.

Irina dădu aprobator din cap. încercarea lui Bodo de a o săruta mai pasional la depărţire, o irită de-a dreptul.

Voi ajunge cumva la drepturile mele, decise Bodo, înciudat în sinea lui. Voi trece şi de acest an de doliu impus.

Dar şi când voi ajunge stăpânul domeniului Vandermoor, mă voi răzbuna pentru toate cele îndurate.

Bodo nu se întoarse până târziu în noapte şi se aştepta ca Irina să-l întâmpine cu reproşuri, dar ea stătea în bibliotecă în faţa căminului şi urmărea transpusă jocul flăcărilor şi nici nu-l privi când o salută.

Bodo înregistră gestul, dar nu spuse nimic.

Câteva zile mai târziu, plecă din nou în oraş sub un pretext oarecare, lăsând-o din nou pe Irina

singură, la Vandermoor. Ei i se părea corect aşa. Se simţise bucuroasă în toată această perioadă când era lăsată în pace, să rămână cu gândurile ei şi cu amintirea tatălui dispărut.

Plecările lui Bodo în oraş deveniră în curând atât de obişnuite, încât venea şi pleca oricând dorea, apoi anunţa prin Benton că rămâne peste noapte.

Irina era atât de neclintită în durerea sa şi în visurile ei, încât nici nu încerca să protesteze. în afară de aceasta, era atât de neştiutoare în privinţa comportamentului bărbaţilor, încât n-avea nici o idee de ce rămâne Bodo mereu peste noapte în oraş.

Bodo îşi luase pentru desele sale plecări în oraş o anumită precauţie, deşi îi era din ce în ce mai clar că nu va putea continua să trăiască în acest fel fără ca cineva să-l descopere, şi din bunăvoinţă faţă de Irina de Soliturn, să-i aducă acesteia la cunoştinţă. Atâta timp cât nu era căsătorit cu ea, comportamentul lui putea fi considerat o toană de tinereţe.

în martie sosiră primele zile calde. Se părea că Irina va depăşi durerea după tatăl său. Devenise mai vorbăreaţă. Când se plimba, nu mai mergea doar la mormântul tatălui sau la lebede, să le dea de mâncare. După un timp, dori chiar să călărească.

Bodo respiră adânc şi speră că Irina va accepta

căsătoria încă înainte de încheierea anului de doliu. într-o dimineaţă, când Irina se afla din nou lângă lac şi le dădea lebedelor să mănânce bucăţele de pâine, o însoţi, se aşeză lângă ea şi privind în zare, spuse:

- Minunate păsări, încercă el să înceapă o conversaţie.

Irina îl aprobă şi râse.

- Ele aparţin domeniului Vandermoor de când a fost ridicat castelul. După cum ai văzut probabil, şi pe stema conţilor de Vandermoor există o lebădă. Lebedele înseamnă noroc pentru Vandermoor. îţi aminteşti că tata, în ultimele sale clipe, mi-a cerut să respect tradiţia şi să le ocrotesc.

- Da, tatăl tău, spuse Bodo. E aşa de mult de atunci!

- Pentru mine e ca şi cum s-ar fi petrecut ieri, răspunse Irina. Uneori, nici nu pot să cred că nu mai este şi că nu va reveni niciodată. Vocea ei se stinse şi ochii i se umplură de lacrimi.

Bodo îşi aşeză braţul peste umerii ei şi o trase mai aproape de el.

- Dacă am fi fost deja căsătoriţi, probabil acum am fi aşteptat un copil, încercă el s-o aducă la dorinţa lui.

Irina îşi lăsă capul pe umărul lui şi privi spre lac.

- Cred că am putea lua în calcul pentru nunta noastră, a doua jumătate a lunii decembrie ...

- Decembrie? ridică involuntar vocea Bodo. Până atunci, nu există nici o altă posibilitate? Nu te gândeşti deloc la ce spun oamenii că locuim sub acelaşi acoperiş de atâta timp fără a fi căsătoriţi?

Irina aprobă.

- Ba da, m-am gândit, răspunse ea. Dar şi în lunile trecute a fost la fel, iar eu am nevoie de ajutorul tău. Cum aş putea să administrez singură un domeniu atât de mare?

- Am putea face o ceremonie restrânsă, propuse Bodo, care era iritat până în vârful unghiilor.

Irina însă scutură din cap.

- Mă gândesc că îi datorăm tatii măcar atât respect, să aşteptăm până în decembrie, decise ea.

Bodo mai bine şi-ar fi atârnat o piatră de gât şi s-ar fi aruncat în râu, la lebede.

- Avem în faţa noastră o viaţă întreagă, Bodo, îi aminti Irina. Si este deja stabilit. Atâta timp cât lebedele vor rămâne la noi, norocul nu ne va părăsi.

Bodo se gândea la datoriile sale de joc, la chitanţele pe care le semnase şi care urmau să devină scadente încă înainte de nuntă. încrederea în înrudirea sa mult aşteptată cu bogatul conte de

Vandermoor se întorcea acum împotriva sa. Trebuia să facă în aşa fel ca această nuntă să nu mai întârzie atât, să poată fi sigur de achitarea datoriilor, să devină credibil la joc, căci în nouă luni se pot întâmpla multe.

în nouă luni se putea ca Irina să afle unde pleacă el, când îi spune că merge în oraş după afaceri. S-ar putea gândi chiar să rupă logodna. Ceea ce trebuia să împiedice cu orice chip.

- Cum crezi tu, Irina, spuse el rece, şi se ridică. Scuză-mă, am treabă.

Irina îl aprobă, zâmbind.

- Nu te reţin, Bodo. Nici nu se uită în urma lui, ci se concentră cu toată atenţia asupra lebedelor, care se întorceau mereu la mal să prindă bucăţelele de pâine din mîinile ei.

Din nou, Bodo simţi nevoia de a-şi vărsa furia pe lebede. în ciuda furiei sale nestăvilite, îi veni un gând care-i calmă pe loc supărarea.

Lebedele! se gândi el. Ele sunt cheia succesului meu. Voi face lebedele să dispară. Atunci, Irina se va convinge că ghinionul paşte castelul de la Vandermoor şi mă va chema s-o ajut. Va fi în mâna mea, uşor de modelat precum ceara, iar eu voi câştiga, voi câştiga totul.

Trebui să se oprească, pentru a nu da singur totul în vileag, căci de bucurie începuse să vorbească cu voce tare.

Totul era acum pregătit, trebuia doar pus în practică şi pentru asta avea nevoie de un partener care să ia lebedele. Nici această problemă nu putea fi aşa greu de rezolvat după părerea sa.

Markus de Haltern îşi chemase calul, văzând cât de frumos e timpul şi ieşise la plimbare. în faţa ochilor îi apăru din nou, ca pe vremuri, tabloul minunat care-l invita să colinde pe dealuri.

O văzu pe contesa Irina coborând spre malul lacului şi chemând lebedele. în lumina soarelui de primăvară, părea atât de frumoasă, încât parcă atunci coborîse din basme.

Bătuse de mai multe ori acest drum, fără succes. în această dimineaţă însă, dorinţa lui fusese împlinită. Văzuse de departe femeia iubită; bucuria sufletului său era atât de mare, încât îi părea ireal ce se întâmplă. Acum era acolo, doar câteva tufişuri îi despărţeau şi nu se putea sătura privind-o.

Inima lui ardea de dragoste şi de durere. Zi şi noapte, gândurile lui alergau către Irina. Uneori era atât de răscolit, încât se gândea dacă n-ar fi mai bine să strângă tot şi să plece în lume. Atunci, îşi amintea

din nou de jurământul făcut contelui de Soliturn, care-l rugase fierbinte să-i fie mereu aproape.

Din locul său, Markus îl putu observa pe contele de Thamin aşezând-se alături de logodnica lui. Amândoi discutau ceva unul cu celălalt, apoi deodată el se ridicase şi plecase, după cât se pare enervat.

Ea nu pare atât de fericită ca în seara în care iluzia mea a fost spulberată, se gândea Markus. Dar nu se schimbaseră doar împrejurările. Si ea devenise alta. Era ca o floare care abia s-a deschis sub soarele primăverii şi trebuia să treacă peste o noapte rece. Desigur, îşi va reveni după acest îngheţ, dar nu va mai fi niciodată ca înainte.

Jos, lângă lac, Irina se ridicase şi pornise încet înapoi spre castel. în ultimele dimineţi, Bodo de Thamin o însoţise mereu pe acest drum spre Vandermoor. Mersese lângă ea, aşa cum ar fi urmat să fie drumul lor împreună până la sfârşitul zilelor. Si deja azi, fusese ultima dată.

Markus simţi deodată un nod puternic în gât. Ochii-i deveniră umezi. îşi chemă calul şi-l struni înapoi spre Haltern.

Trebuie să mă obişnuiesc să trăiesc cu aceste gânduri, cu această supărare, se gândi el. Si dacă voi vedea că cel puţin ea este fericită, voi suporta totul,

tot acest chin.

Pe drum spre casă, Markus întâlni un alt călăreţ, care îl salută politicos, deoarece se cunoşteau de mult timp. După câteva întrebări şi răspunsuri politicoase, cum - necum, doctorul Rosenberg i se adresă deodată lui Markus cu o voce şoptită:

- Veniţi de la Vandermoor? îl întrebă el, şi înainte de a aştepta confirmarea lui Markus, se grăbi să continue. Mare nenorocire s-a abătut peste frumosul domeniu şi peste tânăra contesă! Si-a pierdut tatăl mult prea devreme.

Markus nu vroia să discute cu nimeni despre gândurile şi sentimentele sale, cel puţin în ceea ce privea castelul Vandermoor şi pe Irina, aşa că răspunse:

- Contesa Irina este logodită. Se va căsători după trecerea anului de doliu şi ...

- întocmai, asta spuneam şi eu! îl întrerupse doctorul Rosenberg enervat. Dacă ar fi ştiut bătrânul conte Soliturn pe mâna cui îşi lasă fiica, sigur n-ar fi acceptat o astfel de logodnă.

Markus nu-şi mai putu ascunde consternarea.

- Sunt cuvinte grele, nu credeţi?

- Cuvintele nu pot fi încă destul de grele, replică doctorul Rosenberg. Stiu dintr-o sursă întâmplătoare

că deja contele de Thamin şi-a arogat rolul de stăpân al moşiei şi îşi petrece timpul la jocuri de noroc. Nu cunosc exact datoriile sale, dar şi după o apreciere aproximativă s-ar fi adunat o sumă considerabilă de achitat. Si în afară de aceasta, mai ştiu de la o altă persoană că-i este oaspete constant la local şi din cauza mărinimiei sale încă nu l-a presat să achite datoria.

Markus strânse puternic din hăţuri. Valuri de furie reci - calde îi străbătură trupul la gândul rivalului. Totuşi, se stăpâni şi spuse:

- Unele zvonuri sunt lipsite de adevăr şi apar doar din invidie.

Doctorul Rosenberg scutură din cap.

- Tocmai dumneavoastră spuneţi asta? Este imposibil! Am avut totdeauna impresia că dumneavoastră nu vă este indiferentă contesa Irina. Ca prieten al contesei ar trebui totuşi să interveniţi şi s-o apăraţi de o asemenea nenorocire.

- Dacă este aşa, am să mă gândesc, spuse Markus, rezervat. Deşi până acum n-am avut nici o informaţie de această natură. Si totuşi, cu ce drept aş putea să mă amestec într-o problemă atât de intimă?

- Cu dreptul unui prieten adevărat, susţinu doctorul Rosenberg. Eu nu văd în orice caz cu ce

drept a ajuns Thamin la castelul Vandermoor şi la frumoasa contesă. Cred că bătrânul conte are partea sa de vină, deoarece n-a fost vigilent cu fiica sa.

- Asta este problema lui, răspunse Markus şi se despărţi de doctor cu un salut scurt. în timp ce călărea spre casă, toate aceste veşti îngrozitoare începură să-l chinuiască.

Oare tot ce aflase de la doctorul Rosenberg era adevărat? Dar el nu era omul care să stea la bârfe, pur şi simplu ce aude să împrăştie. Era un tip serios şi se arătase de-a dreptul îngrijorat. îi spusese pentru că-l ştia apropiat de contesă.

întreaga zi, Markus se agită tot timpul la gândul celor aflate şi în cele din urmă ajunse să fie îngrijorat de soarta Irinei atât de mult, încât decise să verifice dacă într-adevăr ceea ce aflase de la doctorul Rosenberg era adevărat. Se simţea aproape răspunzător, căci promisese contelui că-i va purta de grijă Irinei.

Apelă la un detectiv cu experienţă, care doar în câteva zile îi puse în mână o descriere completă a tuturor datoriilor, încât se dovedi că toate temerile se adeveriseră. Doctorul Rosenberg nu aflase decât vârful aisbergului.

în afară de Markus, mai exista cineva care-i purta

de grijă Irinei. Era camerista ei, Roza, care o ocrotea de când se născuse. Si cum Irina nu-şi cunoscuse niciodată mama, devenise omul ei de încredere, deoarece contesa ştia să iubească necondiţionat.

De când Irina crescuse şi plecase la şcoală, relaţia între ele se schimbase puţin şi Roza o privea acum pe contesă cu respectul cuvenit, dar în situaţiile de excepţie, nu ezita să-i dea sfaturi şi uneori să se amestece chiar în lucruri mai personale. Atunci, Roza o alinta ca pe vremuri, spunându-i: "copiliţa mea". Aşa se întâmplă şi în această seară, când Irina se întinse în pat.

- Cu bărbaţii mereu sunt probleme, copiliţa mea, începu ea. Ei au nevoie de femeie şi nu trebuie să-i laşi prea mult să aştepte căsătoria, deoarece atunci apar probleme pe care o femeie apoi le regretă.

- De ce crezi asta? întrebă Irina, scuturând dezaprobator din cap şi privind-o cu ochi mari, fără să înţeleagă nimic.

- Mă gândesc că n-ar trebui să mai amâni nunta, copiliţo, spuse Roza. Chiar dacă nu s-a împlinit încă anul de doliu. Domnul conte gândeşte probabil la fel ca mine. S-ar putea face o nuntă simplă, deocamdată.

Irina îşi aminti imediat scena de pe malul lacului.

Poate totuşi Bodo are dreptate să dorească nunta mai repede? Ea nu se gândise până acum decât la tatăl ei decedat. Nu era oare datoria ei să se gândească şi la fericirea lui Bodo? Si aceste lucruri despre care îi vorbeşte Roza, poate chiar Bodo s-a gândit la ele ...

I se făcu deodată teamă pentru dragostea ei, pentru fericirea în care crezuse atât de mult.

Roza o înveli şi o mângâie duios pe păr.

- Noapte bună, copiliţa mea. Si nu lua în nume de rău că bătrâna ta Roza îşi permite să-ţi spună astfel de lucruri.

- Nu, Roza. Irina îi luă mâna şi o strânse cu dragoste. Stiu că nu-mi vrei decât binele, iar eu înţeleg atât de puţin din viaţă. Mă voi gândi la toate astea.

- Aşa să faci, îngerul meu, mai spuse Roza. Când părăsi camera contesei, zâmbi mulţumită că-şi sfătuise copiliţa.

Irina dormi prost în noaptea care urmă şi avu chiar un vis foarte ciudat, doar că dimineaţa nu putu să şi-l amintească. Stia doar că s-a trezit cu o teamă îngrozitoare, deoarece se întâmplase ceva înspăimântător.

Ce vis prostesc! se gândi ea. M-am speriat

singură, fiindcă m-am culcat cu gândul la ciudăţeniile Rozei. Atâta timp cât lebedele sunt pe lac, la Vandermoor nu se poate întâmpla nici o nenorocire.

Se îmbrăcă totuşi în grabă şi alergă înainte de micul dejun jos, la lac, pentru ca acolo, lângă lebede, să-şi înfrângă teama ei nestăvilită.

Dar când ajunse pe malul lacului, lebedele nu se vedeau nicăieri. Doar un pâlc de raţe înotau la o oarecare depărtare, aproape de insuliţa cu micul adăpost de pe ea.

Irina le strigă, dar lebedele nu se zăreau nicăieri, deşi ştiau că acest semnal însemna că vor primi de mâncare. Dar în această dimineaţă, nici o lebădă nu se vedea şi nu venea înotând spre mal. Oricât se străduí Irina să le găsească, cu cele mai bune intenţii, păsările nu fură de găsit.

Alergă în jurul lacului şi le strigă mereu, dar lebedele nu-şi făcură apariţia. Irina refuza să înţeleagă. Nedumerită, se aşeză totuşi pe locul ei favorit şi rămase o bună bucată de timp, aşteptând ca lebedele să apară. Spera încă să se trezească din acest coşmar şi din clipă în clipă favoritele ei să vină să ciugulească din palmă bucăţele de pâine.

Puternic tulburată, Irina se întoarse după mai bine de o oră la castel. Benton o privi îngrijorat.

- Nu vă simţiţi bine, contesă? se interesă el.

- Lebedele, Benton! strigă ea. Au dispărut lebedele!

- Lebedele? Benton cunoştea povestea lor şi înţelese imediat tulburarea contesei. Dar e imposibil!

- Aşa am crezut şi eu, spuse Irina. Le-am căutat peste tot. Au plecat. Au plecat lebedele! Simţi ca o slăbiciune, şi fu gata să cadă din picioare.

Benton o conduse repede spre un fotoliu.

- Am să mă interesez imediat, promise Benton.

Atunci, apăru Bodo.

- Lebedele, Bodo! strigă Irina agitată, se ridică şi se aruncă la pieptul lui. Au dispărut lebedele!

- Cum? făcu el mirat. Unde trebuie să fie? Doar tot timpul au fost pe lac. Sigur încă nu te-ai trezit din somn, când ...

- Nu, nu! îl întrerupse Irina agitată. Au plecat! Le-am căutat îndelung. Nu mai sunt pe lac, au plecat!

Bodo ştia desigur că nu mai sunt. Aştepta scena asta dis-de-dimineaţă, deşi întâmpinase oarecare greutăţi la răpirea lor şi acţiunea trebuise să înceapă încă din cursul nopţii. Acum, lovitura fusese dată.

- Nu pot fi aşa departe, încercă el s-o liniştească pe Irina. S-au obişnuit să vină la mâncare şi se vor întoarce.

- Dar n-au părăsit lacul niciodată, se opuse Irina. Niciodată în atâţia ani!

- Ei bine, spuse Bodo. Atunci, vom merge să le căutăm. Benton, te rog să te interesezi.

- Desigur, domnule conte. Imediat, se grăbi Benton să-l asigure.

Bodo îşi aşeză braţul pe umerii Irinei.

- Ai să vezi, totul se va lămuri. Mâine, lebedele vor fi din nou pe lac. Si referitor la ce spune cronica acestui castel despre lebede, părerea mea este ... râse el ... că n-are nici o semnificaţie. Cu asta nu merită să-ţi spargi capul. Astfel de poveşti nu mai crede nimeni în secolul nostru.

- Tatăl meu credea în asta, îl contrazise Irina. Altfel nu mi-ar fi atras atenţia să am grijă de lebede.

- Tatăl tău era un om bătrân şi în ultimele sale clipe de viaţă, probabil era deja ...

Irina îi puse un deget pe buze lui Bodo.

- Te rog, să nu spui niciodată ceva nedrept despre tatăl meu! îi strigă ea pe neaşteptate, iar ochii ei străluciră de mânie, aşa cum Bodo nu văzuse încă până acum.

- Bine. N-am gândit nimic rău, spuse el încercând s-o liniştească. Vrei să jucăm o partidă de şah? Asta te-ar putea calma.

- Acum? Irina scutură din cap şi-i spuse cu ton de reproş. Cred că nu-ţi dai seama ce s-a întâmplat.

Bodo îşi încreţi fruntea.

- Doar nu vrei să stai să boceşti întreaga zi din cauza unor lebede proaste?

- Câteodată mi se pare că n-ai pic de inimă în piept, îl apostrofă Irina şi-i întoarse spatele.

Bodo îşi aminti de scrisoarea care sosise cu poşta de dimineaţă şi se apropie de contesă, s-o liniştească.

- Iartă-mă, îngerul meu, o rugă el. Sunt puţin nervos. această lungă aşteptare a căsătoriei noastre este peste puterile mele. Apoi o sărută. Chiar nu mă înţelegi? Te văd în fiecare zi, trăim sub acelaşi acoperiş şi ...

Irina îşi aminti explicaţiile Rozei din seara trecută.

- Poate dispariţia lebedelor este un semn că dragostea noastră este în pericol? continuă Bodo imediat. Trebuie să ne căsătorim şi să fim fericiţi, aşa cum visam anul trecut. Sunt sigur că lebedele se vor întoarce la Vandermoor.

Irina îl aprobă şi-l lăsă s-o sărute cu pasiune.

- Da, cred că ai dreptate. Nu trebuie să mai aşteptăm atât de mult cu nunta. Vom face invitaţiile, astăzi chiar, decise ea.

Bodo mulţumi cerului pentru ideea lui genială cu lebedele, deşi se feri să-şi manifeste prea tare bucuria.

- Nu va fi desigur decât o mică sărbătoare, spuse el. Iar tatăl tău va fi prin spiritul său în mijlocul nostru, pentru a ne încuviinţa unirea. Porni pe trepte spre camera sa. în jumătate de oră, vin să te iau. Apoi vom merge în oraş la oficiul stării civile, spuse el şi înainte de a se despărţi o sărută fierbinte ca în prima seară împreună, atunci, în grădina de iarnă. Irina nu se mai opuse sărutării lui. Acum reflecta. Părea că se trezise dintr-un somn adânc. Fericirea din primele zile se întorsese în inima sa.

- Cum este posibil? se gândea ea, în timp ce se schimba. Lebedele au părăsit Vandermoor şi eu am devenit aşa deodată fericită.

Pe drum spre oraş stătuse strâns lipită de Bodo şi tăcuse. El îi ţinuse mâna şi-i săruta din când în când vârfurile degetelor. Când privirile li se întâlneau, se cufundau adânc unul în inima celuilalt.

Bodo considera că-şi atinsese scopul. în zece zile, contesa Irina de Soliturn va deveni contesa de Thamin. Si aceasta va schimba raporturile de proprietate la castelul Vandermoor. în sfârşit, va deveni bogat şi independent.

Capitolul 8

Bodo era acum atât de sigur de acest lucru, încât o trimise pe Irina singură cu maşina înapoi la Vandermoor, pentru ca el să-şi poată reglementa în linişte problemele financiare.

- Mă întorc repede, inima mea, mai spuse el Irinei la despărţire. O sărută fierbinte, încât Irina se topi toată. Pe curând, iubito! îi promise el.

Irina nu observă licărirea ciudată din ochii lui şi nici nu putu citi zâmbetul satisfăcut de pe buzele lui, când Bodo rămase privind în urma maşinii. Ea nu realiză că Bodo căuta drumul cel mai rapid pentru a ajunge la bani. Că nu dorea decât să obţină cea mai rapidă programare la oficiul stării civile, pentru ca aşteptarea să nu dureze mai mult de două săptămâni şi să nu trebuiască să ia vreo măsură importantă în ultimul moment. Dorea să se asigure că toate chitanţele scadente ale datoriilor nu vor ajunge între timp la castel.

Irina şedea cu ochii aproape închişi pe perna din spate a vechii limuzine a castelului şi visa la fericirea sa viitoare, care fusese atâta timp sfărâmată în mii de cioburi.

La castel o aştepta însă un oaspete.

- Markus? Râse fericită la vederea tânărului baron

şi-i întinse mâna. Ce frumos că aţi venit chiar astăzi la noi. Dumneavoastră trebuia să fiţi primul care să aflaţi că mă voi căsători în curând. Nunta mea va avea loc în zece zile. Vă rog să fiţi unul din martorii cununiei noastre; în calitate de cel mai bun prieten, nu mă puteţi refuza.

Markus se albi la faţă ca varul.

- Nu! tună el. Nu, este imposibil! N-am venit întâmplător aici, am venit să vă spun ceva ce vă va întrista foarte tare contesă, ceva ce vă va opri să vă căsătoriţi cu Bodo de Thamin.

Irina îl privi neîncrezătoare.

- Nimic nu mă poate opri să mă căsătoresc cu Bodo, răspunse ea rece. Si dacă nu vreţi să fiţi martorul meu, ridică ea din umeri, atunci e bine că ştiu şi voi căuta un alt prieten care mă va însoţi la acest ceremonial al dragostei.

- Dar, contesă Irina, nu vă daţi seama că această căsătorie vă va duce la decădere! o avertiză Markus. Dumneavoastră nu ştiţi cine este Bodo de Thamin cel adevărat. El îşi doreşte doar banii dumneavoastră. Credeţi-mă!

Irina îşi strânse buzele în gest de refuz şi i se adresă tăios:

- Nu cred nimic din ce-mi spuneţi. Nici un singur

cuvânt. Doar invidia vă face să spuneţi astfel de lucruri. Deşi de la dumneavoastră mă aşteptam cel mai puţin să-mi arătaţi un astfel de caracter. Plecaţi, vă rog, imediat!

- Dar am promis tatălui ... încercă Markus să se apere.

- Tatăl meu m-a logodit cu Bodo de Thamin, deoarece este fiul celui mai bun prieten al său. Trebuie că l-a cunoscut mai bine ca dumneavoastră, aşa gândesc, îl întrerupse Irina cu convingere. Plecaţi, vă rog! repetă ea.

Markus îşi plecă învins capul. îşi dădu seama că nu poate face nimic. începuse greşit explicaţia.

Acum se afla în cea mai proastă lumină în faţa Irinei, care oricum îi spusese că nu-l crede, deşi putea să-şi susţină cu dovezi acuzaţiile.

- Bine, atunci ... spuse el mai mult pentru sine. Vă las. Totuşi, dacă veţi avea nevoie de un prieten adevărat, vă stau la dispoziţie. Si nu uitaţi că am rămas acelaşi din totdeauna! Markus nu mai aşteptă reacţia Irinei şi părăsi încăperea. Se întoarse la Haltern, cu conştiinţa împăcată că făcuse ce trebuia şi imploră cerul să găsească altă cale de a-i deschide Irinei ochii.

Bodo nu se întoarse aşa curând la Vandermoor,

cum îi promisese Irinei.

Apoi, după-amiază târziu, contesei i se anunţă un alt vizitator. Era doctorul Rosenberg, un vechi prieten al tatălui său. De la el află Irina ceea ce nu putuse Markus să-i spună. Dar nici pe el Irina nu vru să-l creadă. îl goni şi pe el la fel ca pe Markus.

După aceste discuţii, nu putea însă trece aşa de uşor peste acuzaţiile care i se aduseseră lui Bodo. îi aştepta revenirea la castel plină de nerăbdare şi cu fiecare jumătate de oră care trecea fără ca el să se fi întors, creştea în ea neliniştea şi îndoiala privind garanţia căsătoriei şi dragostei lui.

Abia seara târziu Bodo îşi făcu în sfârşit apariţia. Avea ochii sticloşi şi o răsuflare greoaie, iar costumul său era serios şifonat. Când o văzu pe Irina, afişă un zâmbet fericit.

- Eşti încă trează, porumbiţa mea? Ce curajoasă eşti! întotdeauna e un gest frumos să-ţi aştepţi iubitul! reuşi el cu greu să articuleze.

Irina îşi dădu seama că e beat. Si în afară de asta, împrăştia în jurul său o dâră de parfum dulceag şi deodată realiză la ce se referise Roza, când îi vorbise de pericolele dragostei.

- Bodo! şopti ea uluită, deoarece până atunci nu-l văzuse niciodată astfel. Bodo!

El râse dur şi-o prinse brutal de umeri.

- Nu mă privi aşa. Am întâlnit nişte prieteni vechi. Am băut împreună un pahar - poate unul prea mult. Este aşa de rău?

Irina încercă să-şi înghită nodul de plâns care i se ridicase fără să vrea din stomac până în gât.

- A fost cineva pe aici care a spus lucruri rele despre tine, aruncă ea, pentru că nu mai putea suporta să tacă. Lucruri pe care tata sigur nu ţi le-ar fi admis.

Bodo râse din nou, de această dată cu un râs sinistru.

- Tatăl tău? Scutură neîncrezător din cap. Nu pot crede asta. El a plătit deja o dată toate datoriile mele şi a avut multă înţelegere pentru comportamentul meu. A fost şi el odată tânăr şi sigur n-a fost un înger.

Irina rămase blocată.

- Nu vorbi aşa despre tatăl meu, şopti ea cu ultimele forţe.

Bodo nu-şi dădu seama că în starea sa de beţie distrusese totul, tot ce construise cu atâta viclenie. O luă pe Irina despotic în braţe şi o strânse la pieptul său.

- Nici un bărbat nu suportă să trăiască sub acelaşi acoperiş cu o femeie atât de rece, tună el şi o

învălui în aburul respiraţiei sale greoaie, încât ea se strădui din răsputeri să se îndepărteze. Si ce altceva s-a mai întâmplat? Am făcut datorii la joc, aşa e. Dar pentru un domeniu ca
Vandermoor, aceste datorii sunt neînsemnate. Oricum, în câteva zile voi fi stăpân la Vandermoor ...

- Nu! strigă de această dată Irina. Nu, nu! strigă ea cu putere şi se trase atât de repede înapoi, încât fu foarte aproape să-şi piardă echilibrul. Niciodată! Se repezi spre uşă şi în clipa următoare ieşi afară.

Abia cum realiză Bodo ce făcuse. îşi dădu seama că a distrus totul şi vru s-o ajungă din urmă pe Irina, dar în uşă apăru Benton.

- Conte de Thamin, am primit însărcinarea să vă fac bagajul şi să vă pregătesc maşina, spuse el într-o astfel de manieră, încât Bodo n-avu nici o îndoială asupra seriozităţii privind alungarea lui din castel.

Bodo încercă zadarnic să vorbească cu Irina. Ea îi interzise accesul în castel şi-i înapoie prin Benton toate cadourile pe care i le făcuse pe perioada logodnei. în plus, îi completă un cec cu care să-şi achite toate datoriile pe care le făcuse.

Acum, Bodo ştiu că nimic nu mai putea fi schimbat. Putea să-şi smulgă urechile de furie, deoarece fusese atât de aproape să-şi atingă scopul

şi stricase totul singur, prin limbuţia sa la beţie.

în dimineaţa următoare, Irina observă de la o fereastră când Bodo părăsea castelul şi se urca în maşina lui roşie. Din ziua în care tatăl său plecase de lângă ea, nu se mai simţise atât de nenorocită. Simţea că mai bine ar fi murit.

Ploua torenţial, de parcă şi cerul ar fi plâns dragostea ei pierdută.

Irina urmări maşina până când aceasta părăsi domeniul Vandermoor. Dar nici atunci nu-şi părăsi locul de la fereastră. Mii de gânduri îi treceau prin cap. Fusese oare prea dură cu Bodo? Era oare vina ei că el decăzuse? N-o avertizase oare Roza cu câteva zile înainte? Nu-i arătase chiar tatăl ei înţelegere şi acceptase să-i plătească datoriile? Dragostea nu înseamnă să poţi ierta totul? O veche zicală îi străpungea inima: "A fi îndrăgostit, înseamnă să nu trebuiască niciodată să fii rugat să-ţi ceri iertare".

Nu-l iubea destul, pentru a-l ierta? Oare nu avea dreptul Bodo de a primi încă o şansă? Nu a insistat el mereu să grăbească nunta? Avusese oare dreptul să-l alunge, când el probabil dorise să-i ceară iertare?

Irina ajungea de fiecare dată la convingerea că făcuse totuşi o greşeală fatală. Chemă limuzina castelului, se aşeză la volan şi porni în goană după

automobilul închiriat de Bodo spre oraş.

Trebuie să-l ajung! îşi impuse ea cu hotărâre. Trebuie să-i acord încă o şansă, să poată face totul mai bine. Trebuie să dau dragostei noastre o şansă!

Copacii de pe aleea castelului îi atingeau cu crengile geamurile maşinii, iar drumul de ţară se pierdea rapid sub radiatorul maşinii, ca o bandă cenuşie din cauza vitezei. Irina gonea cu mâinile lipite parcă de volan şi cu capul aplecat în faţă, deoarece ploaia furioasă îi îngreuna vederea.

Deodată, anvelopele pierdură contactul cu drumul ud. Automobilul îşi pierdu direcţia şi derapă; oricât încercă Irina, volanul n-o mai asculta, totul trosnea şi părea că se desface în bucăţi în jurul ei. Simţi o lovitură puternică, fu aruncată din scaun şi apoi pentru ea totul se cufundă în noapte.

- Ei, în sfârşit v-aţi revenit, spuse o voce străină.

Irina auzise cuvintele, era însă prea obosită pentru a putea să răspundă. Adormi din nou şi când se trezi, Markus de Haltern era la picioarele patului ei. îl recunoscu imediat, deşi se mira de ce a venit la patul ei.

- Aveţi dureri? o întrebă el.

Irina vru să ridice capul de pe pernă, dar o străpunse o durere atât de puternică, încât în aceeaşi

clipă scoase un strigăt şi simţi nevoia să închidă din nou ochii.

- Nu vă mişcaţi, spuse Markus, aţi suferit o comoţie cerebrală. Braţul dumneavoastră este rupt şi câteva coaste au fost strivite.

Atunci îşi aminti Irina de cursa ei nebunească.

- Aţi avut un accident care ar fi putut să vă coste viaţa, spuse Markus. Doar printr-o minune aţi scăpat.

Irina nu-i mai asculta cuvintele. Se gândea doar la Bodo, pe care-l alungase din castel deoarece o minţise şi o înşelase. Oare accidentul fusese un semn al sorţii? Nu trebuia să-l mai întâlnesc' pe Bodo?

- îmi pare tare rău că ne vedem în situaţii atât de tragice, contesă Irina, îl auzi ea pe Markus. Apoi, acesta îi luă mâna într-a sa. Aş fi vrut să vă feresc de această dezamăgire.

Irina se ruşină în faţa lui, deoarece el ştiuse întreaga ei nenorocire. Probabil că mai ştiau şi alţi oameni în afara lui şi a doctorului Rosenberg, cum o minţise Bodo. Poate chiar râdeau de ea şi sigur existau şi voci care să se bucure.

- Lăsaţi-mă! strigă ea. Plecaţi, şi să nu-mi mai apăreţi în cale. Nu vreau să vă mai văd niciodată!

Markus se uită uluit la ea. Se aşteptase ca ea să recunoască adevărul; că el a vrut să-i fie un prieten

bun şi a dorit doar s-o ferească de necazuri, şi ce primise drept răspuns?

- Dar, contesă Irina! Am venit din grijă pentru dumneavoastră. Aveţi nevoie de oameni care să vă îngrijească şi să vă ocrotească, continuă el hotărât.

- N-am nevoie de nimeni! spuse ea printre dinţi. Cu atât mai puţin am nevoie de compătimirea dumneavoastră. Plecaţi din ochii mei! Vreau să fiu singură! Complet singură! N-auziţi ce spun? Vocea i se înecă. închise pleoapele pentru a-şi stăpâni lacrimile, ca Markus să nu le vadă.

Mai întâi rămase pe loc, derutat, deoarece nu înţelegea reacţia Irinei. Apoi, deoarece ea nu mai deschise ochii, se retrase şi închise încet uşa în urma sa. Spera atât de mult ca Irina să-l cheme înapoi, dar ea tăcea cu încăpăţânare. Aşa că nu-i rămase altceva de făcut decât să plece.

Irina ştia cât de nedreaptă fusese cu baronul, dar nu putuse face altfel. îi ura pe toţi cei care ştiau de nenorocirea ei. Se ura chiar pe ea însăşi pentru că-şi dăruise inima unui om care n-o merita.

Nu-şi va putea ierta asta niciodată.

A durat destul de mult până când Irina avu voie să părăsească spitalul şi să se întoarcă la Vandermoor. Grânele crescuseră mari şi aşteptau

recoltatul. Parcul îi devenise străin, iar pe lac înota doar o pereche de raţe. Despre lebede nu auzise nimeni nimic.

Benton o primi pe Irina cu un buchet mare de flori şi toţi angajaţii se adunaseră în hol s-o salute.

Irina le mulţumi cu un surâs trist şi obosit şi se retrase imediat. Roza se îngrijea de ea cu toată dragostea, dar Irina o goni şi pe ea, dorind să rămână singură. Orice cuvânt i se părea prea mult.

Amintirea celor petrecute înainte de accident o apăsa încă, şi nu se putea bucura nici măcar de întoarcerea acasă.

Ar fi fost mai bine dacă după accident n-aş mai fi rămas în viaţă, se gândea întruna. Ce să fac acum cu zilele mele? Totul e cenuşiu şi pustiu, nimic nu mă mai bucură. N-am decât amintiri triste şi nici o speranţă într-un viitor mai bun.

Pe seară, doctorul Steiger îi făcu o vizită. Irina îl rugă să-i dea un somnifer. El simţi însă încotro duc gândurile contesei şi-i făcu o injecţie.

- După ce veţi dormi liniştită prima noapte, vă veţi simţi sigur mai bine, o încurajă el. Depresia după părăsirea clinicii este un lucru perfect normal. Schimbările datorate şocului prin care aţi trecut constituie un efort mare, atât pentru corp cât şi

pentru psihic. Iar somnul este cel mai bun mijloc contra acestor stări de epuizare.

Irina dormi adânc întreaga noapte şi într-adevăr în dimineaţa următoare se simţi mult mai bine, mai odihnită şi mai puternică decât cu o zi înainte. Dar spre prânz, când apăru în hol, o aştepta o veste rea. Administratorul domeniului Vandermoor dispăruse peste noapte. Nu luase doar banii de salarii ai oamenilor, ci după cum arătau primele cercetări, falsificase şi bonuri, iar în ultimele luni sustrăsese aproape un sfert de milion.

Irina era gata să leşine. Neajutorată, se uita de la unul la celălalt. Nu ştia ce trebuie să facă şi murmura distrusă:

- Nu se poate! Nu este posibil! Nu înţeleg de ce a făcut aşa ceva? E angajat de atâta vreme la Vandermoor, şi tata avea deplină încredere în el. De ce şi-a schimbat brusc caracterul?

Benton propuse să anunţe poliţia şi să-l prindă pe fugar.

Irina aprobă şi apoi se retrase în camera de lucru a tatălui ei. Plină de disperare, se aşeză în faţa măsuţei de scris, să-şi poată descărca sufletul. îşi ascunse faţa în mâini şi plânse până când auzi ciocănind la uşă şi Benton îşi făcu apariţia.

- Iertaţi-mă, contesă. Străduiţi-vă să vă ştergeţi lacrimile. Contele de Thamin este la telefon. Doriţi să-i vorbiţi?

Bodo! se gândi Irina. Chiar acum? Asta nu poate fi doar o întâmplare.

L-am alungat pentru că avea datorii la joc, şi acum după ce m-a înşelat atâta. Sigur nu se va întoarce să rămână conte de Vandermoor.

- Am să vorbesc, Benton, decise ea şi încercă să spere. Aproape fără să respire, şi cu inima bătând să-i iasă din piept, aştepta acum să audă vocea lui Bodo.

- Alo, spuse acesta, Irina? La auzul vocii lui, inima ei începu să bată nebuneşte. Simţea că cele două vorbe îi treziseră la viaţă toate ceasurile de fericire pe care le trăiseră împreună.

- Bodo, oftă ea. Bodo!

- Da, eu sunt, răspunse el. Presupun că ştii deja. Dacă nu, vei afla astăzi mai mult ca sigur. Cineva ţi-a furat bani mulţi şi asta îţi dă dreptul ... Vreau doar să spun că nu mi-am luat decât partea mea şi îţi mulţumesc pentru ei. Si înainte de a chema poliţia, ar trebui să te gândeşti cât de tare ne-am distrat de o gâscă mică şi atât de proastă, care a putut fi înşelată atât de uşor.

Irina rămase ca împietrită. înainte de a putea răspunde ceva, telefonul fusese închis. Bodo întrerupsese convorbirea.

Era un coşmar sau realitate? Irina încerca încă uluită să audă ceva în receptor; îl puse din nou la ureche, se uită la el, dar legătura fusese întreruptă.

Câtă batjocură era în vorbele lui Bodo! îi sunau mereu şi mereu în urechi, şi-şi dădea seama că în mare măsură avea dreptate; se înşelase de două ori. Putea fi în acelaşi timp compătimită sau luată în bătaie de joc. Ambele variante erau la fel de motivate. Iar cercetările poliţiştior urmau să facă şi mai multă vâlvă. Ar fi trebuit să răspundă la o serie de întrebări incomode.

Dar putea acum să revoce chemarea poliţiştilor? Putea invoca pur şi simplu că s-a înşelat? Poate se mai putea recupera ceva din banii pe care-i luase administratorul?

Scoase din sertarul mesei de scris tabloul tatălui său, care se afla acolo de la moartea acestuia, şi-l privi întrebătoare.

- Ce să fac? şopti ea. De ce ai plecat aşa de timpuriu de lângă mine? De ce m-ai lăsat fără un prieten adevărat?

Apoi îşi aminti de Markus de Haltern. Cu

siguranţă, ar fi putut s-o apere măcar de unele din toate aceste necazuri. Poate i-ar fi şi acum de ajutor, dar tocmai lui nu-i putea cere sprijinul, dacă mai avea o scânteie de mândrie. îl dezamăgise şi de atâtea ori, se purtase foarte urât cu el. Ar fi fost ultimul de la care ar fi cerut ajutor.

Si cine i-a mai rămas? Doctorul Rosenberg? Fusese şi el prieten cu tatăl ei şi deşi nu-i promisese ajutorul, încercase să-i aducă la cunoştinţă adevărul, dar şi pe el îl alungase.

Ar putea obţine măcar un sfat, dar de la cine?

Ridică fotografia tatălui său şi o puse la locul ei de odinioară.

Mâine, am să încerc să vorbesc cu doctorul Rosenberg, poate mă va ierta. Astăzi este o zi îngrozitoare, încât fără îndoială nu voi reuşi să fac nimic.

Capitolul 9

Doctorul Rosenberg află ultimele veşti despre cele întâmplate la Vandermoor şi îşi programă o vizită pentru după amiază târziu la Irina de Soliturn. O ascultă cu luare-aminte şi încercă s-o înţeleagă şi s-o liniştească. Si după cum se aştepta, Irina îl rugă s-o ajute. Si el avea o propunere pentru contesă.

- Recolta de păioase se va strânge în următoarele zile; până va fi vândută şi banii vor intra în bancă, puteţi lua un credit. Acesta vă va fi acordat cu siguranţă în contul recoltei, nu este nici o problemă. Cred că puteţi încerca să aranjaţi chiar acum lucrurile. Iar eu mă voi interesa pentru un nou administrator, îi promise doctorul. El va pune toate la punct. Trebuie doar să-mi promiteţi că nu veţi intra în panică.

Nu uitaţi niciodată că am fost prieten cu tatăl dumneavoastră.

- Nu, cum să uit aşa ceva? îi strânse mâna cu căldură. Mulţumesc, mulţumesc din inimă! Un prim zâmbet apăru pe buzele Irinei.

Doctorul Rosenberg să gândi că Markus de Haltern încă o mai iubea pe contesă. Era foarte surprins că cei doi nu reuşeau deloc să fie împreună.

"Trebuie să fie bine până la urmă", îşi răspunse el acestor gânduri.

- Sunt sigur, totul se va rezolva cu bine.

Ultimele cuvinte fură însoţite de un fulger puternic urmat imediat de un tunet asurzitor. Irina şi doctorul Rosenberg tresăriră, speriaţi. Amândoi întoarseră privirea aproape în aceeaşi clipă spre fereastră, căci afară începuse o ploaie în ropote. Tună din nou şi pietricele de grindină începură să bată cu zgomot în fereastră. Furtuna se înverşuna parcă din ce în ce mai tare. Se întunecase şi grindina zornăia în pervazul ferestrei.

- în mijlocul verii, aşa o vreme! exclamă doctorul Rosenberg privind în continuare spre fereastră. Acum urmează un trăsnet!

Aşa ceva n-am mai văzut în ultimii zece ani. Ce furtună! Era complet tulburat.

Irina se scufundase tremurând în fotoliu.

Furtuna, se gândea ea, această vreme neaşteptată va distruge toată recolta. Nu va rămâne nimic. Voi pierde totul. De când lebedele au părăsit lacul, nenorocul nu mai părăseşte castelul Vandermoor. Povestea din cronica domeniului Vandermoor s-a adeverit.

Doctorul Rosenberg stătea în faţa ferestrei şi se gândea la acelaşi lucru. Si el ştia că această grindină putea să însemne sfârşitul castelului Vandermoor.

După o jumătate de oră, cerul era din nou senin. Norii cei negri dispăruseră, ca şi cum o mână magică i-ar fi îndepărtat, iar soarele înveselea natura aruncând pe cer un curcubeu de toată frumuseţea.

Doctorul Rosenberg şi contesa porniră călare spre câmp şi ceea ce presupuseseră, se întâmplase. Toată recolta de păioase era culcată la pământ. Spicele fuseseră în cea mai mare parte distruse. Paiele nu puteau decât să fie îngropate.

Optimismul doctorului Rosenberg dispăruse, iar Irina nu putu decât să-şi plângă încă o dată nefericirea.

în zilele următoare, încercă să-şi facă o imagine generală asupra averii sale şi asupra pierderilor suferite. La Vandermoor, totul arăta rău. Doar o

minune ar mai fi putut schimba lucrurile. Dar cum să mai speri în minuni, dacă până şi lebedele părăsiseră lacul, deoarece presimţiseră nenorocirea?

Săptămânile care urmară arătau tot mai clar că sfârşitul istoriei castelului Vandermoor se apropie. Irina trebui să constate din zi în zi că fără un ajutor corespunzător nu este în stare să administreze domeniul, că nu poate împiedica în nici un fel adâncirea crizei în care intrase, iar Vandermoor nu aştepta decât să i se pună lanţurile.

Până în primăvara următoare, Irina reuşise să aducă domeniul într-o stare atât de precară, încât îi lipseau şi mijloacele necesare însămânţării. Toate veniturile anului trecut fuseseră aproape nule, un deficit enorm la întreţinerea castelului, costurile cu administrarea şi întreţinerea clădirii, ca şi veniturile angajaţilor şi muncitorilor din câmp crescuseră.

Irina se îngropase în datorii până peste cap şi după ce culese prima recoltă, îi fu foarte clar că nu va putea plăti decât ceea ce este foarte urgent, iar fantoma câştigului se îndepărta din ce în ce.

Markus de Haltern încerca pe ascuns s-o ajute, atât cât putea. îi rugă pe bancheri să-i mai acorde credite Irinei. Dar ajutorul lui nu era decât o picătură peste o piatră încinsă.

Vandermoor nu mai putea deveni o proprietate profitabilă decât dacă venea un alt investitor.

Markus de Haltern se gândea zi şi noapte cum ar putea s-o reţină pe Irina în locul ei natal, să nu fie nevoită să părăsească locurile ei dragi. Licitaţia nu mai putea fi împiedicată şi pentru ca Vandermoor să nu cadă în mâini străine, trebuia să-şi asume riscul să crească preţul proprietăţii. Doar aşa putea fi sigur că Irina nu va fi obligată să-şi părăsească locurile natale.

Pentru a creşte preţul proprietăţii, trebuia însă să facă cel mai mare sacrificiu pe care şi-l putea permite. Să-şi vândă propriul domeniu şi cu banii obţinuţi să poată salva căminul Irinei.

Decizia nu era deloc uşoară, căci şi el se simţea foarte legat de aceste locuri pline de amintiri. Iubea fiecare piatră şi fiecare arbust de pe pământul său. De când luase domeniul Haltern, reuşise să-l dezvolte cu multă trudă şi cu administrare pricepută. Trebuia să renunţe la toate acestea, dacă vroia să salveze pentru Irina domeniul Vandermoor.

în faţa atâtor greutăţi, Irina se resemnase. Privea apatică tot ce se petrecea la Vandermoor. Evaluatorii veniseră şi cercetau castelul, totul era răscolit pentru pregătirea licitaţiei.

Doctorul Rosenberg o sfătuise să-şi pregătească

bagajele şi să fie gata de drum. Irina însă, încă nu se putea decide.

- încotro să plec? întreba ea tristă. Oriunde aş fi, mă voi gândi la Vandermoor. Trebuie să rămân şi să supravieţuiesc, cât de jos voi ajunge, nu pot face altceva.

Ce ar mai fi putut spune doctorul Rosenberg în faţa unui astfel de argument? Si în afară de aceasta, el ştia că în ciuda oricărei raţiuni, Irina încă spera într-o minune. De mai multe ori pe zi mergea jos la lac şi privea cu speranţă şi emoţie dacă totuşi lebedele nu s-au întors. Dar lebedele nu veniseră înapoi.

Două zile înaintea deschiderii licitaţiei, Irina primi vizita notarului, care patronase deja în timpul vieţii tatălui său toate evenimentele oficiale. El îi comunică informaţia că în ultima clipă a apărut un cumpărător pentru Vandermoor care vrea să preia toate datoriile, îi oferă dreptul de a ocupa aripa stângă a castelului, şi-i plăteşte de asemenea o rentă anuală care să-i asigure o viaţă fără griji.

Irina îl privi neîncrezătoare.

- Vreţi să spuneţi că licitaţia nu va mai avea loc şi proprietatea va fi a unui singur om?

- Nu numai asta, răspunse notarul.

Dumneavoastră nu veţi fi obligată să părăsiţi domeniul, veţi putea trăi şi în continuare ca până acum, căci noul proprietar nu va locui aici. în plus, vă va fi asigurat viitorul, ceea ce dacă ar fi avut loc licitaţia, cu siguranţă nu s-ar fi întâmplat. Interesul pentru Vandermoor nu este prea mare. Trebuie să luăm în considerare că proprietatea ar putea trece în alte mâini sub valoarea sa şi după achitarea datoriilor, pentru dumneavoastră n-ar mai fi rămas nimic. Dacă îmi permiteţi să vă dau un sfat, acceptaţi această ofertă.

- Si cine este inimosul cumpărător? întrebă Irina.

- Despre asta nu vă pot spune din păcate nimic, răspunse notarul. Pot doar să vă asigur că este vorba de o ofertă foarte serioasă, iar cumpărătorul îmi este cunoscut ca un om de onoare şi de încredere.

- Am să mă gândesc, spuse Irina, dar notarul scutură dezaprobator din cap.

- N-aveţi timp să vă mai gândiţi contesă, replică el. Am pregătit totul pentru semnătura dumneavoastră. Dacă nu sunteţi pregătită să semnaţi acum, nu mai pot opri licitaţia. Atunci, totul îşi va urma cursul.

Ca notar, n-am voie să vă dau sfaturi, dar trebuie să vă atenţionez că licitaţia ar putea să vă aducă

mari dezavantaje. în afară de aceasta, nu vă pot asigura că nu vor apărea oferte neserioase.

- Nu, n-aveţi dreptul să faceţi asta, răspunse Irina. Privi spre fotografia tatălui său, care se afla pe măsuţa de scris, şi căzu pe gânduri.

Dacă ai fi trăit, Vandermoor n-ar fi ajuns în starea asta, se gândi ea cu tristeţe.

- Semnez, spuse contesa, decizându-se.

Cineva care s-a gândit că aici trăiesc oameni, a cărui inimă bate pentru Vandermoor, nu poate fi un om rău.

Notarul râse şi-i întinse contractul pentru semnătură.

- Nu e rău, nu, chiar nu e deloc un om rău.

- Si când trebuie să mă mut în aripa stângă a castelului? se informă Irina după ce toate formalităţile fuseseră îndeplinite.

- Deocamdată, totul rămâne aşa cum este, răspunse notarul. Veţi primi în curând veşti de la mine. îi strânse mâna şi o asigură din nou. Mă bucur pentru dumneavoastră că nu va trebui să părăsiţi Vandermoor. Si acum, nu vă mai faceţi griji pentru viitor. Dacă totuşi aveţi vreo problemă, vă puteţi adresa mie cu deplină încredere. Voi avea grijă să reglementez totul pentru dumneavoastră.

Irina rămase cu un sentiment de nedumerire. Pe de o parte se bucura că nu mai trebuia să părăsească domeniul Vandermoor şi va fi scutită de-acum de griji, pe de altă parte, în ciuda cuvintelor liniştitoare ale notarului asupra viitorului ei, avea totuşi îndoieli. După toate dezamăgirile pe care le trăise în ultimii ani, nu-şi permitea să creadă în ajutorul dezinteresat al unui străin.

La castelul Vandermoor, viaţa îşi urma cursul obişnuit. în câteva zile după ce Irina semnase contractul, primi de la notar o scrisoare. El îi comunica efectuarea transcrierii proprietăţii în cartea funciară şi o mai înştiinţa că până la primirea dispoziţiei, care s-ar putea să dureze circa două luni, nu se impune mutarea contesei în aripa stângă a castelului.

Irina citi din nou scrisoarea, deoarece găsea formularea cel puţin ciudată, deşi primise cu plăcere vestea de a rămâne în mediul ei obişnuit, dar dacă noul proprietar aşa dorea!

Cu excepţia notarului, doar puţini oameni ştiau cine este noul proprietar al domeniului Vandermoor şi fuseseră obligaţi să tacă.

Markus de Haltern dorea să rămână necunoscut până când ar fi putut recâştiga dragostea Irinei, în

ciuda tuturor lucrurilor pe care le făcuse pentru ea. Mai întâi, ar fi trebuit să afle ce sacrificiu făcuse, renunţând la casa şi la domeniul ridicat cu mâinile şi cu forţele sale.

Si pentru a o face să creadă că norocul s-a întors la Vandermoor, se gândi că ar fi bine să aducă din nou lebede pe lacul din parc. Luase deja câteva contacte, când noul administrator de la Vandermoor se anunţă la el, seara târziu, şi-i spuse că unul din grădinarii castelului îi povestise foarte spăşit că ştia precis cum au dispărut lebedele. I se oferiseră foarte mulţi bani, dacă îndepărtează lebedele, si pentru că era obişnuit cu ele, n-avusese prea mare dificultate să ducă acţiunea la îndeplinire.

- Si cine i-a cerut acest lucru? vru să ştie Markus, după ce află întreaga poveste cu lebedele.

- Un bine cunoscut conte de Thamin, care a fost mai de mult logodit cu contesa, răspunse administratorul.

- Thamin? Markus scutură neîncrezător din cap. De ce ar fi făcut aşa ceva? Trebuie să mă gândesc bine la acest lucru. Sunt ani, de atunci. Important este să aflăm unde sunt lebedele. Presupun că probabil le-a vândut. Le voi răscumpăra indiferent cu ce preţ. Lebedele trebuie să se întoarcă la

Vandermoor şi totul va reveni la normal.

- Deci, şi dumneavoastră credeţi această poveste, despre care toţi oamenii de pe moşie vorbesc? întrebă surprins administratorul.

- Dacă eu cred sau nu în această poveste e mai puţin important. Contesa Soliturn crede cu sfinţenie acest lucru. Când lebedele vor reveni la Vandermoor, va crede din nou în fericirea ei, doar asta contează.

- Am înţeles, răspunse administratorul. Mă voi strădui să aflu, promise el. Am să vă anunţ cât de curând, lebedele trebuie să înoate iar pe lacul Vandermoor.

- Mulţumesc. Markus îi strânse mâna cu prietenie. Mi-aţi făcut azi un mare serviciu.

***

Câteva zile mai târziu, Irina ieşise la plimbarea de dimineaţă. Pe lac, lebedele înotau din nou cu eleganţă. Neîncrezătoare fugi spre minunatele făpturi, care alunecau graţioase sub soarele dimineţii, mândre, tăcute şi tandre.

Irina îşi frecă ochii cu mâinile, deoarece i se părea că visează, se uită din nou spre lac, dar lebedele se aflau tot acolo, erau reale. Atunci, începu să alerge. Ajunse ca o furtună pe mal, căzu în genunchi în faţa lor şi le chemă. Dar vocea îi era prea gâtuită. Nu

scotea nici un sunet clar. A durat un timp să se liniştească, să-i revină glasul şi să poată chema lebedele.

Si atunci, minune, lebedele o auziră, îşi schimbară direcţia şi veniră spre mal.

- Lebedele mele, murmură ea. Cunoaşteţi chemarea! Sunt lebedele castelului! Aţi reuşit să vă întoarceţi acasă! Mulţumescu-ţi ţie Doamne! Acum, totul va fi bine! Norocul se va întoarce la Vandermoor!

în acelaşi moment, îşi aminti că Vandermoor nu-i mai aparţine, că este al unui străin. Lebedele se întorseseră prea târziu.

Markus de Haltern se ascunsese după o măgură în spatele unor tufişuri şi aşteptase ca Irina să ajungă la lac şi să descopere lebedele. Dorea să trăiască alături de ea clipa de bucurie.

Când lebedele înotau spre mal, îi dădu o palmă plină de dragoste calului său.

- Aleargă, bătrâne, îi spuse el. Să sperăm că lebedele ne vor aduce şi nouă noroc. Călări în jurul lacului şi sări din şa câteva minute mai târziu, lângă Irina.

Cuprinsă de bucuria de a fi regăsit lebedele pe lac, Irina uită complet câtă înstrăinare născuse între

ei comportarea sa din ultimii ani.

- Markus! se agăţă aproape de gâtul lui. Lebedele! Uite, lebedele s-au întors la Vandermoor! Irina avea lacrimi de bucurie în ochi şi Markus fu încântat. îşi dorea atât de mult să ţină femeia iubită în braţele sale. Se străduia însă să se abţină.

- Le-am văzut de departe, spuse el. De aceea am călărit până aici. Este o minune. Sunt aproape doi ani de atunci, de când lebedele au părăsit doameniul Vandermoor, nu-i aşa?

- O eternitate! oftă Irina. Dar acum nu mai sunt lebedele mele. Mă voi bucura mereu pentru noul proprietar, continuă ea, cuprinsă de o tristeţe neaşteptată. Cel puţin lui îi vor aduce noroc.

Markus îşi simţi inima plină de dragoste şi de durere şi-i era extraordinar de greu să nu-i mărturisească Irinei sentimentele sale.

- îmi pare rău că n-aţi putut păstra Vandermoor, contesă Irina, spuse el şi-i luă mâna. V-aş fi oferit toate economiile mele, dar nu mi-a stat în putere.

Se simţi fericit că ea nu-şi retrăsese mâna şi nu-şi ferise privirea. Aşa că prinse curaj s-o întrebe:

- Am putea fi oare prieteni, ca pe vremuri, contesă Irina?

Irina simţi cum, sub privirea lui, sângele i se urcă

în
obraji. Se ruşină, căci în sinea ei recunoscuse de mult cât de urât se purtase cu el, cât de nedreaptă fusese.

- Dacă aţi putea să mă iertaţi, răspunse ea încet. Am făcut multe greşeli în trecut. Dacă v-aş fi ascultat, aş fi putut desigur să-mi păstrez măcar o parte din avere. în viaţă întâlneşti atât de rar prieteni adevăraţi, iar unul dintre ei aţi fost dumneavoastră. Am reuşit cu greu să-mi dau seama.

Markus duse mişcat mâna ei la buze.

- Trecutul a murit, spuse el. Haideţi să-l uităm. Viitorul va fi fericit. Trebuie să fie norocos, căci lebedele au revenit. Totul va fi bine şi pentru dumneavoastră.

Irina râse, împăcată.

- Trebuie să fiu mulţumită că mi s-a permis să rămân în continuare la Vandermoor, răspunse ea.

Markus puse mâna ei în dreptul inimii sale.

- Ochii dumneavoastră trişti mă îndurerează, contesă Irina. Credeţi în fericire! Trebuie să credeţi în ea, ca să se întoarcă la dumneavoastră.

Din nou, privirea ei îl aţinti şi Markus putu citi în ea ceea ce gândea.

"Dacă Bodo de Thamin n-ar fi venit atunci la Vandermoor, i-ar fi dăruit lui inima şi mâna sa, iar o

mare supărare şi o mare dezamăgire ar fi fost evitate."

- Dacă îmi permiteţi, voi mai veni dimineaţa devreme, aici, lângă lac, să vă privesc cum hrăniţi lebedele, spuse Markus. Noul proprietar cred că n-are nimic împotrivă.

- Precis, nu. Chipul Irinei se lumină. El nu stă deloc aici. Si nici n-are intenţia să se mute curând la Vandermoor, căci mi-a permis deocamdată să rămân în zona centrală a castelului.

- Atunci, ne putem întâlni mâine dimineaţă aici? întrebă Markus, nerăbdător.

Irina aprobă.

- Da, vă rog. M-aş bucura mult. Si ochii ei începură să strălucească din nou ca în zilele fericite de atunci.

- Pe mâine! spuse Markus şi îşi struni calul, căci bucuria din ochii Irinei se revărsa acum în valuri în inima sa.

Călări grăbit şi când ajunse la o depărtare considerabilă, privi în urmă; Irina îi făcea semn cu mâna. Răspunse şi el în acelaşi fel, apoi îşi aruncă de bucurie casca în aer.

Lebedele mi-au adus şi mie noroc. în sfârşit, se gândi el şi călări înapoi la Haltern.

Capitolul 10

Irina se întoarse după plimbarea la lac, complet schimbată. Benton se făcu a nu observa şi îşi reţinu orice remarcă.

- Lebedele, Benton! povesti Irina agitată. Lebedele s-au întors la Vandermoor! Sunt lebedele noastre. Le-am chemat şi m-au recunoscut. Lebedele noastre s-au întors! Aproape nu pot să cred.

Benton era unul din puţinii iniţiaţi. Desigur, ştia că lebedele se întorseseră, dar chipul lui nu trăda secrete.

- O ştire minunată, contesă, spuse el în felul său demn. Poate va fi cum spune povestea din cronica veche a castelului, doar că norocul nu poate cădea chiar aşa din cer. Aşa cum s-au schimbat lucrurile în ultimul timp, totul pare un noroc şi proprietarul cel nou va aduce prosperitate la Vandermoor.

Irina nu ştia ce semnificaţie aveau vorbele lui şi-l privea oarecum nedumerită. Fără să răspundă nimic, trecu mai departe.

în dimineaţa următoare, Markus de Haltern o aştepta pe Irina la locul convenit. O întâmpină cu paşi grăbiţi şi-i strânse cu căldură ambele mâini. Se vedea clar cât se bucură de această revedere. Si Irina, care

în anii trecuţi nu avusese parte de noroc şi prietenie, simţi cum inima i se încălzeşte.

- Mă bucur să vă revăd, îl salută ea. Erau primele cuvinte spuse din inimă, de când stătuseră amândoi de veghe la căpătâiul tatălui său.

- Vă mulţumesc pentru acest salut călduros, contesă Irina, răspunse el şi-i sărută mâinile. Haideţi, lebedele vă aşteaptă. îi cuprinse ocrotitor umerii cu braţul şi o conduse spre mal.

Un timp, stătură tăcuţi unul lângă celălalt. Markus o privea pe Irina cum hrănea lebedele şi nu se mai sătura de frumuseţea tabloului. Mai năvalnic ca oricând, inima lui se umplu de dragoste.

O dorea din tot sufletul.

Nu pot să mai aştept atât ca speranţele mele să se împlinească, gândi el, altfel s-ar putea din nou să-mi scape norocul. Mâine, am să-i vorbesc. Mâine trebuie să afle totul, tot ce i-am ascuns până acum.

- Trebuie să plec pentru câteva zile, contesă Irina, mărturisi el. îmi veţi simţi oare lipsa, dacă nu voi putea fi aici?

Ea se întoarse spre el, îl privi, iar sângele lui se transformă în lavă, şi-i surâse ca o zeiţă.

- Desigur, domnule Markus, am să vă simt lipsa, răspunse ea încet. De când ne-am întâlnit ieri, ştiu că

nu mai vreau să vă pierd niciodată.

- Irina! Markus oftă din tot sufletul său răvăşit, o privi un moment ca şi cum ar fi vrut să nu piardă controlul şi să se smulgă vrăjii. Apoi, reveni la realitate. Am să stau doar două zile. Ne vom revedea curând. Se ridică şi-i oferi ca pe vremuri mâna, s-o ajute. îmi permiteţi să vă conduc înapoi la castel?

- Da, cu plăcere, răspunse ea.

Ca odinioară, merseră alături tăcuţi şi fiecare se gândea la ultimele dimineţi în care totul părea să urmeze firul unei poveşti începute de mult şi care ar putea continua o viaţă. Era dat oare să şi-o petreacă împreună? Irina nu cuteza să rupă farmecul, iar lui Markus îi era încă teamă să-şi exprime gândurile.

în faţa castelului, îi strânse cu căldură încă o dată mâinile, iar ea îşi căută ocrotirea la pieptul lui. încă o privire şi se despărţiră:

- Pe curând, contesă Irina, spuse el. Pe curând.

- Pe curând, răspunse ea. Să vă întoarceţi cu bine, baroane Markus!

Apoi urcă treptele spre portalul de la intrare. Sus, în vârful scărilor, îl mai privi o dată pe Marcus îndepărtându-se, şi-i transmise un ultim salut.

Poate lebedele mi-au adus şi mie un pic de noroc, se gândea Irina în timp ce Benton îi ieşise în

întâmpinare. Markus este un om cu totul deosebit. Cum ar fi fost viaţa mea, dacă nu l-aş fi întâlnit pe Bodo?

Bodo! încercă să-şi amintească faţa lui, dar totul îi apărea acum învăluit în ceaţă. Nu mai simţea nici o durere când se gândea la el, doar un imens regret pentru anii pierduţi, pentru suferinţele şi umilinţele îndurate. Ce aşteptase de la iubire nu fusese decât un foc de paie. O amăgire care între timp se destrămase. Trebuise să plătească scump pentru un vis prea scurt de fericire. Dacă soarta i-ar fi oferit o ocazie să înceapă din nou viaţa din momentul când apucase pe un drum greşit, ar fi dorit să procedeze cu mai multă maturitate.

Pe seară, în amurg, la Vandermoor sosi un curier aducând un pachet pentru contesă şi o scrisoare din partea notarului.

Pachetul îl recunoscu imediat ca trimis de o cunoscută casă de modă. Dar ce avea în comun notarul cu acest pachet? Putea fi doar o greşeală.

Pe măsură însă ce Irina citea scrisoarea, uimirea ei creştea tot mai mult.

"... permiteţi-mi să vă trimit acest pachet în numele clientului meu. Considerând că poate avea

consimţământul dumnevoastră, noul proprietar al domeniului Vandermoor doreşte să vă facă o vizită de curtoazie mâine seară, şi vă roagă să purtaţi în onoarea lui rochia pe care v-o trimite şi să acceptaţi invitaţia la o masă festivă pentru două persoane.

Benton va fi instruit în acest scop şi va primi cuvenita înştiinţare.

Dacă termenul nu vă este convenabil, voi lua eu legătura telefonică cu dumneavoastră spre a reglementa data şi ora..."

Irina se miră de ciudata prezentare.

Acest lucru a fost până acum un mister, se gândi ea. De acum înainte, îl voi cunoaşte în sfârşit pe noul proprietar al domeniului Vandermoor. Dar de unde până unde îmi trimite o rochie? încerca ea în zadar să afle un răspuns.

Desfăcu ambalajul cutiei şi-i scoase capacul. în interior se afla o rochie superbă din mătase de culoare roz-albă, împodobită cu perle. Probă rochia. Era întocmai măsura ei.

Este foarte straniu, îşi spuse ea.

Cineva pe care nu-l cunosc îmi trimite o rochie exact pe măsura mea. Atunci, înseamnă că mă cunoaşte. Cine poate fi, însă?

îşi frământă degeaba capul cu această întrebare,

căci nu găsi nici un răspuns.

În seara următoare, Irina se simţea complet neliniştită. Ce aştepta de fapt? Cum se va rândui oare viitorul ei? Actualul proprietar al domeniului Vandermoor va veni să locuiască aici, vor lua seara masa împreună, va trebui să părăsească partea centrală a castelului şi să se mute în aripa laterală?

Când Roza o ajută să-şi îmbrace rochia, nu-şi putu stăpâni o exclamaţie de uimire. îşi strânse mâinile amândouă şi ducându-le spre gură, exclamă:

- Ce frumoasă e! Arătaţi ca o floare de magnolie în luna aprilie, contesă!

Această remarcă a bătrânei cameriste îi aminti Irinei o scenă cu Markus de Haltern. Atunci, la un bal, care urma să fie de fapt balul ei de logodnă, el o întrebase despre culoarea rochiei sale, iar ea îi răspunsese: "Arată ca o floare de magnolie în aprilie."

Observă gânditoare rochia în oglindă. Arăta foarte asemănător cu rochia ei de bal de atunci. Ziua în care îmbrăcase acea rochie îi păruse a fi începutul unei imense fericiri, şi cât de repede se destrămase, durerea şi dezamăgirea îi luaseră locul. Oare această zi va fi un nou început?

Se auzi un ciocănit. Benton apăru în uşă şi anunţă

că este momentul să-şi primească musafirul.

Irina îl aprobă.

- Vin imediat, Benton, mulţumesc. O lăsă pe Roza să-i pună şalul subţire pe umeri şi îşi aminti în aceeaşi clipă că şi vechea rochie avusese un astfel de şal.

Toate astea erau o pură întâmplare? Sau în spatele lor exista o intenţie? Dacă noul stăpân al castelului o cunoaşte, poate vrea să-i amintească de balul de atunci, de rochia pe care a purtat-o, de clipa în care a cunoscut-o?

Se temea deodată de întâlnirea cu noul proprietar al castelului, deşi ştia că n-are cum să evite acest lucru.

Benton făcu o mică plecăciune când trecu prin faţa lui. Irina încercase să afle pe chipul lui un răspuns la întrebările sale, dar faţa diplomatului Benton era ca totdeauna de nepătruns.

Trebui să-şi adune tot curajul, dar când ajunse în dreptul treptelor, genunchii îi tremurau atât de tare, încât trebui să se oprească un moment să se liniştească.

Benton mergea cu o treaptă în spatele ei, şi Irina se întoarse puţin spre el ca să câştige timp.

- Totul este pregătit pentru întâmpinarea noului

stăpân? întrebă ea, pentru o clipă de odihnă.

- Totul, contesă, o asigură el.

Aşa că acum nu mai exista nici un motiv de întârziere. Coborî treptele.

Lebedele! se încurajă ea. Lebedele s-au întors, deci totul se va schimba în bine şi pentru mine.

în fundul holului se deschise o uşă. Era camera de lucru a contelui Soliturn. Un domn în costum de seară îi ieşi în întâmpinare. Irina rămase locului de uimire.

Era Markus! Cum a ajuns el la această mică serată?

Markus veni până la baza scărilor.

- Irina! Arătaţi fermecător, contesă!

Markus avea în mână un trandafir care se potrivea perfect culorii rochiei şi ea rămase surprinsă.

- Markus? se bâlbâi ea, încurcată. Sunteţi aici ca oaspete?

El râse şi o cuprinse în braţe.

- Pentru cea mai minunată dintre femei, răspunse el oferindu-i trandafirul. Si sper să nu mă alungaţi din castel.

Deruta Irinei creştea tot mai mult.

- Aştept ... astă seară ... pe noul stăpân al domeniului Vandermoor, încercă ea să-i explice. El ...

se întrerupse şi începu să sughită de emoţie. între timp, Benton intrase cu o tavă în mână şi ceru întâi încuviinţarea contesei să o aşeze. Pe tavă existau doar două pahare cu şampanie. Apoi, Benton se întoarse spre Markus şi spuse:

- Bine aţi venit, domnule baron.

Irina se uita fără să priceapă nimic de la unul la altul şi într-un târziu începu să înţeleagă.

- Dumneavoastră sunteţi ... Dumneavoastră aţi ... Dar cum aţi putut ... N-am avut nici cea mai mică bănuială! exclamă ea oprindu-se în faţa lui.

Markus râse mulţumit, şi-i oferi unul din cele două pahare.

- Mă bucur că surpriza a fost bine primită. Să ciocnim în cinstea ei. Să bem în această seară pentru norocul castelului Vandermoor. Sunt sigur că lebedele nu vor mai părăsi niciodată lacul.

în timpul mesei festive, Irina află tot ce se întâmplase fără ştirea ei. Markus de Haltern îşi ipotecase moşia până la ultimul copac pentru a putea anula cât mai repede posibil datoriile domeniului Vandermoor şi să poată opri licitaţia ameninţătoare în ultimul moment.

îi povesti şi despre lebedele care nu părăsiseră de bunăvoie lacul din parcul Vandermoor, ci Bodo

pusese la cale răpirea lor.

- N-a fost greu să le dau de urmă şi să le răscumpăr, încheie el povestirea.

Aşa că în dimineaţa următoare s-au simţit din nou fericite să alunece pe lac.

Irina îl privea tulburată, cu lacrimi în ochi.

- Toate astea le-aţi făcut pentru mine, baroane Markus? spuse Irina şi-i puse mâna pe braţ, căutându-i privirea. Toate astea le-aţi făcut pentru mine, deşi eu v-am provocat o supărare atât de mare, după ce v-am jignit şi alungat?

Markus îi susţinu hotărât privirea.

- Vă iubesc, contesă Irina. V-am iubit în toţi aceşti ani şi voi pune mereu fericirea dumneavoastră înaintea fericirii mele, căci doar dacă dumneavoastră sunteţi fericită, pot fi şi eu.

La această destăinuire, Irina simţi că tot sângele îi năvăleşte în inimă.

- Cât de oarbă am fost, spuse ea. Cât de necugetată! Cum m-am putut amăgi! De ce n-am recunoscut atunci unde era fericirea mea?

Markus îi luă mâna şi o aşeză în dreptul inimii lui.

- Nu este prea târziu să începem împreună o nouă fericire, contesă Irina, o opri el. Nu vom putea trăi în primii ani chiar fără griji, aşa cum mi-am dorit

întotdeauna. Dar cu puţin noroc, vom reuşi să scăpăm de datorii şi să readucem prosperitatea pe domeniile Vandermoor şi Haltern.

- Trebuie să avem noroc, dacă lebedele înoată din nou libere pe lacul din parc, răspunse încet Irina.

Markus o privi adânc în ochi.

- Nu doar lebedele ne vor aduce noroc, Irina. Dragostea pentru tine mă face puternic, simt că aş putea răsturna lumea. Si dacă tu crezi că poţi răspunde acestei iubiri, nimic nu mă va putea opri să învving.

- Dar te iubesc, şopti ea emoţionată. Acum ştiu exact că te iubesc. Stiu că inima mea doar pe tine te-a iubit. Tot ce s-a întâmplat n-a fost decât un vis urât. M-am înşelat amarnic şi mi-a trebuit mult timp până să găsesc drumul corect. Dacă ai putea să uiţi ... dacă în ciuda tuturor celor întâmplate mă mai poţi iubi ...

- Te iubesc, Irina! o întrerupse el. O cuprinse după umeri şi o trase spre el, o cuprinse în braţe şi o strânse la piept - în sfârşit, minunea se întâmplase! Te iubesc, îi repetă el cu toată dragostea. Te iubesc şi te-am iubit dintotdeauna! Apoi, buzele lor se uniră într-un sărut lung şi tandru pentru a şterge toate amintirile triste şi întunecate. înaintea lor se întindea

acum fericirea cea mult visată, fericirea dragostei adevărate, care trecuse peste toate piedicile şi se verificase în încercările vieţii.

Benton fu primul care adresă tinerei perechi urările sale de fericire şi viaţă lungă.

- Vă rog să mă iertaţi, contesă, că mi-am permis să conspir, ca să spun aşa, în spatele dumneavoastră, cu domnul baron, îşi ceru el iertare în încheiere. Nu s-ar fi întâmplat niciodată, dacă n-ar fi fost în conformitate cu dorinţa domnului conte Soliturn, o asigură el.

- Stiu asta, Benton, spuse Irina.

îţi mulţumesc mult pentru devotamentul tău.

Doctorul Rosenberg auzi şi el despre logodna tânărului baron şi se bucură din inimă, se bucură de asemenea pentru rezolvarea fericită a problemelor domeniului Vandermoor.

- Dragostea! spuse el şi surâse visător în seara următoare, când se afla pe terasă împreună cu tinerii logodnici. Mereu intervine pronia cerească. Cât de ciudat poate acţiona dragostea, în bine şi în rău. Privea, meditând, flăcările din cămin. Păcat doar că seara aceasta n-a mai apucat s-o trăiască şi contele Soliturn. Si-a dorit atât de mult să vă vadă împreună.

Irina şi Markus se luară de mâini şi se priviră în

ochi.

- Vrem ca primul nostru fiu să-i poarte numele, eşti de acord, iubita mea? întrebă Markus.

- Da, desigur, răspunse ea şi simţi cum i se urcă sângele în obraji.

Câteva săptămâni mai târziu, la Vandermoor băteau clopotele pentru nuntă şi doi oameni, care se găsiseră după mult zbucium, îşi jurară credinţă reciprocă până la moarte. Fiecare din cei care se aflau în biserica satului cunoşteau povestea lor şi erau convinşi că un jurământ mai puternic decât al lor nu fusese făcut de nimeni cu atâta dragoste.

Markus şi Irina se limitară la o festivitate modestă şi invitară doar câţiva prieteni foarte apropiaţi la masa de după cununie.

Nu plecară nici în călătorie de nuntă. Să rămână aici, la Vandermoor-ul pe care-l salvaseră, însemna pentru Irina cea mai mare bucurie din lume.

Când ziua era pe sfârşite şi la Vandermoor se reinstalase liniştea, Markus îşi luă tânăra soţie de mână şi o conduse jos, pe malul lacului. Ultimele raze de soare se jucau în penele albe ale lebedelor şi le îmbrăcau într-un crepuscul roz-auriu, încât păreau venite dintr-un basm, trimise de o zână fermecată.

- Poate aceste lebede au totuşi o putere

fermecată, aşa cum scrie în cronica Vandermoor-ului, spuse Irina, fascinată de imagine, lăsându-şi visătoare capul pe umărul soţului ei.

Markus îi mângâie tandru faţa şi părul.

- în orice caz, ne-au adus noroc, scumpa mea, răspunse el. Apoi o apropie de el şi o sărută, o sărută uitând de sine, transpus de dragostea mărturisită, de parcă trebuia să recupereze tot timpul pierdut în suferinţe şi îndoieli.

Sfârşit